

Đoạt Tướng

Contents

Đoạt Tướng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	65
25. Chương 25	68
26. Chương 26	71
27. Chương 27	74

Đoạt Tướng

Giới thiệu

Hoàng hôn dần buông xuống, kéo theo đó là một cơn mưa như trút nước. Trên mặt đường lầy lội, có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doat-tuong>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Hoàng hôn dần buông xuống, kéo theo đó là một cơn mưa như trút nước.

Trên mặt đường lầy lội, có hai bóng người chạy băng băng trong màn mưa tầm tã, tiếng bước chân dồn dập vang động. Dưới mặt đất, từng mảng bọt nước bắn ra tung tóe khắp nơi.

Người chạy phía sau dường như không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, hần trượt chân thiếu chút thì té xuống mặt đường. Tức giận vuốt lại mấy sợi tóc phủ xuống trán, hần lớn tiếng quát với người còn đang chạy phía trước: “Dừng lại, dừng lại!”

Thanh âm vang lên bị tiếng mưa ầm ỹ làm loãng đi không ít, nhưng người phía trước vẫn có thể nghe thấy, ngay lập tức quay lại bên cạnh hần: “Xin người hãy cố gắng thêm chút nữa, phía trước có một rừng mạn gai, chúng ta trốn vào trong đó sẽ an toàn hơn nhiều.” Khuôn mặt kiên nghị thấm đẫm nước mưa, cùng với giọng nói trầm ấm mang theo sự cung kính, người vừa trở lại một mặt dùng ánh mắt cảnh giác quan sát xung quanh, mặt khác thì không ngừng kiên trì thuyết phục.

Nam nhân này rõ ràng lớn tuổi hơn, nhưng xét theo thái độ của hần thì vị nam tử trẻ tuổi kia chắc hẳn là chủ tử.

“Rừng mạn gai? Cái nơi quỷ quái như vậy ta sẽ không bước vào đâu!”

Vị chủ tử trẻ tuổi vừa nghe đến tên khu rừng liền cảm thấy kinh hãi, rồi sau đó xoay người chạy đi.

“Tam hoàng tử!” Dưới tình thế nguy cấp, đối mặt với thái độ của người kia, nam nhân vừa lo lắng lại vừa có chút tức giận, lớn tiếng hô.

Chủ tử trẻ tuổi được gọi là tam hoàng tử vốn trước nay chưa từng bị ai đối xử vô lễ như vậy, lúc này đây, khuôn mặt của hần đã dần dần biến sắc.

“Lý Toàn, hôm nay hình như lá gan ngươi to lên thì phải, dám nói chuyện với ta như thế sao?”

Nguyên lai câu nói của tam hoàng tử vốn có thể dùng để dọa người, nhưng có vẻ như bộ dạng ướt sũng nước mưa của hần đã khiến câu nói mất đi gần hết sự uy phong cần có.

Thân là tam hoàng tử của Hỏa Phượng quốc, Phượng Lăng chưa từng rơi vào tình cảnh chật vật như lúc này, mặc dù y phục trên người hần vẫn là tơ lụa thượng đẳng, kim quan vô giá, nhưng mà một thân trang phục tôn quý không gì sánh được ấy sau khi phải lẩn trốn hết lần này đến lần khác thì nó sớm đã không còn giữ được phong thái như lúc ban đầu.

Không lâu trước đó, Phượng Lăng một thân khoác khôi giáp được ngự ban, thống lĩnh quân đội đến biên cảnh này đóng quân, không ngờ rằng, đại hoàng huynh của hần vốn là người chuẩn bị được cử đi hòa thân

lại đột ngột dấy binh làm phản, khiến hần không kịp trở tay mà bị bắt giam. Lúc trước, được cử đi cùng hần đều là những tướng lĩnh trọng yếu của triều đình, thế nên tất cả cũng bị bắt giam một lượt với hần. Thật may là hôm nay, bọn lính canh giữ lười nhác buông lỏng, cho nên họ mới có được một cơ hội để mà chạy trốn.

Xét theo tình hình hiện tại mà nói, hần thực sự lo rằng nếu như đại hoàng huynh của hần đã muốn đoạt vị, vậy thì đừng nói đến địa vị hoàng tử của hần, ngay cả gia thất hoàng cung cũng lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Từ khi sinh ra đến giờ chưa từng chịu bất cứ đắng cay hay ủy khuất nào, nay lại bị đối xử như thế làm cho Phượng Lăng sinh ra oán hận, tất cả chất chứa trong lòng hần giống như một lò lửa bùng cháy mạnh mẽ, vô cùng căng thẳng, hần nhìn trừng trừng người trước mặt bằng ánh mắt hết sức tối tăm.

Lý Toàn thấy ánh mắt của tam hoàng tử nhìn mình, biết rằng chính mình vừa mới lỡ lời liền bắt giác cúi đầu không nói gì, mặc dù biết mình vô lễ, nhưng tình huống lúc này thực sự cấp bách, hần không thể nghĩ nhiều như thế, nên đành quyết định thật nhanh, nắm lấy cổ tay Phượng Lăng kéo y vào trong rừng mạn gai trước mặt.

“Tam hoàng tử, truy binh sắp đuổi đến nơi rồi, thần xin người hãy cố nhẫn nại thêm một chút nữa, thoát khỏi hiểm cảnh lúc này rồi sau đó tính tiếp.”

“Lý Toàn! Người buông tay cho ta! Mau buông tay ra!” Cổ tay bị Lý Toàn nắm chặt đến đau nhức, Phượng Lăng tức giận kêu to, nhưng lại giãy dụa không được, không thể làm gì khác hơn ngoài nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp: “Ta lệnh cho người lập tức buông tay ta ra! Nếu không khi trở về cung, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

Lý Toàn giả câm giả điếc càng khiến Phượng Lăng thêm phần nộ, hần vừa đấm vừa đá chống cự, vài lần thiếu chút là ngã sấp xuống đất, Lý Toàn đỡ lấy hần rồi tiếp tục kéo đi.

Mơ hồ nghe được âm thanh gì đó xa xa, Lý Toàn hạ giọng nhắc nhở: “Tam hoàng tử, người nếu còn tiếp tục âm ỉ như thế, để truy binh nghe được sẽ rất phiền phức đó.”

Phượng Lăng tức giận đỏ bừng cả mặt, ánh mắt nhìn Lý Toàn như muốn giết người, thế nhưng sau khi cân nhắc lợi hại, hần đành im lặng không nói gì nữa.

Người chờ đó, Lý Toàn, trở về cung ta nhất định sẽ xử lý người.

Lý Toàn thầm than trong lòng, không biết vị tam hoàng tử này đang nghĩ đến cái gì, hần cũng hiểu đắc tội với người này rồi thế nào y cũng sẽ ghi hận trong lòng, tuy nhiên, lúc này có thể bảo hộ Phượng Lăng được chu toàn đã là tốt rồi, đây là chức trách của hần, cũng là đạo lý mà một thần tử nên tuân theo.

Không lâu sau khi trốn vào một bụi mạn gai, Lý Toàn nghe thấy tiếng đuổi bắt đã tới trước rừng, hần liền tăng tốc thêm một chút.

Những cây mạn gai trong khu rừng này vừa dài vừa rậm rạp, Phượng Lăng không biết mình đã bị cắt trúng bao nhiêu lần. Đột nhiên, Lý Toàn lại dùng tốc độ nhanh hơn trước để lôi hần đi, khiến hần không kịp phản ứng. Hần ngăn người, sau khi nhận thức được đau đớn từ chỗ vết thương đang chảy máu liền lớn giọng hét lên một tiếng.

Cũng may Lý Toàn đã sớm phát hiện ra, trước khi làm kinh động đến truy binh, hần đã nhanh chóng bịt miệng Phượng Lăng lại, ngăn không cho tiếng động phát ra, tuy rằng vẫn để lộ một chút âm thanh nhưng đã bị tiếng mưa lớn át đi, khiến cho truy binh vô phương tìm ra vị trí cụ thể của hai người bọn họ.

Truy binh tiến vào lục soát trong các bụi gai, lúc này không thể làm gì khác hơn là bất biến ứng vạn biến, Lý Toàn vẫn bịt chặt miệng Phượng Lăng, nửa bế nửa kéo đưa hần đến chỗ tạm thời có thể ẩn thân.

“Ưm ưm ưm....” Phượng Lăng giãy dụa liên tục, nhưng tuyệt đối không thể nói được.

Lý Toàn gặp tình thế này đúng là tiến thoái lưỡng nan, hần không thể làm gì khác hơn là dùng tay kia đẩy Phượng Lăng lên lưng hần, cố gắng hết sức hạn chế tiếng động của người kia.

Hai thân thể dán sát vào một chỗ, nhất thời cũng không phân biệt được tiếng tim đang đập là của mình hay của đối phương.

Giằng co một hồi lâu, Lý Toàn bắt đầu lo lắng bọn truy binh kia sẽ tìm kiếm đến tận bình minh, nếu quả thật như thế, hắn dự tính sẽ tìm cách thu hút sự chú ý của truy binh, ít nhất là làm cho bọn chúng không thể tìm được Phượng Lăng.

Những bụi gai trùng trùng điệp điệp, lại vô cùng ngang bướng khó chịu nên sớm đã lấy mất sự kiên trì của bọn truy binh. Mãi đến khi truy binh rút lui, cũng không còn nghe được tiếng bước chân của bọn chúng nữa, Lý Toàn mới chậm rãi buông bàn tay đang bịt miệng Phượng Lăng ra.

“Đồ nô tài chết tiệt nhà ngươi! Nhìn xem ngươi đã làm gì đây?”

Lý Toàn đột ngột nhận một cái tát nên cảm thấy có chút hồ đồ, y ngạc nhiên nhìn Phượng Lăng đang nổi trận lôi đình.

Phượng Lăng lại thấy vẻ mặt mơ mơ hồ hồ của Lý Toàn như là đang trêu đùa mình, trông đối phương không hề tỏ vẻ hối lỗi, hắn vùng tay lập tức tát thêm một lần nữa.

Hai lần đều đánh cùng một bên mặt, không chỉ có mặt Lý Toàn đỏ bừng lên, mà cả Phượng Lăng cũng cảm thấy bàn tay mình đang nóng rát, hai cái tát này là hắn dùng toàn lực để đánh. Nghĩ lại, bình thường khi giáo huấn hạ nhân, hắn chưa từng tự mình động thủ, tự nhiên sẽ có một đám nô tài cố gắng sức lực cho hắn, lần đánh người này, không những không trút hết giận mà còn làm hắn thêm nổi trận lôi đình.

Lý Toàn cuối cùng cũng có phản ứng, y chỉ lấy tay ôm chặt bên má bị đánh đến mức đỏ rần, không nói lời nào.

Phượng Lăng chỉ vào vết thương trên mặt mình, âm trầm nói: “Nếu như trên mặt ta lưu lại vết sẹo, cái đầu của ngươi cũng đừng mong giữ được.”

Lời này là hắn nói thật, vết thương này không nhẹ chút nào, dài chừng nửa phân, còn đang chảy máu. Một trầy xước ngoài da như thế này đối với Lý Toàn mà nói thì chẳng là gì, thực chất cũng chỉ có loại người coi trọng diện mạo như Phượng Lăng mới xem đây là vết thương chí mạng, nếu muốn hắn mang theo vết sẹo xấu xí như vậy chẳng bằng cho hắn một đao chết còn thoải mái hơn, bất quá trước đó hắn cũng sẽ khiến cho Lý Toàn chết càng thê thảm!

Trời đang dần sáng nhưng mưa lại chẳng có dấu hiệu giảm đi, vì thế cả bầu trời vẫn tối tăm mù mịt.

Sau khi ra khỏi bụi gai, hai người tìm được một sơn động bí mật để tránh mưa. Phượng Lăng nhanh chóng chui vào trong động rồi quay ra hạ lệnh cho Lý Toàn canh gác bên ngoài. Lý Toàn cũng biết vị tam hoàng tử này đang cố làm khó dễ y, nhưng dù vậy y vẫn nghiêm túc chấp hành.

Không lâu sau, gió lớn điên cuồng gào thét, Lý Toàn bắt đầu lùi vào trong động, trong lòng lo lắng không biết Phượng Lăng có thể vì thế mà tức giận hay không, y đang suy nghĩ tìm cách giải thích thì bất giác quay đầu, liền nhìn thấy tam hoàng tử kiêu căng cuộn mình trong động, lạnh đến toàn thân run rẩy không ngừng.

Thậm nghĩ có lẽ tình hình này không tốt lắm, Lý Toàn bước vào trong động, y lo lắng vươn tay ra vẫy vẫy vài lần trước mặt Phượng Lăng, xác nhận hắn đã thực sự mê man mới dám đặt tay lên trán hắn.

Nóng quá!

Tình huống ngoài ý muốn khiến cho Lý Toàn lo lắng nhú mào, lúc này vết thương trên mặt Phượng Lăng đã cầm máu rồi, nhưng vì bị dính nước mưa nên gương mặt có chút trắng bệch, Lý Toàn nhìn không khỏi tự cảm thấy hổ thẹn vì bản thân không làm tròn chức trách, Phượng Lăng vốn là hoàng tử cao quý, bị y lấn qua lần lại như vậy khẳng định là không thể chịu nổi.

Phượng Lăng vô thức ôm chặt thân thể của mình, lẩm bẩm nói:

“Lạnh..... Lạnh quá.....”

Không còn cách nào khác, Lý Toàn đành cởi bỏ y phục ướt đẫm của Phượng Lăng, rồi tự cởi y phục của chính mình, sau đó ôm Phượng Lăng vào lòng.

Vừa tiếp xúc với thân thể ấm áp, Phượng Lăng liền vùi đầu vào ngực Lý Toàn, khuôn mặt tái nhợt lạnh lẽo dán sát vào ***g ngực ấm áp kia, dường như thỏa mãn mà thở dài một hơi rồi lại tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Thấy vậy, Lý Toàn bất đắc dĩ cảm thấy may mắn mà thở phào nhẹ nhõm.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Mưa vẫn không có dấu hiệu chấm dứt, Lý Toàn vừa sưởi ấm cho Phượng Lăng vừa tập trung quan sát tình hình ngoài cửa động, hần một mỗi cú đầu xuống, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Phượng Lăng.

Nếu không phải hai người đang tiếp xúc gần gũi như thế, Lý Toàn chắc chắn sẽ không thể tin rằng trên đời này lại có một nam tử sở hữu làn da trắng nõn mịn màng đến nhường này, e rằng đến cả nữ nhân cũng không thể sánh được, huống chi là loại người quê mùa như hắn.

Lý Toàn bỗng nhiên hiểu được vì sao vừa rồi Phượng Lăng lại nổi giận dỗi, dung mạo này dù là ai cũng không nỡ lòng làm thương tổn, thế nhưng vừa rồi chính mình lại không biết thương hoa tiếc ngọc.

Thật cẩn thận mà nâng cảm y lên, hắn muốn giúp y kiểm tra thương thế trên mặt, nhưng khi vừa tiếp xúc với da thịt non mềm như da trẻ nhỏ, Lý Toàn bất giác rút tay lại, bởi hắn sợ chính mình sẽ không cẩn thận mà bóp nát y.

Phượng Lăng bỗng nhiên thì thào nói vài câu mê sảng, nhưng cũng đủ làm cho Lý Toàn sợ đến toát mồ hôi, ánh mắt cũng không dám tiếp tục nhìn y nữa.

Càng cố gắng không chú ý đến, lại khiến cho cảm xúc càng thêm rõ nét, ngoại trừ đầu ngón tay vừa chạm vào mặt y, cánh tay đang ôm Phượng Lăng cũng cảm nhận được da thịt đối phương vô cùng trơn mịn, hơn nữa bàn tay của người tập võ như hắn tiếp xúc với làn da ấy cơ hồ cảm thấy rõ ràng hơn.

Thân thể của y không mềm mại như khuôn mặt mà dẻo dai nhẵn bóng, lại còn mang một loại cảm giác cường tráng của thiếu niên, cốt cách do vậy mà trở nên vô cùng tinh tế, ôm vào ngực thật là vừa vặn.

“Đừng, đừng... Khó chịu...”

Lý Toàn lập tức ngồi nghiêm chỉnh không nhúc nhích.

Giữa lúc Lý Toàn cho rằng Phượng Lăng sẽ tiếp tục đi gặp Chu Công thì người kia lại mở to đôi mắt ngập nước trông cực kỳ giống với Hỏa Phượng Quốc quân – phụ thân của y, chỉ là đôi mắt này không chứa đựng loại khí thế tôn nghiêm của một vị quân vương, mà lại mang dáng vẻ phong lưu, đa tình.

Lúc này đôi mắt to tròn như quả hạch đào kia lộ ra bộ dáng của một tiểu hài tử, ngây thơ đến mê người. Tim Lý Toàn vì vậy mà trở nên loạn nhịp, chợt hắn nghe Phượng Lăng hô nhỏ: “Mẫu phi, nhi thần rất nhớ người....”

Gương mặt Lý Toàn cứng đờ, hắn không biết nên phản ứng như thế nào cho phải.

Đừng nói tam hoàng tử này bị sốt đến hồ đồ rồi chứ, sao lại có thể nhìn nhầm một nam nhân thành mẫu phi của y được?

Lý Toàn chưa kịp giải thích thì lại thấy Phượng Lăng vẻ mặt vui mừng ghé vào ngực hắn, giống như mèo con cọ cọ vài cái rồi tiếp tục nói: “Mẫu phi, sao lâu như vậy mà người không đến gặp ta? Ta thật sự rất cô đơn...”

Vừa nói dứt lời, y liền lộ ra vẻ mặt buồn bã giống chú mèo con bị người bỏ rơi.

Không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ đáng thương ấy, Lý Toàn vươn tay trong vô thức mà xoa xoa đầu y, không ngờ Phượng Lăng đột nhiên tươi cười rạng rỡ, mặc kệ nụ cười làm động đến vết thương trên mặt, y quên đi đau đớn, bộ dáng làm nũng, nói: “Mẫu phi, mặt ta đau quá, đau lắm đó, người giúp ta thổi đi.”

Thổi..... thổi? Lý Toàn tuyệt không dám quá phận làm càn, hấn vô cùng kinh ngạc, lắc đầu.

“Vì sao, người không còn thương Lăng nhi nữa sao? Lăng nhi rất ngoan mà, mẫu phi, người đừng chán ghét ta nha, sau này Lăng nhi nhất định sẽ nghe lời người....” Phượng Lăng vừa nói vừa khóc nức nở như một đứa nhỏ.

Nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt rơi đầy trên gương mặt Phượng Lăng, Lý Toàn luống cuống chân tay chẳng biết phải làm thế nào, hấn chưa từng có kinh nghiệm dỗ dành hài tử, càng không biết nên đối xử sao với vị tam hoàng tử thân phận cao quý này. Thật không đành lòng nhìn Phượng Lăng tiếp tục khóc, hấn chậm rãi nhẹ giọng nói: “Đừng khóc, đừng khóc, ta thổi thổi cho người nhé.”

“Thật vậy sao?” Phượng Lăng dụi dụi mắt nói.

“Thật....” Lý Toàn kiên định đáp.

Phượng Lăng cười cười, ngẩng đầu lên, thậm chí còn phối hợp mà nhắm mắt lại.

Lý Toàn cúi xuống, có lúc cảm thấy không tự nhiên nên định dừng lại, nhưng nhìn gương mặt mong chờ của Phượng Lăng, hấn cuối cùng vẫn không đành lòng cự tuyệt, đầu tiên hấn cứng ngắc mà nhẹ nhàng thổi, nhưng sau đó do thấy Phượng Lăng vì đau mà co rúm lại thì động tác của hấn trở nên tự nhiên hơn rất nhiều, vừa thổi vừa lẩm bẩm dỗ dành y vài câu.

“Mẫu phi, hôm nay đối với ta thật dịu dàng.”

Dáng vẻ tươi cười của Phượng Lăng là thật lòng, Lý Toàn không nhận được cũng muốn cười với hấn, nhưng bản thân vốn không phải là người hay cười nên môi chỉ nhếch lên một chút mà thôi.

“Mẫu phi, ta mệt lắm, ta muốn ngủ...” Phượng Lăng dụi dụi cặp mắt, cử chỉ mười phần đều giống một tiểu hài tử.

“Vậy nhanh đi ngủ đi.” Đây chính là điều Lý Toàn cầu còn không được.

Phượng Lăng bĩu môi nói: “Người sẽ không nhân lúc ta ngủ say mà đi mất chứ?”

“Ta... Ta sẽ không đi đâu.” Đột nhiên, Lý Toàn phát hiện ra rằng có lẽ vị tam hoàng tử này lúc nhỏ không thuộc dạng người vô ưu vô lo như hấn đã nghĩ.

Phượng Lăng nửa tin nửa ngờ, đảo mắt một chút, sau đó dán mắt vào ngực Lý Toàn.

Lý Toàn phát hiện ra ánh nhìn của hấn, nhất thời mồ hôi lạnh toát ra khắp người, không lẽ tam hoàng tử đã phát hiện là nhận lầm người, đến lúc đó khẳng định y sẽ tức giận, trách tội ta chiếm tiện nghi của y mất.

Người tính vốn không bằng trời tính, Phượng Lăng dường như không phát hiện dị dạng của “mẫu phi”, mà lại đưa ra một yêu cầu khiến Lý Toàn thập phần xấu hổ.

“Mẫu phi, ta có thể ngậm cái này của người để ngủ không?” Phượng Lăng lấy tay chỉ chỉ vào hai khóa thù du trên ngực Lý Toàn.

Nghe thấy vậy, Lý Toàn như muốn nổ tung, đỏ bừng cả mặt, thế nhưng dưới ánh mắt hồn nhiên, ngây ngô của Phượng Lăng, hấn biết đối phương không phải đang trêu đùa mình mà y hoàn toàn đang lâm vào ký ức trong mộng.

“Người..... cái kia... Người đã trưởng thành, như vậy, không thể..... như vậy” Lý Toàn bối rối cực điểm, nỗ lực giải thích, nỗ lực khiến Phượng Lăng bỏ đi ý niệm này trong đầu.

“Không thể sao?” Phượng Lăng thất vọng hỏi lại một câu: “Thực sự, thực sự không thể sao?”

“...Đúng.” Lý Toàn hung hăng cự tuyệt.

Phượng Lăng sợ hãi nhìn hấn một hồi, cuối cùng phải thỏa hiệp mà nhắm mắt lại.

Trong động trở lại yên tĩnh như cũ, Lý Toàn vừa thở dài một hơi thì người nằm trong lòng hắn lúc này len lén không ngừng nức nở. {Đây có thể gọi là nước mắt cá sấu}

“Người...” Lý Toàn quả không thể nào chống đỡ được.

“Ồ....” Sau khi bị phát hiện, Phượng Lăng chỉ đơn giản là quang minh chính đại khóc cho hắn nhìn.

Lý Toàn tỉnh táo suy nghĩ lại, nếu quả thật hiện tại Phượng Lăng đang hồ đồ, căn bản hắn không thể dùng lời lẽ thông thường để giải thích với y, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn dỗ dành: “Đừng khóc nữa, người nói cho ta biết, vì sao người muốn ngậm... ngậm...” Hắn thật sự không thể nói ra được, những lời xấu hổ như vậy, với hắn mà nói thật là khó mở miệng mà.

“Ta sợ người chạy mất, ta sợ nhất khi ta tỉnh lại thì không thấy bóng dáng người đâu, ta tìm không được người, ta tìm không ra...”

Phượng Lăng khóc lóc làm cho Lý Toàn vô cùng lo lắng, hắn hoàn toàn không nghĩ tới bản thân mình có thể may mắn thấy được dáng vẻ khác biệt này của tam hoàng tử.

“Ta có thể bảo đảm với người, ta tuyệt đối sẽ không bỏ rơi người, như vậy được chưa nào?”

“Ta không tin, người sẽ gạt ta, lần trước người nói với ta là chỉ đi một chút, kết quả người đã không trở về nữa...”

Trong tâm trí Phượng Lăng lúc này là hình ảnh xinh đẹp của mẫu phi y, nàng cứ đi xa dần xa dần, bất luận Phượng Lăng có làm gì, có la lớn đến mức nào, nàng cũng không quay đầu lại nhìn y dù chỉ một lần, mãi đến khi trước mắt Phượng Lăng chỉ còn một mảng trắng xóa, y có cố vươn tay về phía trước cũng chẳng giữ lại được bất cứ thứ gì.

Phượng Lăng rất đau lòng, mỗi khi nghĩ đến hình ảnh ấy, y vô cùng đau lòng. Bình thường y sẽ không bao giờ lộ ra ngoài bộ dạng yếu đuối thể này, nhưng giờ đây y lại đang là một “tiểu hài tử”, nước mắt liền không kiêng hê nể mà cứ thế tuôn ra.

Lý Toàn liếc mắt lau nước mắt cho y, gương mặt đầm nước nhưng lại nóng đến kinh người. Không thể để y tiếp tục khóc như vậy, Lý Toàn đành cắn răng nói: “Được rồi, ta nghe lời người, người muốn làm gì thì làm đi, đừng... khóc nữa.”

Phượng Lăng không hề biết Lý Toàn phải hạ quyết tâm đến thế nào để đáp ứng cái yêu cầu kỳ quái của y, nhưng khi nghe thấy người kia đồng ý, chỉ trong nháy mắt nước mắt đã thực sự ngừng lại.

“Mẫu phi, ngày hôm nay người đối với Lăng nhi thật tốt, Lăng nhi rất vui, rất vui...”

Phượng Lăng vừa ngậm lấy đầu nhũ của Lý Toàn, vừa nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, Lý Toàn không còn cách nào khác đành dỗ khóc dỗ cười chịu đựng tình cảnh kỳ quái này.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, điều đầu tiên đập vào mắt Phượng Lăng chính là một bờ ngực rộng và rắn chắc, tâm trí mê muội làm y nhất thời không hiểu được tình huống trước mắt.

Cổ họng khô khốc, y vô thức giật giật đầu lưỡi, phát giác trong miệng mình đang ngậm một cái gì đó nhỏ nhỏ mềm mềm, liền theo bản năng mút mạnh một cái.

Phía trên đỉnh đầu, một tiếng rên khe khẽ truyền xuống, Phượng Lăng miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn, một gương mặt đỏ bừng đang nhìn y, lục lọi ký ức một lúc mới nhớ đây là kẻ đã hại mình bị thương ở mặt – Lý Toàn.

Lý Toàn nhìn thấy ánh mắt của y, mở miệng định nói nhưng thanh âm không phát ra nổi.

Mút nửa ngày vẫn chẳng được gì, Phượng Lăng vẽ mặt hờn giận, cựa mình đẩy nhẹ bờ ngực trước mắt, cảnh tượng ngày càng rõ ràng hơn, sắc mặt cũng theo đó mà dần biến dạng, lúc này rõ ràng không thể không dùng từ xấu xí để hình dung. Y thầm nhủ đây là ảo giác, thế nhưng đầu nhũ ướt át trước mắt như đang nhắc nhở y tất cả những điều này là sự thật.

Thứ y liếm mút ngon lành lúc này cư nhiên lại là đầu nhũ của một nam nhân.

Chỉ vậy thôi cũng chẳng tính làm gì, điều kinh khủng nhất y cảm nhận được đó là những hành vi ngu xuẩn và nực cười đêm qua đang dần dần tái hiện lại thật rõ ràng trong đầu y. Phượng Lăng nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt xinh đẹp gần như bị bóp méo.

Y không nói tiếng nào, mà thân làm chủ tử như y còn chưa lên tiếng thì bậc thần tử như Lý Toàn sao dám mở miệng nói chuyện được.

Tức giận đẩy người vẫn đang sưởi ấm cho y ra, Phượng Lăng ngồi dậy, liếc mắt nhìn thấy đồng y phục bên cạnh chỗ y nằm, lại thấy mình đang xích lõa toàn thân, tức giận cùng xấu hổ, khiến y lập tức tặng cho Lý Toàn một cái bạt tai.

Đã sớm đoán được Phượng Lăng sẽ hành động như thế, Lý Toàn hoàn toàn bình tĩnh, chậm rãi cúi đầu đợi lệnh.

“Ai cho phép người cỡi y phục của ta ra?” Phượng Lăng trừng mắt giận dữ hét lên.

“Y phục trên người của ngài đều bị dính mưa ướt hết rồi, ngài lại sốt cao như thế, rất dễ nhiễm phong hàn, thần bất đắc dĩ mới phải dùng đến hạ sách này.”

Phượng Lăng đưa tay lên trán mình kiểm tra một chút, quả thực có hơi nóng, lời nói của Lý Toàn có vẻ là sự thật, nhưng mặc dù như thế, trong lòng vẫn không cảm thấy thoải mái chút nào, nghĩ tới việc có người nhìn thấy bộ dạng mất mặt như thế của mình, y hận không thể lập tức giết người diệt khẩu.

Tỉ mỉ quan sát Lý Toàn một lần nữa, rõ ràng nam nhân này khuôn mặt góc cạnh, không hiểu sao y có thể nhìn lầm hần là mẫu phi được chứ? Lại còn thêm chuyện làm nũng khóc nháo trước mặt hần nữa, thật sự là mất hết mặt mũi của một tam hoàng tử. Nếu Lý Toàn là một tên nhiều chuyện, sau này không biết y làm sao có thể giữ được uy tín trước mặt quần thần được đây?

Phượng Lăng cắn môi suy nghĩ, thỉnh thoảng lại bất an liếc nhìn Lý Toàn từ này đến giờ vẫn cầm như hến.

Nhìn bộ dạng trung hậu thật thà của Lý Toàn, chán hần sẽ không nói ra ngoài đâu. Tình hình hiện tại mình còn phải nhờ hần hộ tống hồi cung, cũng chẳng có khả năng đuổi hần đi, nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn cách coi như không có việc gì, khi hồi cung sẽ ban thưởng hậu hĩnh bịt miệng hần lại, nếu như còn không được, đến lúc đó... tùy tiện an bài cho hần một tội danh nào đó, y không sợ không trị được hần.

Hạ quyết tâm, Phượng Lăng bĩu môi, nói “Được rồi, việc này ta sẽ không tính toán với người, người cũng đừng để trong lòng, coi như chuyện này chưa từng phát sinh, hiểu không?”

Lý Toàn gật đầu trả lời: “Vâng, thần hiểu rõ.”

Hai người rời khỏi sơn động, xa xa một dải cầu vồng rực rỡ như ẩn như hiện, đây là lần đầu tiên Phượng Lăng nhìn thấy cầu vồng, vẽ mặt y vô cùng hứng thú. Lý Toàn nhìn thấy thế, không khỏi tự hỏi người này với người thiếu niên vừa này không chút do dự đánh hần một bạt tay có phải là cùng một người hay không? Bên mặt bị đánh đến giờ vẫn còn âm ỉ đau nhức.

Hai cá tính đối lập như vậy, sao lại xuất hiện trong cùng một người được nhỉ?

Thành thật mà nói, lúc Phượng Lăng mơ mơ hồ hồ quả rất khó ứng phó, nhưng chí ít vẫn làm cho người khác cảm thấy y rất khả ái, khiến kẻ khác không thương không được. Trái lại, khi y thanh tỉnh, thì vẻ cao tại thượng của một vị hoàng tử thật khiến người ta khiếp sợ, không cách nào thân cận nổi.

Lý Toàn cười khổ, hần muốn thân cận với tam hoàng tử làm gì chứ? Hần vốn kính trọng những nhân vật anh hùng như đại hoàng tử, nếu mà muốn thân cận thì phải thân cận với đại hoàng tử mới đúng, huống chi tam hoàng tử đối với hần rõ ràng vô cùng bất mãn, nếu không phải tình thế lúc này vô cùng bức bách, sợ rằng tam hoàng tử cũng không chấp nhận đi cùng đường với hần rồi?

Hắn hiện tại chỉ hy vọng chuyện đại hoàng tử làm phản không phải là sự thật, tuy không khỏi có chút cảm giác lừa mình dối người, nhưng hắn tin rằng đại hoàng tử nhất định là bất đắc dĩ.

Tiến vào một thị trấn nhỏ không tên nơi biên cảnh, điều đầu tiên Phượng Lăng muốn là được tắm rửa thật sạch, y sai tiểu nhị của khách *** chuẩn bị một thùng nước thật lớn, lại sai Lý Toàn ra ngoài mua cho y một bộ y phục và sa mào mới.

Lý Toàn nghĩ có lẽ Phượng Lăng sợ người khác sẽ nhận ra mình, thậm chí hắn còn thầm tán thưởng y thực thông minh, thế nhưng sự thực lại không như hắn nghĩ.

Lúc tắm xong, Phượng Lăng liền thay y phục mới, đội sa mào lên rồi gọi Lý Toàn để cùng ra ngoài.

“Đi đâu?” Lý Toàn cảm thấy thực khó hiểu.

Phượng Lăng vén sa mào lên, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào vết thương trên mặt “Người không cảm thấy ta nên tìm đại phu xem qua vết thương này một chút sao?” Lý Toàn nhất thời nghẹn lời không biết nói gì.

Sau khi đi gặp đại phu trở về, Phượng Lăng ngồi trước gương vừa bôi thuốc vừa chửi cái người đã làm y bị thương, mãi đến khi y bôi xong, Lý Toàn mới có dũng khí lên tiếng.

“Tam Hoàng...” Ánh mắt sắc như dao của Phượng Lăng làm Lý Toàn không thốt nên từ cuối cùng, vội vàng sửa chữa “Tam công tử, thuộc hạ mới hỏi thăm được chút tin tức bên ngoài, tình hình trong cung dường như còn chưa truyền tới thị trấn này, ngày mai chúng ta vào thành xem xét một chút.”

Phượng Lăng nhíu mày: “Còn đi vào thành làm gì, trực tiếp hồi cung là được rồi, ta không muốn lãng phí thời gian đâu.”

Lý Toàn nghiêm mặt “Không, thuộc hạ cho rằng chúng ta vẫn nên thám thính tình hình trước thì hơn, thứ nhất, trong cung hiện tại đã bị đại hoàng tử khống chế, ngại giờ quay lại chẳng khác nào chui đầu vào rọ; thứ hai, nhất định là truy binh vẫn còn đang lùng bắt chúng ta, đường hồi cung chắc chắn sẽ có mai phục, tạm thời chúng ta nên kéo dài lộ trình, cẩn tắc vô ưu.”

“Được rồi, người nói cũng có lý, cứ làm theo lời người đi.” Phượng Lăng gật đầu.

Ngày hôm sau, Lý Toàn mua một chiếc xe mã đơn giản, cải trang thành xe phu đưa Phượng Lăng vào thành. Bệnh phong hàn của Phượng Lăng tuy đã khỏi hẳn, nhưng vết thương trên mặt vẫn chưa biến mất khiến y mang sa mào suốt cả đoạn đường đi.

Tuy tiểu trấn này không phồn vinh bằng kinh thành, nhưng vẫn khiến Phượng Lăng hứng thú, y nhìn ra cửa sổ, dùng cặp mắt hiểu kỳ quan sát bách tính đang đi lại trên đường, khi phát hiện một thứ mới mẻ liền hạ lệnh Lý Toàn dừng xe lại để mua.

Đi qua một khách *** lớn, Phượng Lăng nói muốn dừng chân qua đêm ở đây, Lý Toàn bước vào khách *** hỏi thăm, sau khi đi ra thì ấp úng nói ngân lượng không đủ.

Vốn bình sinh chưa từng phiền não về chuyện tiền bạc, thế mà giờ đây chỉ đơn giản là nghỉ chân qua đêm ở khách *** mà cũng không đủ tiền, việc này đối với y mà nói là vô cùng nhục nhã, y liền lôi kim quan trên tóc xuống ném vào người Lý Toàn.

“Đi thuê phòng cho ta, đêm nay ta nhất định phải ở nơi này!”

Lý Toàn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác ngoài nghe lệnh của vị chủ tử này.

Đêm đó Phượng Lăng trụ lại trong căn phòng thượng hạng của khách ***, gọi một bàn tiệc rượu phong phú, y ra tay hào phóng vô cùng, nào có ai nhìn mà đoán ra được y đang là một người phải trốn chạy trốn chết.

Sau khi trở về phòng, Phượng Lăng tháo sa mào xuống, mái tóc đen của y giờ đây rối tung trên vai, y có chút không quen, liền tiếp hắt mái tóc ra đằng sau vài lần, khuôn mặt tuấn tú lúc này tỏ một vẻ khó chịu bất kham.

Lý Toàn canh giữ phía sau y, thấy vẻ chật vật của chủ tử mình, vội lấy từ trong ngực ra một cái trâm cài tóc, đưa cho y.

Phượng Lãng trong đời chưa bao giờ thấy, chứ đừng nói đến việc dùng cái vật thô ráp mang hình dáng một cây trám cài ở trước mặt y lúc này, y không tiếp nhận, cũng chẳng nói lời nào.

Lý Toàn biết y nhất định ghét những thứ tầm thường như thế, nhưng vẫn không nhịn được lên tiếng nói, “Sau khi đi cầm đồ, ta nghĩ ngài hẳn sẽ cần đến. Ta không mua đồ vật lung tung đâu, cái này ta đã hỏi chủ quán rất lâu rồi mới quyết định mua đây, tuy biết nó không đáng giá nhưng nếu miễn cưỡng thì ngài vẫn có thể dùng được.”

Nghe thấy vậy, Phượng Lãng xoay lại nhìn cây trám cài trên tay Lý Toàn, rồi lại quay đi, Lý Toàn ngại ngùng nhìn y, đang định xin phép rời đi thì lại nghe y nói: “Cài lên cho ta.”

“Dạ?” Lý Toàn ngạc nhiên.

“Người nghe không hiểu tiếng người sao? Ta nói người cài lên cho ta.” Phượng Lãng nghiêng người ngồi xuống, nói cho cùng thì cái này miễn cưỡng vẫn có thể dùng được.

“Dạ... vâng.”

Sợ bàn tay thô kệch của mình sẽ làm Phượng Lãng đau, Lý Toàn tận lực thật nhẹ nhàng búi tóc lên cho y, khi chạm phải mái tóc mềm mượt, hẳn nhất thời cảm thán trong lòng.

Trước tiên, hẳn dùng lược chải tóc một lần, tiếp theo là búi tóc lên, phần cổ trắng nõn của Phượng Lãng lập tức hiện ra, sau cùng hẳn dùng trám cài cố định tóc lại.

Sau khi búi xong, Phượng Lãng soi gương kiểm tra thành quả, y ôn hòa nói: “Cũng không tệ lắm.”

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Sáng sớm hôm sau, trong thành đổ một trận tuyết lớn, trước khi ra ngoài, Lý Toàn dặn dò tiểu nhị mang cho Phượng Lãng thêm một cái lò sưởi. Khi quay về, đập vào mắt hẳn là vị tam hoàng tử đang quần một cái chăn bông, cả người co lại thành một cục bông tròn vo, ngồi bên cạnh lò sưởi nhàn nhã ăn cháo.

Phượng Lãng nhìn thấy Lý Toàn tiến đến, mi mắt không buồn động, vốn dĩ y là kẻ cực kỳ quan tâm đến hình tượng bản thân khi đối diện với người khác, nếu là trước đây, bộ dạng này tuyệt đối sẽ không cho bất cứ ai nhìn thấy, bất quá lúc này, tên Lý Toàn đó đã nhìn thấy cả cái bộ dạng mất mặt đến cực điểm của y rồi, nên chẳng cần thiết phải tốn công sức kiêng kỵ làm gì nữa.

“Tam công tử, ta nghe được một tin tức mới.” Lý Toàn bước đến bên cạnh y, vừa cúi đầu, liền trông thấy một đôi chân trắng nõn như ngọc lộ ra từ trong chăn, trong đầu bất chợt dâng lên ý niệm muốn đi giày vào giúp y. {Sao mà anh này lú thể không biết ^^~}

“Nói đi.” Phượng Lãng miễn cưỡng lên tiếng, bộ dạng không chút hào hứng.

Chẳng hiểu tại sao Lý Toàn nhìn bộ dạng này của y lại cảm thấy rất vừa mắt, hẳn thậm chí còn muốn vươn tay ra xoa nhẹ đầu y một cái như lúc ở sơn động, bất quá, suy xét lại thì những người thông minh đều biết Phượng Lãng này không phải là Phượng Lãng ở trong sơn động ngày đó, Phượng Lãng lúc đó giống một con mèo nhỏ đáng yêu, nhưng Phượng Lãng của hiện tại lại chính là một tiểu lang, nếu động đến y không chừng còn bị y cắn cho một phát.

Lý Toàn nhất thời kịp kim cương bên bờ vực thẳm, phục mệnh nói: “Theo thuộc hạ dò xét được, lão gia có vẻ như đang lâm trọng bệnh, gia sự lúc này điều do đại công tử định đoạt.”

“Ghe tởm, ta biết mà.” Phượng Lãng phẫn hận cắn môi dưới.

Kỳ thực hai người bọn họ đã sớm hình dung được tình hình trong cung, chỉ là một người thì muốn việc này không phải là sự thật, một người khác thì chỉ mong tất cả mọi việc chỉ là một sự hiểu lầm, chính vì thế mới đi tra xét lại tình hình một lần nữa, bây giờ thì việc đại hoàng tử dấy binh làm phản gần như đã xác thực.

Lý Toàn không khỏi ngẩn ngơ, xưa nay hắn vốn rất kính trọng Phượng Quân, hắn hy vọng một ngày nào đó có thể cùng Phượng Quân kề vai cùng chiến đấu, thật không ngờ Phượng Quân lại làm hắn thất vọng như vậy.

Lúc trước theo Phượng Quân đi hòa thân, hắn đã tìm mọi cách bắt chuyện với y, chí hướng của Phượng Quân lúc đó thật sự khiến Lý Toàn bội phục, hắn thực sự tiếc nuối khi người kia không có cơ hội trở thành quân chủ, ngày hôm nay việc ngoài ý muốn lại xảy ra, một người luôn tuân thủ trung hiếu nghĩa lễ như hắn không thể nào chấp nhận loại chuyện đại nghịch bất đạo của Phượng Quân được, tuy vậy trong thâm tâm hắn đến giờ vẫn còn hảo cảm với Phượng Quân, chính vì thế rất thường xuyên rơi vào mâu thuẫn.

Bất quá vào lúc này, việc Phượng Quân làm phản đã không thể nào thay đổi được nữa, việc duy nhất hắn làm được là bảo vệ thật tốt cho tam hoàng tử, cho dù việc này sẽ khiến hắn trở thành địch nhân của Phượng Quân, nhưng hắn tuyệt không hối hận.

Mắt nhìn thấy Phượng Lăng lúc này đang tức giận đến mức muốn đập vỡ tất cả đồ đạc, Lý Toàn trấn an nói: “Tam công tử, đợi một chút, đừng sốt ruột.”

“Cái gì mà đợi một chút, đừng sốt ruột, ngay cả phụ hoàng còn không có cách nào, ta còn có thể làm được gì đây? Ta có thể làm cái gì đây?” Phượng Lăng căm hận cắn môi, lớn tiếng hỏi.

Không nghe được câu trả lời, Phượng Lăng càng thêm lửa giận công tâm, như muốn trút toàn bộ oán giận lên con người trước mặt, y lớn tiếng quát: “Đều tại ngươi vô dụng, hại ta gặp phải chuyện xui xẻo như vậy, một đại tướng quân như ngươi chẳng lẽ chưa từng nhận ra chuyện này hay sao? Phụ hoàng dưỡng ngươi có ích lợi gì? Ta còn lưu lại thứ vô dụng như ngươi làm gì chứ?”

“Là thần sơ suất.” Lý Toàn vội vàng quỳ xuống nhận tội.

Nếu không phải trên mặt đất toàn là mảnh vỡ của bát cháo vừa rồi bị mình hất đổ, y thật sự muốn nhảy dựng lên đánh Lý Toàn một cái.

Cái loại người nói không đến nơi đến chốn này khiến y không thể không tức giận.

“Ngươi rút ra ngoài cho ta! Giờ ta không muốn nhìn thấy ngươi!” Phượng Lăng chỉ ra cửa lớn tiếng nói.

“...Vâng!”

Thở dài, Lý Toàn yên lặng rời khỏi gian phòng, vừa mới đóng cửa lại, tiếng đổ vỡ rất lớn từ trong phòng ngay lập tức truyền ra, tiểu nhị nghe thấy liền lên nói với Lý Toàn là những khách nhân ở bên dưới đang rất tức giận.

Nhìn cửa phòng một hồi, Lý Toàn hoàn toàn bất lực với tình huống này, tiểu nhị nghe thấy người bên trong có lẽ đang phát tiết dữ dội cũng không dám vào quấy rầy. Nhìn tiểu nhị cũng biết là hắn đang rất khó xử, dúm tay đưa cho hắn một thỏi ngân lượng, tên tiểu nhị nhất thời ỉu rũ rời đi.

Phượng Lăng cau kỉnh cả một buổi sáng, nếu không phải y bắt cần làm vỡ lò sưởi, lạnh đến không chịu đựng nổi, thì y cũng chưa lên tiếng gọi Lý Toàn đang canh giữ bên ngoài vào đâu.

Lý Toàn chuẩn bị tốt tâm lý mới dám mở cửa phòng bước vào, bên trong là một đồng hồ ồn ã không biết diễn tả thế nào, gọi tiểu nhị đến thu dọn gian phòng, tiểu nhị nhìn cảnh vật cũng bị dọa một trận choáng váng.

“Công tử, ngài đây là...?”

Tiểu nhị nhìn xung quanh một hồi rồi mở miệng nói, Phượng Lăng nhú mày cũng không nói gì, Lý Toàn lại sợ y giận chó đánh mèo, vội vàng bảo tiểu nhị mang một cái lò sưởi mới lên.

Phượng Lăng trên người chỉ choàng một cái áo khoát đơn bạc, nhất thời lạnh run lên vì không khí bên ngoài, chiếc chăn bông ấm áp lúc đầu giờ dính đầy cháo bỏng nằm trên mặt đất, không có khả năng nhặt lên khoát

tam. Thật ra trên giường còn một chiếc chăn nữa, nhưng y sợ lạnh, lại không muốn đi chân trần, vừa lúc Lý Toàn đi đến trước mặt, y ra lệnh. “Ta muốn lên giường ngồi.”

Lý Toàn khom lưng ôm lấy Phượng Lăng, đi ba bước bế y lên giường.

Vừa ngồi xuống giường, Phượng Lăng lập tức lấy chăn quấn lên người thành một cục tròn vo, thể nhưng chiếc chăn quá ngắn, không thể nào quấn hết toàn thân, nếu không lộ đầu thì sẽ lộ chân.

Lý Toàn không thể đứng nhìn nữa, nhẹ nhàng nói: “Ta mang tất vào cho ngài được không?”

Phượng Lăng chần chờ một lúc, sau đó lãnh đạm gật đầu.

Mang tất tới, Lý Toàn quỳ một gối xuống bên giường, hẩn đặt chân Phượng Lăng lên đùi, nhẹ nhàng đi tất vào cho y, xong hẩn đặt chân y xuống, không hề nghĩ tới y lại không chịu nhúc nhích.

“Để ta ủ chân một chút, người cứ như vậy đừng nhúc nhích.”

“....”

Không cách nào cự tuyệt, Lý Toàn cười khổ, tiếp tục đi tất vào chân kia cho Phượng Lăng.

Căn bản vốn không biết mình đã ngồi như thế bao lâu, chỉ biết là khi Lý Toàn đứng lên, thì hai chân hẩn đã tê đến đứng không vững, Phượng Lăng thấy thế cười mỉa, châm biếm y một hồi.

Chi phí ở đại khách *** này thật kinh người, ở đó được ba ngày, Lý Toàn cùng Phượng Lăng rời khỏi tiểu thành. Càng đi về phương bắc, tuyết lại càng lớn hơn, khí trời tự nhiên cũng lạnh hơn rất nhiều. Lý Toàn vốn tận lực tiết kiệm nhưng cũng bắt buộc phải mua cho Phượng Lăng một tấm áo khoác lông cừu, giúp cho y thoải mái vượt qua khỏi mùa đông này.

Hẩn dự định đưa Phượng Lăng vào hoàng thành trước, sau đó tìm cơ hội lẻn vào trong cung, chỉ cần hoàng thượng bình an vô sự, như vậy mọi việc đều có hy vọng.

Điều này không chỉ là hy vọng của Lý Toàn, mà còn là động lực để chống đỡ của Phượng Lăng.

Lo lắng trên đường đi có mai phục, họ lựa chọn những con đường nhỏ để đi, đôi lúc không cách nào khác phải đi vào đường chính.

Chạng vạng ngày hôm đó, bởi vì không kịp vào trấn tá túc, họ đành nghỉ chân trong rừng, Lý Toàn bắt hai con thỏ, đơn giản xử lý rồi nướng lên.

Phượng Lăng không thích chờ đợi chút nào, y phân phó Lý Toàn sau khi nướng xong thì mang vào xe ngựa cho y ăn.

Hôm nay là ngày trăng tròn, rời nhà tính đến nay đã được một tháng, mà hẩn một phong thư cũng chưa gửi về, chẳng biết mẫu thân lo lắng cho hẩn đến mức nào, Lý Toàn thần thờ suy nghĩ. Trong triều xảy ra binh biến, không biết mẫu thân có bị liên lụy hay không, hẩn không khỏi cảm thấy bất an.

Lý gia các đời đều là trung lương, là những người vì dân vì nước, hiện nay trong nhà ngoài hẩn chỉ còn mẫu thân không hiểu gì về chính sự, hôm nay là ngày đại thọ của người, hẩn là nhi tử mà đến một phong thư bình an cũng không gửi về, thật là hổ thẹn.

Ngọn lửa chọt bùng lên một chút, Lý Toàn nhanh chóng lấy lại tinh thần, hẩn cầm xâu thịt thỏ đảo qua đảo lại vài lần, mãi đến khi cả con thỏ biến thành màu vàng kim mới thôi.

“Tam công tử, thịt thỏ có thể ăn được rồi.”

Phượng Lăng vén rèm lên, nhìn chăm chăm vào con thỏ trong tay Lý Toàn, khuôn mặt hiện lên vẻ chán ghét. “Lại thỏ, mấy ngày nay ngày nào người cũng cho ta ăn thịt thỏ, ta thật không chịu nổi rồi, ăn nữa ta sẽ nôn mất!”

Lý Toàn bối rối: “Trong rừng chỉ có cái này là có thể ăn được, ngài cố ăn một chút đi.”

Phượng Lăng nhăn nhó cầm lấy cái đùi thỏ lên cắn một miếng, mặt chẳng chút biểu tình, nhai nuốt trệu một lúc, y mới chủ động quay sang nói với Lý Toàn: “Người vừa nhìn ánh trăng vừa suy nghĩ cái gì mà khuôn mặt ngày ngốc ra thế?”

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Không hề nghĩ Phượng Lăng lại chú ý đến mình, Lý Toàn có chút thụ sủng nhược cả kinh trả lời : “Ta nghĩ về mẫu thân của ta.”

Phượng Lăng liếc nhìn hắn một cái: “Hóa ra người cũng có mẫu thân?”

“Đúng, hôm nay là mười lăm, là ngày sinh thần của người, cho nên ta nhìn thấy trăng, lòng có chút nhớ nhung.” Lý Toàn thần thờ trả lời.

Phượng Lăng thăm kêu một tiếng ngạc nhiên, vẫn tiếp tục gặm thịt thỏ, y dừng lại một chút rồi nói: “Sau khi hồi cung, ta sẽ tặng cho mẫu thân người một phần thọ lễ thật lớn.”

“Lý Toàn thay mặt mẫu thân tạ ơn tam hoàng tử.” Lý Toàn thở dài hành lễ.

Phượng Lăng phát phát tay, tiện thể đem cái đũa thỏ còn thừa lại không ăn được nữa cho Lý Toàn rồi tỉ mỉ rửa tay. Thông thường sau khi ăn, hai người bọn họ mỗi người một việc, Phượng Lăng quay lại xe ngựa, còn Lý Toàn thì lặng lẽ thoái lui, cả đêm, hai người không nói với nhau câu nào, thế nhưng, hôm nay Phượng Lăng quay sang bắt chuyện, còn lệnh cho Lý Toàn phải ngồi bên cạnh bên mình.

“Thần không dám.” Lý Toàn sợ hãi nói.

“Người muốn kháng lệnh.” Phượng Lăng chớp mắt, vẻ mặt cơ hồ như sắp tức giận đến nơi.

Lý Toàn bất đắc dĩ đành cẩn thận ngồi xuống bên cạnh y.

Phượng Lăng quần chặt áo lông cừu quanh người, toàn thân trên dưới chỉ lộ ra mỗi khuôn mặt tuấn tú trắng nõn, khuôn mặt tựa như từ băng tuyết gọt dũa mà thành, khiến cho người khác cảm thấy y vô cùng trong sáng hoạt bát, thời tiết giá rét bên ngoài làm khuôn mặt ấy có chút ửng hồng, trông như một hài tử ngây thơ.

Lý Toàn không biết mình đang vô thức nhìn lên y không chớp mắt, ngay cả khóe miệng cũng bắt giác cong lên.

Thấy khí nóng tỏa ra từ người bên cạnh, Phượng Lăng đương nhiên dựa sát vào đó, cái lò sưởi thiên nhiên này khiến y thoải mái nhắm mắt lại, mãi đến khi Lý Toàn nghĩ rằng y sẽ không nói gì nữa thì y lại nhàn nhạt lên tiếng “Người nói cho ta nghe chuyện của mẫu thân người đi.”

Lý Toàn sửng sốt, hắn tự hỏi có phải mình nghe nhầm hay không.

“Ngài thật sự muốn nghe chuyện về mẫu thân của ta sao?”

“Đúng vậy.” Phượng Lăng giương mắt, ngạo mạn nói: “Không thể sao?”

“Không phải, chỉ là cũng không có gì để nói.” Lý Toàn nhất thời không nghĩ ra rốt cuộc Phượng Lăng đang hiểu kỳ chuyện gì.

“Ta mặc kệ, chuyện gì ta cũng muốn nghe.” Phượng Lăng ép buộc.

Lý Toàn suy nghĩ nửa ngày cũng chẳng tìm được gì lý thú: “Thần... thần thật sự không biết bắt đầu từ đâu.”

Phượng Lăng khinh thường nhìn hắn, “Vậy thì nói chuyện mẫu thân chăm sóc người còn nhỏ như thế nào đi.”

“Không phải cũng giống như những người bình thường khác sao? Không có gì đặc biệt cả.”

“Vậy những mẫu thân bình thường chăm sóc hài tử của họ như thế nào?” Phượng Lăng lại hỏi.

Lý Toàn yên lặng một lát, hần cúi đầu nhìn thiếu niên tôn quý đang dựa vào người mình, nhớ đến bộ dạng yếu đuối khóc thảm trong sơn động của y hôm trước, hần mới hiểu tại sao y lại hiếu kỳ việc này đến vậy.

Dù hần biết bản thân mình không giỏi ăn nói, nhưng trong thâm tâm, hần muốn tận lực thỏa mãn yêu cầu đơn giản của Phượng Lăng, hần trầm tĩnh lên tiếng: “Nếu như ngài nguyện ý nghe, ta sẽ nói cho ngài nghe.”

“Nói mau, nói mau.” Phượng Lăng nóng ruột thúc giục.

Lý Toàn chậm rãi nhớ lại, hần chọn ra những chuyện thú vị khi còn bé kể lại cho Phượng Lăng nghe, mỗi khi đề cập đến mẫu thân, hần chợt thấy đôi mắt to tròn của Phượng Lăng hiện lên niềm ước ao khó tả.

“Mẹ người nấu cháo cho người ăn sao? Ăn ngon không?”

“Mẹ người còn có thể may y phục sao?”

“Mẹ người còn đánh vào mông người sao? Ha ha!”

“Mẹ người thật tốt.” Cuối cùng, Phượng Lăng cảm thán từ đáy lòng mà nói ra.

Dung mạo mỹ lệ trước mắt Lý Toàn hiện lên nỗi đau thương nhàn nhạt mơ hồ.

“Nếu mẫu phi ta có thể giống như mẹ người thì tốt quá rồi.” Không đợi Lý Toàn trả lời, y liền bổ sung: “Đáng tiếc nàng đã chết.”

Lý Toàn muốn giúp y cảm thấy khá hơn, nhưng hần biết giờ có nói gì cũng vô dụng, bất giác mở miệng ra, chỉ có điều ngay cả một chữ cũng không nói nên lời.

“Người hần cũng biết vì sao nàng chết đúng không?” Phượng Lăng nói chuyện như đang tự giễu, hờ hững pha chút xót xa.

Lý Toàn không dám trả lời.

Trước đây, khi mẫu thân Phượng Lăng còn ở trong hậu cung, nàng đã gây ra một sự việc rất lớn, bởi vì ghen ghét phi tử khác đang mang thai rồng, nàng đã âm thầm hạ độc người kia, không ngờ lại bị phát hiện. Nàng bị giam vào lãnh cung, không ai quan tâm thăm hỏi, đến một ngày người ta phát hiện ra, nàng đã treo cổ tự vẫn.

Khi Vân Phi chết, Phượng Lăng mới tròn ba tuổi, một tiểu hài tử mất mẫu thân, một thân một mình lớn lên trong thâm cung lạnh lẽo, không có gì khó hiểu khi y lại khao khát có được tình mẫu tử đến như vậy.

Hỏa Phượng quốc quân lúc đó chỉ có duy nhất hai người con trai, địa vị của Phượng Lăng cũng vì thế mà không bị dao động, y nhận được rất nhiều sự sủng ái của phụ hoàng, bất quá chỉ là do đại hoàng huynh của y quá xuất chúng, nhiều lúc không tránh khỏi làm cho y cảm thấy khó chịu khi bị đem ra so sánh, bởi vì trong triều thần văn võ cùng bách tính trong thiên hạ, chỉ biết đến đại hoàng tử mà không hề biết đến tam hoàng tử Phượng Lăng này.

“Bất quá, người nhất định không biết trước ngày nàng chết, nàng đã len lén trốn đến gặp ta vào buổi tối, không ai biết...” Y bình tĩnh nói ra bí mật đã chôn sau trong lòng nhiều năm nay.

Chuyện này không ai biết, Phượng Lăng chưa từng để lộ bí mật này với bất kỳ ai, đặc biệt là phụ hoàng của y, y biết rõ mình không bị xử phạt đã là rất may mắn rồi, làm sao y có thể lộ ra nhược điểm của mình cho người đáng sợ nhất hoàng cung biết được chứ? Khi đó mặc dù y còn rất nhỏ tuổi, nhưng những lời mẫu thân y nói, y luôn ghi tạc trong lòng không bao giờ quên.

“Không thể nói, tuyệt đối không được nói cho bất cứ ai biết ta đã đến gặp con, con nhất định phải học cách tự bảo vệ bản thân, như vậy dù ta có mất đi, con cũng có thể trường mệnh trăm tuổi.”

Những lời này là mẫu phi thực lòng lo cho y, đêm hôm đó, mẫu phi rất dịu dàng với y, bình thường chỉ khi phụ hoàng trụ tại tẩm cung, thì mẫu thân mới có biểu hiện yêu thương y, chính vì thế y không biết một người mẹ bình thường sẽ như thế nào, y chỉ biết mẫu phi của y không bao giờ tự mình dứt cơm cho y, sẽ không thay y phục cho y, lại sẽ không tức giận trách phạt y mỗi khi y nghịch ngợm gây sự.

Có đôi khi y rất đau lòng, mẫu phi của y có phải không thích y hay không? Y luôn vâng lời, cố gắng mang lại niềm vui cho nàng, thế nhưng nỗ lực của y trong mắt nàng chẳng là gì cả, điều khiến y thật sự vui là được cha của y – Hỏa Phượng quốc quân vĩnh viễn sủng ái.

Nếu quả thật hôm đó nàng không lên trốn tới gặp y, y chắc chắn sẽ hận mẫu phi đến suốt cuộc đời, nhưng giờ đây, những gì trong lòng y đối với mẫu phi chỉ là tưởng niệm, là nhớ nhung sâu sắc.

Đó là một buổi tối mà sợ suốt cả cuộc đời này y sẽ không thể nào quên được, mẫu phi của y dịu dàng ôm y vào lòng, dỗ dành y, thậm chí ngồi ở đầu giường hát ru y ngủ, y hạnh phúc nhắm mắt lại, y nghĩ rằng như vậy sẽ khiến cho thời gian dừng lại mãi mãi, y không hề biết rằng khi y tỉnh lại, một hung tin khiến y cảm thấy trời đất xung quanh như vỡ tung, thân hình nho nhỏ của y trốn dưới chăn khóc nức nở, y vừa khóc vừa gọi tên mẫu phi mà mãi mãi không bao giờ quay trở lại với y nữa.

Phượng Lăng không biết khúc hát ru mà mẫu phi đã hát ru y ngủ là khúc gì, nhưng y nhớ rất kỹ âm điệu, bình thường những lúc cô độc y mới nhớ tới nó, ngày hôm nay không ngại sự có mặt của Lý Toàn, y nhẹ giọng ngâm nga những giai điệu quen thuộc đó.

Lý Toàn im lặng lắng nghe, hẳn biết rõ Phượng Lăng không cần hẳn mở miệng an ủi, chỉ cần hẳn làm tốt vai trò một người nghe là đủ rồi.

Mắt thấy Phượng Lăng có vẻ như đã khá mệt, Lý Toàn nhẹ nhàng ôm y lên xe, Phượng Lăng hai mắt nhắm chặt, mở miệng nói, “Đừng nhúc nhích, cứ giữ yên như vậy đừng nhúc nhích.”

Lý Toàn khuyên nhủ: “Bên ngoài rất lạnh, vào trong xe có thể ấm áp hơn một chút.”

“Không cần.” Phượng Lăng nói ngắn gọn hai chữ, nhẹ nhàng nép sát hơn vào người Lý Toàn.

Thân thể Lý Toàn cứng đờ, động không được, không động cũng không xong, hẳn cúi xuống nhìn về mặt thỏa mãn của tam hoàng tử, không khỏi tự cười khổ. Một lúc sau, hẳn còn đang lo lắng, suy nghĩ một chút, do dự rồi lại do dự, cuối cùng vươn tay ôm lấy thiếu niên đã ngủ say vào trong lòng.

Ngoài ý muốn, hẳn không bị cự tuyệt lại.

Nhìn Phượng Lăng tìm một tư thế nằm thoải mái, Lý Toàn hiểu ý cười.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Hành tẩu mấy ngày liên tục, trưa nay bọn họ nghỉ chân tại một quán trà nhỏ, gọi một bình trà và bốn cái bánh màn thầu. Vết thương trên mặt Phượng Lăng đã hoàn toàn lành lặn, cũng vì thế mà y không đội sa mạc nữa, bộ dạng tuấn tú ưu nhã của y nghiêm nhiên thu hút không ít sự chú ý của người đi đường.

Lý Toàn nhìn xa xa, thấp giọng nói chuyện với y, “Tam công tử, qua ngọn núi này là có thể tiến vào phạm vi quản hạt của hoàng thành, lúc đó ngài nên mang sa mạc vào, tránh để người khác nhận ra.”

Phượng Lăng gật đầu đồng ý.

Gần đây thái độ của Phượng Lăng đối với Lý Toàn có một sự chuyển biến lớn, ngay đến cả Lý Toàn cũng cảm nhận được, y hiện giờ không còn lộ ra tư thế chủ tử với hẳn nữa, cũng không kêu la trách mắng hẳn, đôi khi còn hỏi ý kiến của hẳn trước khi hành sự, đương nhiên y không phải lúc nào cũng nghe theo hẳn, nhưng điều này làm hẳn có thể bớt lo lắng đi một chút.

Nghĩ tới đây, Lý Toàn không khỏi vui mừng, hẳn vốn nghĩ rằng Phượng Lăng là một người rất khó hầu hạ, nhưng qua chuyến đồng hành này, hẳn đã nhìn thấy một tính cách khác của vị chủ tử trẻ tuổi, tính cách mà có lẽ ngoài hẳn ra không ai khác biết được, hẳn cảm thấy kỳ thực Phượng Lăng không quá đáng, ngang ngược, kiêu ngạo như những tin đồn trước đây.

Tính cách của Phượng Lăng không giống những thiếu niên bá đạo lắm, dù sao y cũng lớn lên trong hoàng cung, là thiên chi kiêu tử, tính tình như vậy cũng khó trách, ngay từ đầu y dùng Lý Toàn để trút giận, Lý Toàn thật chẳng hề ngạc nhiên chút nào, trái lại, những lúc y lộ ra bộ dạng yếu đuối tìm kiếm tình cảm, lúc đó mới khiến hần thực lòng khiếp sợ.

Tuy nhiên, cũng chính vì thế, Lý Toàn mới hoàn toàn có thể thân cận với Phượng Lăng hơn, mà Phượng Lăng cũng có thể nhìn thẳng vào hần, coi hần như bằng hữu để nương tựa lẫn nhau trong hoạn nạn.

Việc Lý Toàn bảo hộ Phượng Lăng, không giống ban đầu chỉ vì trách nhiệm của thần tử trung tâm ái quốc, mà lúc này còn có thêm một phần cảm thông, thiếu niên ở tuổi Phượng Lăng đáng ra phải sống cuộc sống vô ưu vô lo mới đúng, chỉ tiếc rằng y sinh ra trong một gia đình hoàng tộc, vận mệnh đã định không thể nào có một cuộc sống bình thường như mọi người.

“Uống một ngụm trà đi.” Nhìn kỹ một chút, Lý Toàn phát hiện Phượng Lăng đã gầy đi rất nhiều, chiếc cằm ưu nhã trước kia đã bị gọt nhọn đi không ít.

Phượng Lăng nhú mày, “Khó uống muốn chết, ta không muốn.”

Lý Toàn bảo chủ quán đổi loại trà khác, Phượng Lăng mới miễn cưỡng cầm chén trà đưa lên miệng nhấp một ít.

Rời khỏi quán trà, hai người họ tiếp tục lên đường, mong rằng trước khi trời tối có thể đi đến thôn nhỏ phía trước để xin tá túc.

Ban đêm họ ngủ tại nhà một nông dân trong thôn, Lý Toàn đưa cho họ ngân lượng, nhờ họ chuẩn bị một bữa cơm, chủ nhà liền giết gà làm cơm, còn đặc biệt làm cho họ một nồi canh gà.

Lý Toàn bê nồi canh vào phòng, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt khiến Phượng Lăng không cầm lòng được mà thèm thuồng nhảy dựng lên.

“Cẩn thận kéo nóng.” Lý Toàn lau chén rồi múc cho y một bát.

Đã lâu không thưởng thức mỹ vị, tuy không thể so sánh với những món ăn trong cung, nhưng khẳng định là ngon hơn bánh màn thầu vừa lạnh vừa cứng mà buổi trưa y đã ăn kia.

Một hơi uống hết chén canh gà, y tươi cười, liếm liếm môi, “Ngon thật.”

“Ngon thì ăn nhiều một chút đi, trong nồi vẫn còn nữa.” Lý Toàn cười rộ lên.

Phượng Lăng thấy cái bát của Lý Toàn trống không, cất tiếng hỏi: “Sao ngươi không uống?”

Lý Toàn lấy cái bánh màn thầu còn lại từ buổi trưa ra, “Ta ăn bánh màn thầu là được rồi.” Dứt lời, hần cúi xuống cắn một miếng hết nửa cái bánh, trông đáng vẻ thì cứ như là đang ăn một cái gì đó rất ngon.

Phượng Lăng nhìn lại trong bát của mình, bên trong còn hai cái đùi gà, y lại nhìn Lý Toàn đang ăn bánh màn thầu... thấy ánh nhìn của y như vậy, Lý Toàn không khỏi cảm thấy ngại, vội vàng ngấu nghiến nốt cái bánh trên tay.

Có thể là ý đồ của hần quá rõ, nên Phượng Lăng nhìn hần có chút mất hứng, “Ăn nhanh như vậy làm gì, chẳng lẽ còn sợ ta tranh mất của ngươi!”

Lý Toàn miệng đầy bánh, không làm gì khác hơn là ra sức lắc đầu.

Phượng Lăng chậm rãi đưa bát canh gà ra phía trước, kiêu ngạo nói, “Nếu như ta ra lệnh cho ngươi uống, ngươi có uống hay không?”

Lý Toàn vội vàng nói: “Ta, ta không thích uống canh gà.” Thứ đồ tốt như thế đương nhiên phải để cho Phượng Lăng bồi bổ thân thể mới có giá trị, hần ăn vào cũng chẳng để làm gì.

“Thích ăn bánh màn thầu sao?”

“À, kỳ thực bánh màn thầu ăn cũng rất ngon.”

Phượng Lăng trừng mắt với hần một chút, đột nhiên xòe tay ra nói, “Vậy ngươi chia cho ta một nửa.”

“Ngài lại nói đùa rồi.” Lý Toàn ngại ngùng nói.

Phượng Lãng không nói hai lời, đứng lên cướp bánh màn thầu trong tay Lý Toàn, mở cửa phòng ném ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, lững thững đi về chỗ cũ, ngồi xuống tiếp tục ăn canh.

Lý Toàn sững sốt một lát, sau khi quan sát động tĩnh của Phượng Lãng một hồi, hắn định đi ra nhặt lại cái bánh, phải đi lớp đất bên ngoài, chắc vẫn ăn được, cũng chẳng làm phiền đến chủ nhà.

Hắn vừa định đứng lên, Phượng Lãng đã lạnh lùng buông lời uy hiếp, “Nếu ngươi dám đi nhặt về, ta sẽ chặt tay ngươi.”

“Ta...”

Phượng Lãng căn bản không muốn nghe giải thích, “Ngươi không thích ăn canh, vậy thì ăn... cái cặn này đi.”

Dứt lời, Phượng Lãng gấp bỏ vào bát Lý Toàn cái mà y gọi là cặn, cư nhiên đó lại là một khối thịt gà lớn.

“Ta...”

“Muốn cãi lệnh?”

“...Không, ta ăn.”

Mãi đến khi ăn xong, Lý Toàn mang bát đĩa ra ngoài, đúng lúc gia mẫu của hộ này đang ở bên trong nói chuyện phiếm, vừa thấy hắn tiến đến, một tiểu cô nương liền xoay người bỏ chạy, hắn thật sự không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nữ chủ nhân nhìn hắn cười nói: “Huynh đệ này, ngươi thấy nữ nhi của ta thế nào?” Lý Toàn không ngờ đối phương lại trực tiếp hỏi đến vấn đề này, hắn ngơ ngác nhìn nàng nhất thời không biết nói gì.

“Ai da, nói thật với ngươi, nữ nhi nhà ta vừa nhìn thấy là đã yêu mến ngươi rồi, không biết huynh đệ cảm thấy nàng thế nào? Có vừa mắt không?”

“Đại nương... việc này...” Lý Toàn xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, may mà da hắn vốn ngăm đen nên chẳng ai nhận ra được.

“Cái này không có gì phải xấu hổ cả, ngươi xem, ta là mẹ của nó cũng đã nói thẳng ra rồi, ngươi nói xem, ngươi thấy thế nào.”

“Ta... ta...” Lý Toàn không nói nên lời, ấp úng nửa ngày cũng không nói được hết câu, trong lòng lại sợ làm tổn thương cô nương nhà người ta, cuối cùng đành lên tiếng nói: “Ta phải hỏi ý đệ đệ đã.”

Đệ đệ mà Lý Toàn nhắc tới chính là Phượng Lãng, khi vào xin tá túc, để che giấu thân phận không cho người khác nghi ngờ, hai người đã tự xưng là huynh đệ. Những tưởng nói như thế sẽ được buông tha, không ngờ nữ chủ nhân bảo hắn hỏi xin ý kiến ngay lập tức, nàng sẽ chờ bên ngoài.

Lý Toàn bất đắc dĩ quay về phòng tìm “đệ đệ” thương lượng.

Vào phòng, mắt thấy Phượng Lãng đang nằm nghỉ ngơi, Lý Toàn đi đến bên cạnh y, ấp úng không dám mở lời.

Phượng Lãng miễn cưỡng mở mắt, “Có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Nghĩ đến chủ nhà đang đứng ngoài cửa chờ hắn cho nàng một câu trả lời thuyết phục, Lý Toàn đem toàn bộ cuộc nói chuyện với nàng kể cho Phượng Lãng nghe, hắn mong Phượng Lãng cho hắn một chủ ý tốt.

“Nữ nhi? À, ngươi nói là người mở cửa cho chúng ta sao?” Nếu không phải Lý Toàn giờ đây nhắc tới, Phượng Lãng hầu như không có chút ấn tượng nào.

“Đúng, chính là nàng.”

“Cái loại tư sắc mà đến cả rách giày cho ta cũng không xứng, lại muốn gả cho ngươi?” Phượng Lãng không chút lưu tình lên tiếng chế nhạo.

Lý Toàn lặng lẽ, hần thăm nghĩ cô nương kia cũng không xấu tới mức như Phượng Lăng nói, tuy không phải thuộc hàng quốc sắc thiên hương, nhưng cũng có thể nói là dễ nhìn, chỉ là hần đang có sứ mệnh trong người, không thể lơ làng con gái nhà người ta.

“Người không phải cứ gọn gàng dứt khoát từ chối nàng là xong sao? Việc nhỏ như vậy có gì mà phải phiền não.” Phượng Lăng nói.

“Từ chối nhất định phải từ chối, nhưng không thể tổn thương người ta.” Lý Toàn bình sinh là người thật thà, chất phác, hần không có cách nào để có thể từ chối dứt khoát như Phượng Lăng được.

“Không muốn tổn thương nàng? Vậy người ở lại lấy nàng đi!” Phượng Lăng không hiểu sao mình lại cảm thấy tức giận, Lý Toàn là người của mình, hần có trách nhiệm bảo hộ mình, quan tâm đến người khác làm gì?

Lý Toàn không biết phải nói gì, hần nhất thời chần chờ một chút, thế nhưng một chút của hần cũng đủ khiến Phượng Lăng hiểu lầm.

“Tốt, người ở lại đây lấy nàng đi, sinh tử của ta không cần người quản!” Nói xong Phượng Lăng ngồi dậy đi giày, ngay cả áo khoác cũng không mặc, y vừa thở hổn hển vừa lao ra ngoài.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Lý Toàn vội cầm tấm áo khoác lông cừu đuổi theo y.

“Người đừng tới đây, cút đi!” Phượng Lăng vừa nói vừa đẩy hần ra.

“Ngài hãy nghe ta nói....”

“Ta không muốn nghe!”

“Nhưng ngài không thể coi thường sức khỏe của mình được, y phục này...”

“Ta không cần!”

Hai người một truy một đuổi dây dưa tới tận cửa phòng, liền bị nữ nhân đang đứng đợi bên ngoài trông thấy, Phượng Lăng còn đang tức giận, y phùng mang trợn mắt, tuy nói bộ dạng y tròn trĩnh, nhìn thế nào cũng không có dáng vẻ hung dữ, thế mà cái khí thế cao ngạo của y trong lúc này lại có thể khiến cho đối phương kinh ngạc vô cùng.

“Các người đây là...”

Lý Toàn nhân cơ hội này khoác vội tấm áo choàng lên thân thể vốn mảnh khảnh của Phượng Lăng, trong lòng lại sợ y vô tình nói lời tổn thương người ta, hai tay không tự chủ xiết chặt lại, vô thức ôm trọn cả người Phượng Lăng vào lòng.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là đệ ấy đang giận ta mà thôi.” Lý Toàn dùng khẩu khí như đại ca, cười ha hả giải thích.

Lời vừa thốt ra, Phượng Lăng bất mãn, nhấc chân đạp hần một cước.

Nữ chủ nhân mỉm cười bước tới gần, “Hai huynh đệ các người thương lượng đến đâu rồi?”

Lý Toàn vốn đầu gối, chẳng biết nên trả lời câu hỏi trực tiếp này thế nào.

“Tiểu huynh đệ, đại ca của người tuổi cũng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc phải tìm cho hần một người vợ, người nói có phải hay không?” Nữ chủ nhân thẳng thắn nói ngay trước mặt Phượng Lăng.

“Hừ, hần muốn lấy thì lấy, có liên quan gì đến ta.” Phượng Lăng cười nhạt.

“Ôi, những lời này của người không đúng rồi, người ca ca người lấy không phải sẽ trở thành đại tẩu của người sao? Sao có thể nói như chuyện không liên quan gì đến mình thế được?”

“Muốn làm đại tẩu của ta? Nàng xứng sao?”

Vừa thấy mặt nữ chủ nhân biến sắc, Lý Toàn vội đưa tay bịt miệng Phượng Lăng lại.

“Đại nương, đại nương đừng hiểu lầm, đệ đệ ta không có ý gì đâu.”

“Được rồi, người trả lời dứt khoát luôn đi, rốt cuộc có lấy hay không?”

Lý Toàn vừa định mở miệng cự tuyệt, hần lại thoáng nhìn thấy bóng cô nương đứng trước cửa phòng, vẻ mặt ngưng ngùn nhìn hần, làm hần thật khó lòng mở miệng.

“Ta...”

Lý Toàn do dự khiến Phượng Lăng nhất thời nộ khí xung thiên, nhịn không được, buộc miệng nói, “Không được!”

“Người lấy tư cách gì làm chủ thay cho ca ca của mình.”

“Người có biết ta là ai không? Ta là...” Thời khắc mấu chốt, Phượng Lăng nhớ ra y không thể để bại lộ thân phận, liền cắn cắn môi, thế nhưng, tính tình y vốn không thể để bản thân yếu kém hơn người khác, vì vậy y liền lớn tiếng tuyên bố, “Ta chính là thê tử của hần!”

Lời vừa nói ra, khiến mọi người kinh hãi, Lý Toàn lại càng khiếp sợ hơn.

Lúc này Phượng Lăng mới ý thức được hậu quả lời nói vừa rồi của mình, y cũng hối hận, nhưng không thể để mất mặt được, lời đã nói sao có thể rút lại.

“Đại nương, nhà chúng ta là thế gia vọng tộc, hần xuất thân lại không tốt, phụ thân, phụ mẫu ta không cho phép ta gả cho hần.” Phượng Lăng chỉ chỉ Lý Toàn vẫn còn đang đông cứng đứng nhìn y, bồi thêm, “Chúng ta là vạn bất đắc dĩ mới phải bỏ trốn, để thuận tiện nên ta đành giả trang nam nhân, rồi nói với mọi người chúng ta là huynh đệ, đại nương người nhìn xem, chúng ta có chỗ nào giống nhau sao?”

Nghe hần nói dối không chớp mắt, dung mạo lại diễm lệ vô cùng, muốn gạt những người nông dân chân chất thế này là chuyện quá dễ dàng.

Nữ chủ nhân lẳng lặng chăm chú quan sát hai người bọn họ một hồi, cuối cùng thành thật gật đầu.

Lý Toàn cao lớn vừng vàng, Phượng Lăng đáng vẻ yếu ớt lại xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa cử chỉ của Phượng Lăng vênh váo hung hăng, Lý Toàn thì thật thà trung hậu, hai người thật không có điểm nào giống nhau, nhìn mặt Phượng Lăng thì nói nữ giả nam trang của không có gì quá đáng.

“Hai người các người thực sự là đang bỏ trốn?” Nữ chủ nhân quay sang hỏi Lý Toàn như muốn xác nhận.

Tình thế đã đến nước này, Lý Toàn chẳng còn lựa chọn nào khác, hần gật đầu xác nhận.

Nữ chủ nhân thở dài, “Là khuê nữ nhà ta không có phúc khí.”

Lý Toàn á khẩu chẳng biết nói gì, Phượng Lăng thì đắc ý nhếch môi cười.

“Bất quá, đại huynh đệ thật là giỏi, có thể lấy được một người vợ xinh đẹp như thế! Ngay từ đầu ta đã cảm thấy đệ đệ của người không giống nam nhân mà.”

Khóe miệng Phượng Lăng có chút co giật, Lý Toàn thấy tình hình không ổn lắm, trước khi y kịp phát tác, Lý Toàn vội đưa y quay về phòng.

Đóng cửa xong, Lý Toàn vừa quay đầu lại nhìn, Phượng Lăng đã tháo giày ra từ lúc nào, đang tức giận ngồi trên giường.

“Tức chết ta mà, còn nói ta không giống nam tử!” Y nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng.

Lý Toàn yên lặng đi qua, hần ngồi xổm xuống cẩn thận mang giày vào lại cho y.

Phượng Lăng càng nghĩ lại càng không thấy thoải mái, y cắn giận nói: “Ghê tởm! Chờ khi ta hồi cung, ta nhất định sẽ gả nữ nhi của bà ta cho một người quái dị!”

Lý Toàn không nhin được nữa, mở miệng cầu tình, “Tam công tử, đại nương đó không có ác ý, nàng thật tâm khen người nên mới nói như thế.”

“Người còn dám cầu xin cho họ?” Phượng Lăng trừng mắt.

“Không....”

Phượng Lăng hỏn hển ngắt lời hắn, “Nếu ta không hy sinh như vậy, người không biết còn bị các nàng quấy rầy bao lâu nữa, không biết cảm ơn ta, còn ở đó cầu tình cho các nàng, có phải người đang cố tình chọc ta tức đến chết hay không?”

“Thần không dám!” Lý Toàn lập tức quỳ gối xuống.

“Ta thấy lá gan người rất lớn, có gì mà không dám?” Phượng Lăng nói, rồi đứng trước mặt Lý Toàn quở trách, “Vừa rồi người còn liếc mắt đưa tình với lão nương kia phải không? Người xem ta là người chết hả? Người đến tột cùng có hiểu rõ thân phận của mình hay không? Trách nhiệm của người là bảo vệ cho ta thật tốt, một ngày ta chưa trở lại hoàng cung an toàn, người cũng không được phép rời khỏi ta dù chỉ nửa bước!”

Lý Toàn không nói lời nào, hắn yên lặng để Phượng Lăng trách mắng, hắn biết rõ Phượng Lăng lúc này sẽ không nghe hắn giải thích.

Bất quá, lần này không hiểu sao Phượng Lăng lại đại phát tính tình như thế? Chưa kể đến hắn đối với cô nương nhà người ta không hề có chút ý tứ gì cả, mà cho dù là có đi chăng nữa, hắn nhất định cũng sẽ không quên nhiệm vụ của mình, an nguy của Phượng Lăng là điều quan trọng nhất trong lòng hắn hiện nay.

Phượng Lăng cũng không cần thiết phải đem bản thân mình ra làm lá chắn, tuy rằng Lý Toàn thật không biết cách nói chuyện sao cho vừa lòng người, nhưng ít nhất hắn vẫn có thể cự tuyệt người ta, chẳng qua hắn ngại không muốn từ chối thẳng trước mặt họ mà thôi, thế mà Phượng Lăng lại nói dối như vậy, hắn thật sự bối rối vô cùng.

Hắn âm thầm thề nguyện với trời, hắn tuyệt đối không nghĩ tới việc ủy khuất một tam hoàng tử giả làm vợ của hắn nha.

Rõ ràng là Phượng Lăng làm, sai lầm cứ nhiên lại về phần hắn, thực sự có chút oan uổng, cũng không biết nói thế nào, Phượng Lăng đứng thực là giải vây cho hắn, tuy rằng y cũng dồn hắn đến tình thế dở khóc dở cười.

Lý Toàn bất cần cười khổ trước mặt Phượng Lăng.

“Người đang lén lút cười cái gì thế?” Phượng Lăng nổi trận lôi đình, chất vấn hỏi, “Người nghĩ bốn hoàng tử giả làm vợ người buồn cười lắm sao?”

“Không, không có...” Lý Toàn ra sức phủ nhận.

“Vậy thì người đang nghĩ ta kém hơn cô thôn nữ kia?”

“Không, cái này lại càng không thể...” Một bên tam hoàng tử, một bên dân nữ, nếu là người bình thường thì sẽ không bao giờ tiến hành so sánh hai người bọn họ với nhau.

“Vậy người nói, là ta đẹp, đúng hay không?” Phượng Lăng liên tục uy hiếp hỏi.

“Đó là dĩ nhiên.” Lời nói ra khỏi miệng, nhưng Lý Toàn cũng không biết tại sao hắn lại trả lời như thế.

“Nếu phải chọn giữa ta và cô thôn nữ kia, người nhất định chọn ta đúng hay không?”

Lý Toàn không chút chần chừ gật đầu trả lời, “Ngài là chủ tử của thần, thần nhất định sẽ bảo hộ người đến cùng.”

Câu trả lời đủ làm Phượng Lăng thỏa mãn, y chăm chú quan sát Lý Toàn, thầm nghĩ y thật sự hài lòng với cá tính chất phác thật thà của người này.

“Người biết là tốt rồi, theo ta, người còn sợ không lấy được vợ sao? Chờ ta hồi cung, ta sẽ nói phụ hoàng chỉ hôn cho người, đảm bảo sẽ đẹp hơn thôn nữ kia gấp mấy chục lần.”

Lý Toàn bất đắc dĩ thầm than một tiếng, nhưng vẫn phải tạ ơn.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Sáng ngày hôm sau, cả hai chuẩn bị khởi hành lên đường, Phượng Lăng dùng bộ dạng bất cần chào từ biệt hộ nông gia kia, tất cả mọi người đứng trước cửa hàn huyền, mới nói được vài câu, y đã nhịn không được mà thúc giục Lý Toàn nhanh chóng lên đường.

“Sau này không cho phép người tới nhà bọn họ nữa.” Trên đường đi vào thành, Phượng Lăng vươn người qua cửa sổ lên tiếng cảnh cáo Lý Toàn.

Nhà nông gia biết rõ Lý Toàn đã có nương tử, lại có thể cư nhiên mời hắn có dịp thì quay trở lại làm khách, bọn họ thực sự không sợ chết mà!

Nghe y nói xong, Lý Toàn dở khóc dở cười, nhà nông gia vốn muốn mời cả hai người họ trở lại chơi, chứ không phải chỉ mời một mình hắn, hơn nữa, người ta nhiệt tình với khách nhân mà thôi, sao từ miệng Phượng Lăng thì nó lại giống như có ý định khác vậy?

Phượng Lăng hừ lạnh một tiếng, “Ta thấy bọn họ vốn là muốn người bỏ ta để thuận lợi lấy con gái của bọn họ mà thôi!”

“Bọn họ thật sự không có ý đó đâu.” Lý Toàn không nhịn được phản bác.

“Người câm miệng! Còn để ta thấy người nói tốt cho bọn họ lần nữa, ta sẽ đá người xuống xe!”

“.....”

Cửa thành có rất nhiều binh lính đứng gác, thấy vậy, trước khi vào thành, Lý Toàn đội mũ rơm, cúi thấp đầu, xe ngựa cũng chạy chậm lại, hắn vô cùng lo lắng đi qua cửa thành, không biết có phải may mắn hay không, họ đi qua mà không bị kiểm tra gì cả, rất thuận lợi tiến vào trong thành.

“Có chút kỳ quái.” Lý Toàn quay lại nói khê với người đang ngồi trong xe.

“Không phải nhất cử nhất động của chúng ta bị người ta âm thầm giám sát rồi chứ?” Phượng Lăng có chút nghi ngờ.

Lý Toàn cảnh giác nhìn xung quanh, không phát hiện điều gì khác thường, hắn trả lời, “Đã đến nước này chúng ta đành tùy cơ ứng biến thôi.”

Phượng Lăng vẫn im lặng ngồi trong xe, thật lâu không lên tiếng.

“Ngài yên tâm, chút nữa ta sẽ đi dò xét tin tức trong cung.”

Chỉ trong chốc lát, hắn nghe Phượng Lăng nhẹ giọng nói, “Hành sự phải cẩn thận.”

“Tuân lệnh.” Lý Toàn không tự chủ được, trên mặt nhất thời hiện lên ý cười.

Sau khi sắp xếp cho Phượng Lăng một chỗ trọ tại khách ***, Lý Toàn lập tức đi thăm dò tin tức, Phượng Lăng bất an đợi hắn nửa ngày trời, mãi đến khi màn đêm buông xuống, cuối cùng Lý Toàn cũng trở về.

“Có tin tức gì mới không?” Thấy người kia bình an trở về, Phượng Lăng thở dài một hơi, một lúc sau y mới nhớ đến chuyện dò hỏi tình hình trong cung.

Lý Toàn nói, “Ta nghe nói ngày mai đại hoàng tử sẽ xuất chinh.”

“Xuất chinh?” Phượng Lăng nhíu mày.

“Đúng vậy, Thanh Long quốc hạ chiến thư với chúng ta, nên đại hoàng tử muốn nghênh chiến.”

“Sao lại như vậy...” Phượng Lăng hoang mang, thấp giọng nói.

Một thời gian trước, chính sứ thần của Thanh Long quốc đến Hỏa Phượng quốc cầu thân, hoàng huynh y giả vờ nhận lấy trách nhiệm này, khi tới gần biên cảnh hai nước, lại đột ngột quay lại dấy binh làm phản, không chỉ bắt giam y, lại còn giết sứ thần của Thanh Long quốc, sự tình tới nước này, trận chiến giữa hai nước vốn là việc không thể tránh khỏi, nhưng đại hoàng huynh của y tại sao lại phải đích thân xuất chinh trong thời khắc mấu chốt, có việc gì đó rất kỳ quái.

Một đường đi tới kinh thành, đến nay y vẫn chưa nghe gì đến tin tức đăng cơ của hoàng huynh, nói cách khác phụ hoàng y chưa thoái vị, nếu đại hoàng huynh y còn chưa chiếm được ngôi hoàng đế, tại sao lại rời khỏi hoàng cung trong lúc này?

Nói không chừng có âm mưu gì đó ở đây.

Suy tư một lúc lâu, không lần ra đầu mối, Phượng Lăng phiền não vỗ bàn một cái, “Hắn đến tột cùng là muốn làm gì đây?”

Lý Toàn trầm ngâm không nói, trong lòng hắn cũng đang nghĩ về vấn đề này.

“Vậy phụ hoàng thì sao? Người có nghe tin tức gì về phụ hoàng không?”

“Không có.” Lý Toàn xấu hổ cúi đầu.

Phượng Lăng biết việc này không thể trách Lý Toàn được, hoàng cung đại nội canh gác nghiêm ngặt như vậy, làm sao có thể dễ dàng tra ra được tin tức trong thâm cung, hơn nữa phụ hoàng y lúc này hành động khó khăn, đúng là khó càng thêm khó.

Làm sao đây? Nghĩ tới nghĩ lui chỉ thể tìm cách tiếp cận phụ hoàng rồi bàn bạc tiếp vậy.

“Ngày mai hoàng huynh ta xuất chinh phải không? Vào lúc nào?” Phượng Lăng có chút do dự lên tiếng.

“Chính Ngọ sẽ xuất phát.”

Phượng Lăng nhìn Lý Toàn, hiếm khi y dùng biểu tình nghiêm túc như vậy để nhìn hắn, y chậm rãi lên tiếng, “Người nói có biện pháp nào có thể thâm nhập vào hoàng cung không? Ngay lúc chính Ngọ, bởi vì... vào lúc đó, mọi người sẽ tập trung vào đại hoàng huynh đích thân xuất chinh, sẽ thuận lợi hơn.”

Lý Toàn do dự một chút, hắn thực lo lắng cho an nguy của Phượng Lăng, “Ngài cứ ở lại khách **** chờ tin tức, để mình ta đi là được rồi.”

Phượng Lăng kiên quyết nói, “Không được, ta nhất định phải đi, dù đây là âm mưu của hoàng huynh, ta cũng chấp nhận!”

Những lời này Phượng Lăng nói đúng vào điều Lý Toàn đang nghi ngờ, Lý Toàn nhú mày, “Ta không thể để ngài mạo hiểm như vậy được.”

Phượng Lăng tự thân cũng biết chuyến đi lần này là vô cùng nguy hiểm, bất quá y vẫn phải làm, cũng không cần phải giấu diếm Lý Toàn, y thẳng thắn nói, “Nếu như ta không đi, để người mạo hiểm một mình, đến lúc đó, nếu người bị bắt thì một mình ta ở bên ngoài có thể an toàn được sao? Chẳng bằng hai chúng ta cùng đi, cho dù có bị bắt, lúc đó người vẫn bảo hộ cho ta là được rồi.”

Hắn nói như thế, thật ra cũng có chút đạo lý, dù sao Lý Toàn hắn cũng chẳng thể đảm bảo mình có an toàn trở về hay không.

“Vậy....” Lý Toàn có chút dao động.

“Việc này cứ quyết định vậy đi, buổi trưa ngày mai người tìm cách đưa ta vào cung!” Phượng Lăng thần nhiên ra lệnh, không để cho Lý Toàn có chút cơ hội phản bác.

Quyết định lần này khiến Lý Toàn cả đêm chẳng thể chợp mắt nổi, hắn quyết muốn dùng thời gian ăn điểm tâm khuyên nhủ Phượng Lăng bỏ đi ý định, thế nhưng, như đã có chủ định sẵn từ trước, Lý Toàn dù có khuyên nhủ thế nào cũng chỉ uống công tốn sức.

Thấy sự tình lần này không còn cách cứu vãn, Lý Toàn đành chuẩn bị cho việc đột nhập vào hoàng cung, không bàn cãi thêm tiếng nào nữa.

Chính ngọ mỗi ngày, ngự thiện phòng điều nhập thực phẩm vào, hơn nữa khi ra vào, cấm vệ điều tỉ mỉ kiểm tra mấy chiếc xe vận chuyển, nhưng hôm nay là ngày đại hoàng tử xuất chinh, đội ngũ vận chuyển lương thực chỉ có thể vào hoàng cung từ cửa hông, phần lớn cấm vệ tập trung tại cửa chính, cho nên cửa hông cũng không kiểm tra nghiêm ngặt như mọi khi.

Đội xe ngựa vận chuyển nguyên liệu dừng lại tại một tiểu viện phía sau ngự thiện phòng, sau khi sắp xếp xong, mọi người rời đi, chiếc xe chở đầy lu chậu đột ngột phát ra tiếng động, một người nhanh nhẹn nhảy ra khỏi xe, lấy tay áo lau sơ khuôn mặt, rồi đi đến một chiếc xe vận chuyển khác.

“Tam hoàng tử, người không sao chứ?” Hắc nhỏ giọng hỏi, vừa đỡ người trong xe ra.

Gỡ vải thứ bám trên người, cuối cùng người ở phía dưới cũng có thể đứng lên, khuôn mặt y đỏ bừng, nếu không lời y ra sớm, chỉ sợ y đã sớm chết trong đó mất rồi.

Mới vừa cảm nhận được không khí bên ngoài, Phượng Lăng có cảm giác như vừa được tái sinh, y thở hổn hển, lại nhìn không được bức tức trong lòng, oán giận nói, “Người.... tên Lý Toàn chết tiết nhà ngươi, cứ tưởng nghĩ ra được biện pháp gì hay ho, cứ nhiên lại bắt ta trốn trong.... xe thịt heo này... ọe... ta muốn nôn!”

Lý Toàn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng giúp y thông khí, áy náy nói, “Đã ủy khuất ngài rồi!”

Bỗng nhiên, Phượng Lăng đẩy mạnh Lý Toàn ra, mặt trắng bệch lên tiếng, “Người... người... cách xa ta một chút!”

Lý Toàn khó hiểu nhìn Phượng Lăng, hắc vừa định tiến lên thì Phượng Lăng sợ đến mức nhảy dựng lên nói, “Người không được tới đây, ta không chịu nổi mùi trên người của người đâu!”

Lúc này Lý Toàn mới phát giác ra, trên người hắc nồng nặc mùi cá, lúc này hắc trốn trong xe đựng cá tươi mà.

Trộm được hai bộ trang phục trong ngự thiện phòng để thay, lúc này Phượng Lăng mới để cho Lý Toàn đi theo bảo hộ bên cạnh mình, hai người cải trang thành người đưa thức ăn tới cho hoàng thượng, quang minh chính đại hành tẩu trong cung, nếu gặp cung nhân hoặc thị vệ, Phượng Lăng liền cúi đầu đi phía sau Lý Toàn, tránh cho người khác nhận ra thân phận của mình.

Đi tới trước tấm cung của quân vương, nói với thị vệ ngoài cửa đang canh gác là họ muốn đưa đồ ăn vào để hoàng thượng dùng, thị vệ nhanh chóng gọi tên thái giám bên trong ra tiếp nhận, Phượng Lăng nhìn không được muốn lên xem tình hình bên trong, lại thấy tên thị vệ canh gác đang liếc nhìn y, Lý Toàn nhanh chóng kéo y rời khỏi nơi đó.

Hai người đi vào trong ngự hoa viên, Phượng Lăng giật tay Lý Toàn ra, giận dữ dựa vào một hòn non bộ.

Lý Toàn cảnh giác quan sát xung quanh, không có ai, hắc đi đến bên cạnh Phượng Lăng, thấp giọng dỗ dành, “Tam hoàng tử, người đừng vội, sẽ vào được mà, ta sẽ tìm cách.”

“Chờ, chờ, chờ, chờ.... Ta chờ đến không nhận được nữa rồi!” Phượng Lăng cắn môi nói.

Lý Toàn đang muốn tiếp tục xoa dịu y, lại nghe tiếng người từ đâu hô lớn, “Ai đang ở đó?”

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Âm thanh đột ngột vang lên khiến Lý Toàn và Phượng Lăng chết đứng tại chỗ.

Âm thầm đưa Phượng Lăng bảo hộ phía sau, Lý Toàn xoay người lại trả lời, “Chúng ta là người của ngự thiện phòng...”

Khi thấy rõ đối phương là ai, những lời kể tiếp không cách nào thoát ra khỏi miệng.

“Lý tướng quân?” Thanh âm lạnh lẽo tiếp tục vang lên.

Phượng Lăng nhận ra âm thanh này, vừa quan sát một chút, quả nhiên là lão thái giám hầu hạ bên cạnh phụ hoàng – Vương công công.

Vương công công cũng đồng thời nhận ra vị thiếu niên tuấn tú đứng sau lưng Lý Toàn, kinh hỷ hô lên, “Tam điện hạ, ngài đã trở về!”

Lời vừa dứt, Vương công công chạy về phía Phượng Lăng, Lý Toàn phút chốc cản lại.

Nếu thân phận đã bại lộ, Phượng Lăng cũng không còn gì phải ngần ngại nữa, y thản nhiên tháo mũ xuống, ngẩng cao đầu nhìn, đôi môi nhếch lên vẽ một nụ cười nhạt, tiếng nói âm trầm, “Không sai, ta đã trở về, Vương công công người có muốn đem chuyện này nói với phụ hoàng ta, hay là gọi cấm vệ quân đến đây bắt ta đi lĩnh thưởng?”

Vương công công kinh hãi vội quỳ sụp xuống, “Tam hoàng tử minh giám, nô tài dù có mười cái mạng cũng không dám mạo phạm ngài.”

“Hừ, không cần phải giả bộ trước mặt ta, nếu người không phải người của hoàng huynh ta, sao hắn còn lưu lại người?” Phượng Lăng lạnh lùng lên tiếng hỏi.

“Nô tài thực sự không phản bội hoàng thượng, đại hoàng tử lưu lại nô tài vì cần người để hầu hạ hoàng thượng, cũng không phải nô tài...”

“Vậy người mau đưa ta đến gặp phụ hoàng!” Phượng Lăng lạnh lùng ra lệnh.

“Cái này...” Vương công công do dự không dám lên tiếng.

“Sao vậy? Từ lúc nào mà ta muốn gặp phụ hoàng cũng phải cần sự đồng ý của người?” Phượng Lăng trầm mặt, “Còn dám nói người không phải người của đại hoàng huynh?”

Vương công công vội vàng giải thích: “Tam hoàng tử, ngài hiểu lầm rồi, thật sự hoàng thượng long thể bất an, hiện tại không tiện tiếp kiến bất cứ ai.”

“Người nói nghe thật dễ dàng, người không cho ta gặp phụ hoàng, làm sao ta có thể tin người sẽ không đi mật báo cho hoàng huynh biết là ta đang trốn trong cấm cung?” Phượng Lăng nghi ngờ đáp lời.

“Nô tài tuyệt đối không dám, tam hoàng tử, xin người quay về tẩm cung chờ đợi, nô tài đảm bảo sẽ không ai cản trở ngài, chờ thêm vài ngày nữa, tinh thần hoàng thượng tốt lên, lúc đó người đến gặp cũng không muộn.”

Những điều Vương công công nói khiến Phượng Lăng vừa kinh ngạc lại vừa nghi hoặc, “Những lời người nói là có ý gì, cái gì là không có người ngăn cản ta? Hiện tại không phải ta đang nằm trong tay hoàng huynh hay sao? Nếu như thị vệ phát hiện hành tung của ta, chẳng phải sẽ lập tức thông báo với hắn sau, sau đó lập tức có lệnh bắt ta hay sao?”

Vương công công thở dài, “Tam hoàng tử, có một số việc nô tài không thể nói rõ cho ngài được, nếu ngài muốn biết, ngài có thể tự mình hỏi hoàng thượng, nô tài chỉ có thể đảm bảo đại hoàng tử không lưu lại bất cứ ám vệ hay mệnh lệnh nào trong cung, ngài sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào cả.”

Càng nghe, Phượng Lăng càng cảm thấy hồ đồ, vậy ra y có thể thuận lợi quay lại hoàng cung là do đại hoàng huynh hạ thủ lưu tình sao?

Không đúng, không có khả năng, nếu thật sự là như vậy thì hoàng huynh sao lại phải giết sứ giả hòa thân, còn giam giữ y với Lý Toàn lại, một mình lặng lẽ hồi cung để làm gì?

Lẽ nào, phụ hoàng cùng hoàng huynh có bí mật không cho y biết?

“Lý Toàn.” Phượng Lăng nhỏ giọng gọi.

“Có mặt tướng.”

Lý Toàn bước đến bên cạnh hắn, hai người thầm nói chuyện với nhau.

“Người thấy những lời tên Vương Công Công kia có thể tin được không?”

“Thần cho rằng tạm thời ta có thể tin tưởng được hắn.”

Phượng Lăng không nghĩ rằng Lý Toàn cư nhiên có thể đưa ra một đáp án như thế, nhưng khoảng thời gian dài ở cùng nhau y đã dần tín nhiệm hắn, cho nên lần này y sẽ nghe theo hắn vậy.

.....

Trở lại tẩm cung, Phượng Lăng thay một bộ hoa phục phù hợp với thân phận tôn quý của mình, bạch ngọc quan buộc chặt mái tóc càng tôn thêm vẻ đẹp, thật khiến cho kẻ khác không thể không gật đầu tán thưởng.

Ngự thiện phòng đưa tới một bàn cao lương mỹ vị, nhớ đến lúc trốn trong xe thịt lợn, Phượng Lăng đâm ra ngán ngẩm, y gọi người nhanh chóng dọn thức ăn đi để lại mình nhàn nhã ngồi uống trà, rồi ra hiệu Lý Toàn ngồi xuống bên cạnh.

Cung nhân nhất loạt bị đuổi ra ngoài, như vậy hai người nói chuyện cũng thuận tiện hơn. Phượng Lăng nhấp một ngụm trà, thỏa mãn híp mắt một chút, rồi sau đó mới cùng Lý Toàn bàn chuyện chính sự.

“Người cảm thấy trong này có điều gì đối trá không?”

Điều y đang nói đến, chính là động thái của hoàng huynh, đến bây giờ y vẫn không thể lý giải được, tuy nói tin tức hoàng huynh y làm phản đã bị phong tỏa, nhưng mọi chuyện đã đến nước này, sau khi liễu lĩnh gánh chịu tội danh phản thần tặc tử, vì cái gì đột nhiên bỏ lại tất cả, thân chinh đi Thanh Long quốc?

Hơn nữa, hoàng huynh chắc cũng đã biết y đang lẩn trốn, cũng biết rõ y đã trở về cung, nhưng lại không ngăn cản, làm sao có thể tin là không có ẩn tình trong chuyện này được? Thấy y đột nhiên xuất hiện trong cung, những người khác ngoài cặp mắt hiếu kỳ dò hỏi xem y trở về từ lúc nào thì cũng không có ai ngạc nhiên, hình như hoàng huynh y thực sự không có ý trục xuất y ra khỏi hoàng cung, ngược lại còn giống như lúc nào cũng hoan nghênh y trở về ấy.

Nghi vấn liên tiếp khiến Phượng Lăng bất giác nhíu chặt đôi chân mày.

Lý Toàn cũng như y, “Kỳ thực dọc đường đi thần cũng cảm thấy có chút kỳ quái, ngoài đám truy binh lúc đầu theo chúng ta ra, về sau thần không phát hiện ai đuổi theo nữa, cho dù chúng có cẩn thận thế nào đi chăng nữa, cũng không thể không sơ xuất để lại dấu vết, thần nghĩ, hoàng tử căn bản muốn chúng ta quay trở lại hoàng cung, đương nhiên, thần cũng hoài nghi việc hoàng tử muốn ngài hồi cung là do có tính toán khác, thế nhưng, theo tình hình hiện tại, trong cung mọi thứ đều hoàn toàn bình thường, nhất thời thần thật sự không thể đoán được nguyên nhân do đâu.”

“Lẽ nào ta lại giống con chuột bị hắn chơi đùa trong lòng bàn tay sao?” Phượng Lăng không hài lòng lên tiếng.

“Có thể... nói không chừng chúng ta có hiểu lầm gì đó.” Lý Toàn do dự nói.

“Hiểu lầm?” Phượng Lăng nghi hoặc nhìn chằm chằm Lý Toàn, “Người muốn nói ta đang hiểu lầm hoàng huynh sao? Người là đang nói, tất cả những gì hoàng huynh làm đều là hiểu lầm?”

Lý Toàn cúi đầu không nói, hắn cũng không biết bản thân mình có phải vì tư tâm mà xét đoán như vậy không? Hắn chỉ nghĩ là việc của đại hoàng tử không đơn giản như bề ngoài, hắn cũng chẳng muốn phản bác làm gì, trong lòng luôn mong muốn đại hoàng tử là vô tội.

“Ta đang nói với người đấy, vì sao lại không trả lời?” Phượng Lăng tức giận gặng hỏi.

Lý Toàn cũng biết lo lắng trong lòng vốn không thể nói ra được, cũng không ngờ hành động nhỏ này lại có thể khiến Phượng Lăng tức giận như thế, hắn hướng Phượng Lăng biện giải, “Tam hoàng tử bất giận, thần chỉ luận theo tình huống để suy xét sự việc thôi, xem trong chuyện của hoàng tử có điều gì nghi vấn hay không?”

Phượng Lãng vừa nghe, lòng không hiểu sao lại bưng bưng nổi giận, vỗ bàn một cái, “Người đến tột cùng là theo ai hả? Người là người của ta, cư nhiên lại trước mặt ta nói giúp cho nghịch thần tặc tử kia, có phải người cho rằng đã cứu ta thì ta sẽ không chém đầu người phải không?”

“Thần không dám!” Lý Toàn bối rối lui lại quỳ xuống tại chỗ.

Mỗi lần y nổi giận, Lý Toàn đều làm thế, Phượng Lãng cứ nhìn thấy là lại thấy phiền, tách trà đang cầm trên tay không kịp được mà hắt văng ra ngoài, nước thấm ướt toàn bộ vạt áo Lý Toàn.

Lý Toàn quỳ gối tại chỗ, động cũng không động, nói cũng không nói, hẩn như pho tượng gỗ hứng hết mọi phần nộ của Phượng Lãng.

Một cung nữ nghe thấy tiếng đổ vỡ, vội vã chạy vào, thấy khuôn mặt âm trầm của Phượng Lãng liền tự giác dừng chân lại.

“Người lui ra ngoài đi.” Phượng Lãng đứng lên, đi tới bên cạnh Lý Toàn rồi nói.

Lý Toàn vẫn cúi đầu, chậm rãi thối lui đến cửa, thở dài rồi bước ra ngoài.

Vài cung nữ thu dọn mảnh vỡ trước mặt Phượng Lãng, trong lòng nơm nớp lo sợ.

Phượng Lãng tâm tình bất định, đi tới chỗ thay y phục lúc này, thấy bộ y phục vẫn còn chưa được mang đi, lòng không khỏi tức giận, “Sao còn để mấy thứ này ở đây? Mau ném đi cho ta.”

“Vâng.”

Một cung nữ vội vàng chạy tới lấy đi, đột nhiên một chiếc trâm cài tóc rơi ra từ bộ y phục, cung nữ không dám nhìn vội vàng vàng nhặt lên đặt phía trên bộ y phục.

Nàng vừa định ra ngoài lại chợt nghe tiếng Phượng Lãng gọi, “Đưa trâm cài tóc đó cho ta.”

Cung nữ hai tay trình lên chiếc trâm cài, Phượng Lãng cầm lấy rồi phất tay cho nàng lui xuống, bản thân thì cầm chiếc trâm, ngắm nhìn nửa ngày trời, cuối cùng cất vào trong tay áo.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Bốn ngày cứ thế yên ổn trôi qua, Phượng Lãng cùng Lý Toàn cuối cùng cũng được triệu kiến, quân vương ngồi trên long ỷ, tuy có chút suy yếu, thể nhưng vẫn rất uy nghiêm, không có gì thay đổi.

Phượng Lãng có nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng Phượng Vũ lại chỉ thần nhiên trả lời: “Việc này chờ đại hoàng huynh của người đánh trận trở về rồi nói.”

Ủy khuất nhất thời dấy lên trong lòng Phượng Lãng, phụ hoàng của y từ trước đến nay lúc nào cũng thiên vị như thế, cứ mỗi khi hoàng huynh của y phạm sai lầm nghiêm trọng, phụ hoàng chỉ nhẹ nhàng nói một câu rồi cho qua luôn, người có nghĩ tới cảm nhận của y hay không chứ? Y đầu tiên là bị nhốt, rồi vất vả lắm mới trốn được, mãi đến lúc trở về hoàng cung, vô duyên vô cớ lại chịu thêm ủy khuất, kết quả lại chẳng có ai làm chủ cho y, hỏi y làm sao có thể nuốt trôi cơn giận này đây?

Trong lòng vô cùng buồn bực, nhưng Phượng Lãng vẫn quỳ gối trước long tọa, mím môi không nói gì.

Thình lình, một bàn tay có chút lạnh lẽo chạm lên gò má của y, y giật mình ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn người vừa nghiêm khắc lại vừa từ ái đang đứng trước mặt mình.

“Lãng nhi, con gây đi nhiều quá.”

Một câu nói, một câu nói thôi đã khiến tất cả ủy khuất trong lòng y nhất loạt điều biến mất, nói cho cùng, y cũng chỉ là một thiếu niên hy vọng được phụ thân mình sủng ái mà thôi.

“Phụ hoàng, chỉ cần người bình yên vô sự, Lăng nhi có vất vả như thế nào cũng không sao.”

Phượng Vũ thản nhiên cười không nói gì, ánh mắt chuyển sang người Lý Toàn, “Lần này cũng may nhờ có người.”

Lý Toàn ôm quyền trả lời: “Đây là chức trách của thần.”

“Qua mấy ngày nữa, trăm sẽ luận công ban thưởng cho người.”

Lý Toàn do dự một chút, “Vi thần xin được dẫn binh hỗ trợ cho đại hoàng tử.”

Phượng Lăng vừa nghe, trong lòng kinh ngạc cùng tức giận trộn lẫn thành một khối, âm thầm mắng Lý Toàn đến tối tăm mặt mũi.

Cái tên Lý Toàn chết tiệt này rốt cuộc là đứng về phía mình hay là đại hoàng huynh? Rõ ràng một đảng chiếu cố mình cẩn thận, vì sao khi hồi cung lại khẩn cấp muốn đi đến chỗ hoàng huynh?

Nếu không phải đang đứng trước mặt phụ hoàng, chỉ sợ Phượng Lăng đã sớm nhảy dựng lên mà mắng chửi hần một phen rồi.

Cùng lúc đó, Phượng Vũ cũng có chút ngoài ý muốn nghe thấy thỉnh cầu của Lý Toàn, nhưng mà hần cũng không quan tâm về lời thỉnh cầu này, liền nói thẳng, “Không được, hiện tại người tạm thời lưu lại bên cạnh trăm.”

“Thần tuân chỉ.” Tuy rằng khó tránh khỏi thất vọng, nhưng Lý Toàn biết hoàng thượng an bài chắc chắn là có dụng ý riêng, hần chỉ là thần tử, cứ ngoan ngoãn mà nghe lệnh thôi.

Phượng Vũ niệm tình hần có công, liền khai ân cho hần về nhà một chuyến, Lý Toàn lòng vô cùng cảm kích, liền dập đầu tạ ơn.

“Lý Toàn, người đứng lại đó cho ta.”

Lý Toàn vừa đi được vài bước, Phượng Lăng đã hùng hùng hổ hổ đuổi theo.

“Tam hoàng tử.” Lý Toàn dừng lại, chậm rãi nghiêng người hành lễ.

“Qua đây.” Phượng Lăng không để ý đến lời nói của Lý Toàn, chỉ chăm chăm kéo áo hần mà lôi đi.

Lý Toàn chẳng hiểu gì, đành nhanh chóng đuổi theo y.

Khi hai người đi đến ngự hoa viên, lúc này Phượng Lăng mới buông tay ra, hất hàm một cái, tung ra một bộ dạng như chuẩn bị thẳng đường xử án.

“Người nói rõ ràng cho ta, người vừa rồi nghĩ cái gì trong đầu? Muốn đi hỗ trợ? Người điên rồi phải không?”

“Chiến sự trước mắt, thần là một võ tướng, đương nhiên muốn xả thân vì nước.” Lý Toàn thành thật trả lời.

“Thiếu gì lúc xả thân vì nước, người cần gì chọn ngay lúc này? Còn phải đi theo hoàng huynh ta nữa.” Phượng Lăng nghiêng răng hỏi.

“Thần thật không có ý tứ gì khác.”

“Ta thấy người chắc chắn là có, đừng cho rằng ta không biết, người rất sùng bái hoàng huynh của ta, đúng không?” Điểm này, Lý Toàn thật vô pháp phủ nhận, đành yên lặng không lên tiếng.

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Lăng thoáng chốc hiện lên một sự lo lắng mơ hồ, lại thêm cảm giác tức giận cuộn cuộn thiêu đốt không cách nào áp chế được.

Ngày trước khi Lý Toàn cứ tìm cách bào chữa tội danh cho hoàng huynh, thì y đã không vừa lòng rồi, gần đây mới bình tĩnh lại được một chút, vậy mà Lý Toàn lại làm cho sự việc trầm trọng hơn nữa.

Hoàng huynh y đến tốt cùng là có cái gì tốt, tại sao mọi người đều dốc sức phù trợ hần? Phụ hoàng như thế, ngay cả Lý Toàn cũng đồng dạng như vậy, trong mắt bọn họ, rốt cuộc là có y hay không?

So với Phượng Quân, lẽ nào Phượng Lăng y thật sự thua kém tới mức không thể chịu nổi một kích sao?

Khoảng thời gian ở chung vừa qua, lúc đầu y vốn không hề có chút hảo cảm nào đối với Lý Toàn, nhưng cho tới bây giờ người kia đã trở thành tâm phúc của y, y cho rằng bản thân thay đổi thì Lý Toàn sẽ thay đổi, y cho rằng tâm của Lý Toàn hướng về y rồi, thế nhưng y không ngờ bản thân mình lại sai lầm lớn như thế, cái gọi là tâm phúc, cái gọi là đồng tâm, hóa ra đều chỉ là một mình y tự suy tự nghĩ, trong mắt Lý Toàn vốn chỉ có một người là Phượng Quân mà thôi.

Hành vi này không chỉ làm cho y phi thường tức giận, mà đó là phản bội.

Phượng Lăng cắn môi dưới, cảm giác cơn đau đớn mơ hồ đang truyền đến từ trong ***g ngực khiến y vô cùng khó chịu, có lẽ cơn giận trong lòng y đã đến cực hạn. Y vừa khó hiểu vừa bất giác cảm thấy buồn cười, trước đây cho dù phụ hoàng khen ngợi hoàng huynh trước mặt y, y cũng không kích động tới mức như thế này, bây giờ chẳng qua chỉ là một tên Lý Toàn nho nhỏ, thế mà y lại có thể giận dữ như vậy?

Cố gắng bình ổn lại tâm trạng, Phượng Lăng lạnh lùng châm biếm nói với Lý Toàn, “Người theo bên cạnh ta lâu như vậy, hóa ra người ở Tào, mà lòng lại ở Hán.”

Lý Toàn cảm thấy bản thân oan uổng vô cùng, vẻ mặt lộ ra vẻ khuất nhục, “Thần không có, thần đối với hoàng thượng, đối với đại hoàng tử, và đối với ngài, đều trung thành như nhau.”

“Người nói dễ nghe như vậy, nhưng rốt cuộc ta đã minh bạch rồi, trong lòng người có hoàng thượng, có đại hoàng tử, chỉ có một mình tam hoàng tử này không xứng cho người để vào mắt thôi.” Phượng Lăng tỉnh táo lại, nghĩ đến mình đang tranh cãi với một tên nô tài, dù là nô tài chăm chỉ tận tâm, bất quá cũng vẫn chỉ là một tên nô tài, không có người này, còn sợ không tìm thấy kẻ thay thế hần sao?

“Thần thực sự không có.....”

“Thôi đi, người không cần nhiều lời, ta cũng không muốn nghe nữa.” Phượng Lăng bình tĩnh ngắt lời, “Lúc trước người đã chiếu cố ta, nếu sau này người xem hoàng huynh là chủ tử, vậy thì chúng ta hai phía đối lập, đến lúc đó đừng trách ta không nể mặt người.”

Lý Toàn kinh ngạc nhìn thiếu niên tôn quý đang đứng trước mặt mình, thật sự khó tin là thiếu niên này có thể nói những lời như vậy.

Lời nói của Phượng Lăng như muốn phân rõ giới hạn của bọn họ, thế nhưng hần hoàn toàn không có ý định đối nghịch với Phượng Lăng, tuy rằng hần kính trọng đại hoàng tử, thế nhưng điều đó cũng không cản trở cho ý muốn bảo vệ Phượng Lăng của hần.

Đúng rồi, từ lúc cùng nhau chạy trốn truy binh đến lúc trở về hoàng cung, hần đã quyết định sẽ dùng cả đời để bảo vệ Phượng Lăng, cho dù Phượng Lăng có thể không trở thành quân vương của quốc gia này, nhưng hần vẫn cam tâm tình nguyện bảo hộ Phượng Lăng cả đời.

Thế nhưng, hiện tại Phượng Lăng lại đang nghi ngờ hần, thậm chí còn nói không cần hần nữa. Lý Toàn thật sự không thể nào tiếp nhận chuyện này.

“Tam hoàng tử, nếu thần có làm gì sai, ngài có thể trách phạt thần, nhưng thỉnh cầu ngài đừng nói ra những lời như vậy.”

“Người không phải người của ta, ta còn trách phạt người làm gì? Ta cũng không phải kẻ nhàn rỗi không có việc gì để làm.” Phượng Lăng lạnh lùng phát tay, chuẩn bị rời đi.

“Tam hoàng tử!” Lý Toàn vội vàng đuổi theo.

“Không được đi theo ta!” Phượng Lăng đột ngột dừng lại, lấy đồ vật gì đó trong tay áo ném vào người Lý Toàn rồi nói, “Cái này cũng trả lại cho người, thứ xấu xí như thế ta không thêm.”

Lý Toàn theo phản xạ bắt lấy đồ vật đó, khi cúi xuống nhìn, hóa ra là chiếc trâm cài tóc mà hần tặng Phượng Lăng lúc trước, hần còn tưởng Phượng Lăng đã sớm ném nó đi rồi, không ngờ người kia vẫn còn giữ bên người.

Lý Toàn vừa định thần lại, ngẩng đầu lên đã không còn thấy thân ảnh Phượng Lăng đâu.

Hần nắm chặt cây trâm, trên mặt kéo theo một mặt cười khổ.

Nếu như người kia đang nổi giận, hấn đành về thăm nhà một chút vậy, chờ người kia hết giận rồi quay lại thỉnh tội sau...

Không ngờ tới khi về nhà, hấn lại không cách nào rời đi, trước mặt người nhà, hấn không đề cập đến chuyện của đại hoàng tử làm phản, chuyện hấn trốn về kinh thành, chỉ nói hoàng thượng triệu về kinh vì có công việc khẩn cấp, mẫu thân thấy hấn không cần phải ở lại chiến trường thì vô cùng vui vẻ, nàng muốn hấn ở nhà bầu bạn với nàng, hấn thật không đành lòng cự tuyệt, thế là rất lâu sau vẫn chưa tiến cung gặp Phượng Lăng.

Một ngày nọ, Phượng Lăng phái người mang lễ vật đến quý phủ của hấn, nói là thọ lễ tặng cho mẫu thân hấn.

Tiến người đưa lễ vật ra về, Lý phu nhân trong lòng ngạc nhiên vô cùng: “Tam hoàng tử sao lại biết sinh thần của ta vừa qua nhỉ?”

Xưa nay Lý phủ vốn chưa từng qua lại với tam hoàng tử, làm sao tam hoàng tử có thể nhớ đến sinh thần của một mệnh phụ nhỏ bé như nàng được chứ?

Nàng hỏi Lý Toàn, Lý Toàn cũng chỉ cười cười không đáp.

“Kỳ lạ, thật sự rất kỳ lạ.” Lý phu nhân vừa nhìn vừa nghi hoặc thì thảo một mình.

“Mẹ, mẹ chỉ cần vui vẻ nhận thọ lễ này là được rồi, ngay mai hài nhi sẽ tiến cung diện kiến tam hoàng tử.”

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Lý Toàn cứ cách ngày lại tiến cung, nhưng hấn vẫn chưa có cách nào gặp được Phượng Lăng, bởi vì tình hình chiến sự khẩn trương, hoàng thượng triệu tập các vị trọng thần tới ngự thư phòng thương thảo đối sách, cả hấn cũng phải đi theo, những chuyện riêng tư thế là đơn giản bị hấn bỏ qua không quản.

Buổi sáng ngày hôm đó, hấn vẫn tiến cung như thông lệ, thẳng đến khuya mới rời khỏi ngự thư phòng, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đến chỉ có mỗi ánh trăng mờ mờ ảo ảo, khắp bầu trời tuyết bay lất phất, nghĩ đến giờ này có lẽ Phượng Lăng đã lên giường ngủ nên hấn cũng không muốn quấy rầy, một mạch đi thẳng về phủ.

Liên tiếp mấy ngày sau, chiến sự đã đến thời khắc mấu chốt, Lý Toàn canh giữ ở bên người Phượng Vũ một tắc cũng không rời, mỗi khi có tin tức truyền tới, bất luận xấu hay tốt, về mặt ngưng trọng của Phượng Vũ cũng chưa từng giảm bớt nửa phần.

Chiến sự đã kéo dài đến ngày thứ hai mươi chín, gần một tháng rồi, Phượng Vũ đã thức trắng mấy ngày nay, nóng lòng chờ tin tức từ tiền phương chuyển về, nhìn vẻ mặt của Phượng Vũ, cũng có thể đoán được y đang rất mệt mỏi, có lẽ đã đến cực hạn, Vương công công nhiều lần cầu xin hoàng thượng về cung nghỉ ngơi nhưng y vẫn cố chấp chờ đợi.

Cuối cùng, bọn họ cũng đợi được đến ngày tin chiến thắng kích động nhân tâm về tới kinh thành, nhưng mà Lý Toàn còn chưa kịp chúc mừng, thì tin dữ từ trời giáng xuống, trong trận chiến cuối cùng, đại hoàng tử rơi xuống vực sâu, đến nay sinh tử chưa rõ.

Phượng Vũ lão đảo ngã ngồi trên long ỷ, Lý Toàn nhanh chóng đưa tay muốn đỡ y dậy, nhưng Phượng Vũ lại khoát tay ý nói không cần.

“Trầm mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút.” Quân chủ của bọn họ giằng co nhiều ngày như thế cũng không lộ ra một chút mệt mỏi, giờ đây lại như điều đứt dây, có cảm giác như không thể duy trì được nữa.

Lý Toàn ra khỏi ngự thư phòng, tuyết bên ngoài đã ngừng rơi, dương quang chiếu sáng khắp nơi, bầu trời xanh biếc một mảnh, thuần khiết vô cùng, thế nhưng trong lòng hắn giờ đây lại tràn đầy tiếc hận cùng thống khổ.

Tướng sĩ chiến thắng trở về, theo thường lệ sẽ tổ chức tiệc ban thưởng chúc mừng. Ngày hôm đó, Lý Toàn vừa vào cung đã gặp được Phượng Lăng, lúc này mới phát giác bản thân còn chưa đến bồi tội với y.

“Lý Toàn tham kiến tam hoàng tử.”

Lý Toàn chậm rãi hành lễ với Phượng Lăng, thế nhưng đối phương lại dường như không thấy, ngạo mạn bước ngang qua người hắn, ngay cả một câu ‘miễn lễ’ cũng không thèm nói.

Xem ra lần này tam hoàng tử quyết tâm không tha thứ cho hắn rồi, Lý Toàn không khỏi cười khổ.

Đợi Phượng Lăng đi được một đoạn, lúc này hắn mới đứng dậy theo sau Phượng Lăng đến nơi tổ chức tiệc.

Khi đi ngang qua ngự hoa viên, Lý Toàn nhìn thấy Phượng Vũ, hoàng thượng một thân hồng y chói lọi một mình đứng giữa tuyết trắng, mỹ lệ lới mức không thứ gì có thể sánh được.

Lý Toàn để ý thấy hoàng thượng đang chăm chú nhìn gốc mai thanh tịch bên hồ.

Nghe thấy tiếng Phượng Lăng gọi lớn, Phượng Vũ thu hồi ánh mắt, cho tới lúc này, khuôn mặt nghiêm nghị của quân vương lại lộ ra một vẻ mệt mỏi tiêu tụy không che giấu được.

Là đang lo lắng cho đại hoàng tử sao? Lý Toàn âm thầm suy đoán rồi tiến lên hành lễ.

Phượng Vũ thấy hắn, lặng lẽ giấu đi vẻ trầm ngâm của mình: “Lý Toàn, trẫm giao cho ngươi một nhiệm vụ mới.”

“Vi thân xin tuân theo sự phân phó của hoàng thượng.”

“Thay trẫm tìm Phượng Quân.” Y dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Tuân chỉ.” Lý Toàn không nén được kích động, hắn chờ đợi hoàng thượng giao phó nhiệm vụ này đã lâu, lần này hắn thập phần nguyện ý, hắn không tin Phượng Quân đã chết, nếu như vẫn còn một tia hy vọng, hắn đương nhiên sẽ không thoái thác.

Ngay từ lúc yến hội bắt đầu, Lý Toàn lần lượt kính rượu các vị tướng sỹ trở về từ tiền tuyến, sau khi tiếng nhạc vang lên, hắn cũng không còn lòng dạ nào để thưởng thức, trong lòng tính toán việc xuất phát tìm kiếm hoàng tử Phượng Quân.

“Lý tướng quân.”

Nghe thấy tiếng gọi, Lý Toàn ngẩng đầu lên, nhất thời có chút kinh hãi nhìn người đang đứng trước mặt.

Phượng Lăng ung dung ngồi xuống bên cạnh Lý Toàn, điều này càng làm Lý Toàn cảm thấy kinh ngạc vô cùng, khuôn mặt tuấn tú của Phượng Lăng cứ nhiên lại tràn ngập tiếu ý.

“Tam hoàng tử...” Lý Toàn vội vã đứng lên.

“Ngồi xuống, ngồi xuống.” Phượng Lăng vỗ vỗ vai hắn, quỷ dị lên tiếng, “Không cần hành lễ.”

“...Tuân chỉ.” Lý Toàn cẩn thận ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh Phượng Lăng.

Phượng Lăng tự rót cho mình một chén rượu, “Phụ hoàng phái ngươi đi tìm hoàng huynh, đây cũng là tâm nguyện trong lòng người đúng không?”

Giọng điệu Phượng Lăng hoàn toàn khẳng định, phương thức lại có vẻ là câu hỏi, Lý Toàn không biết nên làm thế nào đành lựa chọn im lặng.

“Ta vẫn ở bên kia nhìn ngươi, ngươi không phát hiện ra sao?” Phượng Lăng chỉ chỉ về phía đối diện.

“Là thần sơ ý.” Lý Toàn cẩn thận đáp lời.

Phượng Lăng cười cười một chút, cũng không giống là đang cười nhạt, “Người vốn không phải là vô ý, chỉ là đang quá... vui mừng mà thôi.”

“Thần có thể phân ưu cho hoàng thượng, dĩ nhiên sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

“Ta lại thấy không chỉ đơn giản như thế.” Phượng Lăng nhấp một ngụm rượu rồi nói, “Nếu người có thể tìm được hoàng huynh, về sau người chính là một đại công thần của hoàng huynh rồi.”

“Thần chưa từng có ý niệm này trong đầu.” Lý Toàn có chút buồn bực, hẳn thật không cam lòng, hẳn không rõ vì sao Phượng Lăng lại dùng những lời lẽ ác ý như vậy phỏng đoán tâm tư của hắn, nếu lúc trước bản thân hắn từng đắc tội với Phượng Lăng, thân là hoàng tử, Phượng Lăng hoàn toàn có thể trách phạt hắn, thế nhưng kiểu nói chuyện khiêu khích châm chọc này khiến hắn thực không thể thích ứng được.

Phượng Lăng hừ lạnh một tiếng, châm chọc lại, “Nếu như người không suy nghĩ như thế, vậy thì người đi tìm hắn trở về làm gì?”

“Đại hoàng tử cho đến nay sinh tử chưa rõ, thần là thần tử, cũng nên thực hiện nhiệm vụ tìm kiếm người.”

“Ta thật ra muốn hắn vĩnh viễn không thể quay lại.”

Trong lòng Phượng Lăng thực sự rất khó chịu, hiện nay Phượng Quân còn chưa trở về, tâm mọi người lại đều dành hết cho hắn, nếu sau này Phượng Quân thật sự trở về rồi, y không hiểu bản thân còn một chút địa vị nào nữa hay không, mà điều khiến y để tâm nhất lại là cái nhìn của Lý Toàn, người này nhiều ngày nay chưa đến thỉnh tội với y, chuyện đó cũng không đáng nói đi, ngày hôm nay gặp mặt còn dám dùng vẻ mặt đó để nhìn y, cho rằng y không phát hiện người nào đó vừa đi theo sau lại vừa len lén thở dài sao? Cho tới khi gặp phụ hoàng, nhận được mệnh lệnh, vẻ mặt của y cư nhiên lại vô cùng vui vẻ, lại càng không hề quan tâm đến sự tồn tại của y nữa, những hành vi bất kính như vậy, y tuyệt đối không thể tha thứ được.

“Ngài...” Lý Toàn vì sự tùy hứng của Phượng Lăng mà toát mồ hôi lạnh, rất sợ người khác nghe thấy sẽ nảy sinh ý đồ xấu với Phượng Lăng.

Phượng Lăng cũng biết rõ những lời này tuyệt không thể để người thứ ba nghe thấy, cũng không biết vì sao, thấy Lý Toàn coi y như người ngoài, y thật sự chịu không nổi, thầm nghĩ phải tìm cách nào chế nhạo đối phương một phen để trút hết oán giận trong lòng.

Lặng yên chốc lát, Phượng Lăng lúc này mới mở miệng, thấp giọng nói, “Ta hỏi người một việc, người phải thành thật trả lời ta.”

“Thần tuyệt đối không dám lừa dối ngài.” Tuy rằng không biết Phượng Lăng muốn hỏi điều gì, nhưng Lý Toàn vẫn không do dự mà cam đoan.

“Người thực sự không đi không được sao?” Phượng Lăng nhìn thẳng vào Lý Toàn hỏi.

Dưới ánh mắt của y, Lý Toàn thật sự không cách nào mở miệng, bởi vì ánh mắt của y giờ đây tràn ngập mong đợi, hy vọng cùng một vẻ mặt phức tạp chờ nghe đáp án.

Vì sao Lý Toàn lại có cảm giác nếu nói thẳng ra sẽ xúc phạm đến Phượng Lăng vậy nhỉ?

Ý nghĩ đó chợt thoáng qua trong đầu Lý Toàn, nhưng hắn lại cảm thấy việc đó rất hoang đường, một tiểu tốt nhỏ như hắn làm sao lại có sức ảnh hưởng đến tam hoàng tử cao cao tại thượng kia được, thực sự là bị lú lẫn rồi.

Cố gắng quên đi cảm giác cổ quái trong lòng, Lý Toàn quyết định thú thật, “Thần đã nhận lệnh, dĩ nhiên không thể không đi.”

Phượng Lăng biến sắc, vẻ mặt ôn hòa giả tạo biến mất không dấu vết, đôi mắt to trừng Lý Toàn, một chữ cũng không nói.

Lý Toàn muốn giải thích để trấn an y, lại không biết mình rốt cuộc nên giải thích thế nào, ngây ngốc nửa ngày trời, chỉ tới khi Phượng Lăng đứng dậy định rời đi thì hắn mới hoàn hồn kêu lên: “Tam hoàng tử...”

Phượng Lăng bỗng nhiên rời khỏi bữa tiệc, tay áo dài rộng vô tình quét qua ly rượu, khiến cho ly rượu đổ hết vào người Lý Toàn, thế nhưng y không quay đầu lại, cứ ngẩng đầu mà trở về chỗ ngồi.

Lúc này, Lý Toàn không tìm được mà nhớ lại lúc Phượng Lăng khóc trong lòng hắn, hai người họ dựa sát vào nhau, rõ ràng mới xảy ra cách đây không lâu, Lý Toàn vô cùng hoài niệm khoảnh khắc đó, có điều, hắn biết những cơ hội như vậy sẽ không còn nữa.

Nâng ly rượu lên uống một ngụm, Lý Toàn chợt phát hiện trong rượu có thêm một vị sầu khổ không nói được nên lời.

Việc tìm kiếm bắt quả cũng không thể chậm trễ, hai ngày sau, Lý Toàn dẫn theo vài người bắt đầu xuất phát, trước khi lên đường, hoàng thượng triệu kiến hắn, nhưng cũng không nói gì, chỉ đi tới trước mặt hắn, chậm rãi vỗ vỗ bờ vai hắn.

Đây là tín nhiệm, cũng là giao phó.

Lý Toàn ôm quyền nói, “Hoàng thượng, thần nhất định sẽ mang tin tốt lành trở về.”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Rời khỏi kinh thành được một đoạn khá xa, một đội nhân mã khác lại theo sát bọn họ, nghe theo tiếng vó ngựa, Lý Toàn ghì cương ngựa lại, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Lý Toàn liếc mắt một cái đã nhận ra ngay đoàn người kia là thị vệ trong cung, đối phương đầu tiên là ôm quyền hành lễ với hắn, sau đó lùi lại, lúc này, một bạch mã phi tới trước mặt Lý Toàn, mà người đang cưỡi nó lại là người mà Lý Toàn không thể nào nghĩ đến.

“Tam hoàng tử!” Lý Toàn ngạc nhiên hô lên, một lát sau mới trấn tĩnh lại, vội vàng xuống ngựa hành lễ.

“Tham kiến tam hoàng tử.”

“Được rồi, đều đứng lên cả đi, đã ra ngoài thì không cần thiết phải phiền phức như vậy.” Phượng Lăng vẫy vẫy tay.

Lý Toàn đứng lên, nghi hoặc hỏi, “Sao ngài lại tới đây?”

Phượng Lăng cắn môi dưới, làm như câu hỏi này chẳng đáng để y trả lời, quay sang tên thị vệ bên cạnh, “Người nói với hắn.”

“Tuân chỉ.” Thị vệ kia lĩnh mệnh quay sang giải thích với Lý Toàn, “Lý Toàn tướng quân, tam hoàng tử sẽ đi điều tra tung tích của đại hoàng tử cùng với ngài, hoàng thượng có thủ dụ, dọc đường đi đều do ngài lo liệu, tuyệt đối không được để tam hoàng tử gặp bất cứ nguy hiểm nào.”

“Cái... cái gì? Tam hoàng tử sẽ đi cùng với ta?” Lý Toàn kinh ngạc nhìn Phượng Lăng, thấy đối phương lộ ra dáng vẻ vô cùng không tình nguyện, thậm chí đại khái là hoàng thượng buộc y đi cùng, liền thuận miệng nói, “Ngoài hoàng cung vô cùng nguy hiểm, tam hoàng tử ở lại trong cung vẫn tốt hơn, thần sẽ đưa ngài hồi cung rồi giải thích rõ ràng cho hoàng thượng.” Dứt lời, Lý Toàn liền quay lên ngựa.

Thình lình, Phượng Lăng ném roi thúc ngựa xuống dưới chân Lý Toàn, tức giận nói, “Ai cho ngươi tự quyền quyết định như thế?”

Lý Toàn ghen lời không nói thêm được câu nào.

Phượng Lăng quay sang nói với thị vệ đi cùng với y, “Các người có thể quay trở về rồi, thông báo lại với phụ hoàng, có Lý Toàn, ta sẽ rất an toàn.”

Sự tín nhiệm này khiến Lý Toàn cảm thấy vô cùng kỳ lạ, dường như cả tâm hắn cũng nóng lên, nhưng tính nhiệm là một chuyện, mạo hiểm.... lại là một chuyện khác, hắn không muốn Phượng Lăng lại lâm vào tình thế nguy hiểm một lần nữa.

“Chờ một chút!” Bước lên ngăn cản thị vệ đang chuẩn bị quay về, Lý Toàn lập tức xoay người quỳ gối trước mặt Phượng Lăng, “Tam hoàng tử, xin đừng xem nhẹ an nguy của ngài.”

Phượng Lăng cắn môi, vẻ mặt của y báo hiệu rằng y hiện đang vô cùng tức giận, Phượng Lăng nhảy xuống ngựa, kéo vạt áo Lý Toàn, không nói gì mà kéo hắn sang một bên.

“Người!” Phượng Lăng không muốn để người khác nghe thấy, hạ giọng nói, “Người nhất định muốn đổi nghịch lại với ta như vậy sao?”

“Thần không dám!” Lý Toàn chỉ muốn đảm bảo Phượng Lăng được an toàn, làm sao đối phương lại có thể hiểu lầm hắn như vậy được?

“Vậy thì vì cái gì người lại không cho ta đi cùng?” Phượng Lăng trừng mắt nhìn hắn.

“Thần muốn đi tìm đại hoàng tử, ngài...” Lý Toàn suy nghĩ một chút, hắn quyết định nói thẳng, “Ngài không phải là không muốn quản việc này sao? Đã như vậy, ngài hà tất gì phải đi cùng thần, cần gì phải vô duyên vô cớ hành hạ bản thân.”

Vừa nghe lời này, đôi mắt vốn đã trừng trừng nhìn Lý Toàn giờ đây phát ra một thần sắc như lưỡi dao, Lý Toàn thật không hiểu y rốt cuộc là sinh khí tức giận vì chuyện gì.

Nhìn bộ dạng chất phác thật thà của Lý Toàn, Phượng Lăng thật sự muốn quát cho gã ngốc này một roi, y không muốn đi tìm Phượng Quân, nhưng rốt cục vẫn chạy đến đây, hôm nay nhìn thấy Lý Toàn, y rốt cuộc đã minh bạch được một chút, y thật sự không muốn chấp hai tay dâng người của mình cho Phượng Quân, nhất là người đó lại là Lý Toàn, bởi vì hắn đã nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của y, mặc dù chắc chắn Lý Toàn sẽ không nói ra ngoài, nhưng không bắt hắn ở lại cạnh bên mình, y thật không cách nào yên tâm được. Phiên nào đã lâu rồi, giờ y mới nghĩ ra phương pháp này, chỉ cần viện cớ đi tìm Phượng Quân để giữ Lý Toàn ở lại bên cạnh y là tốt rồi.

Vốn tưởng rằng địa vị cao như y mà nhân nhượng trước hạ nhân như Lý Toàn thì nhất định hắn sẽ phải cảm động mà rơi nước mắt, ai ngờ tên hỗn đản này vừa thấy mặt y đã một hai đòi đưa y trở về cung, giống như y là một gánh nặng vậy.

Trong lòng y không thoải mái chút nào, lời nói ra cũng sẽ không có chút ôn nhu nào, Phượng Lăng cười lạnh, “Lý tướng quân không nên nói vậy, sinh tử của đại hoàng huynh ta, sao ta có thể mặc kệ được, những lời này của người nếu truyền ra ngoài, đối với ta sẽ không phải là việc tốt.”

Lý Toàn lúc này mới kinh hãi, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ bản thân thật hồ đồ, chẳng lẽ hắn vẫn coi người trước mặt là người đã cùng hắn nương tựa lẫn nhau lúc trước sao? Y đường đường là hoàng tử, bản thân mình làm sao có thể nói điều đó trước mặt y được?

Ý thức được sự thật, Lý Toàn không hiểu đến tột cùng là bản thân hắn thấy sợ hãi hay mất mát nhiều hơn.

“Thần lỡ lời, thỉnh tam hoàng tử thứ tội.”

Phượng Lăng cũng không thật sự giận vì việc này, thấy Lý Toàn kính cẩn với mình như thế, y cũng không vui vẻ lên được chút nào, tức giận nói, “Quên đi, quên đi, ta cũng không tính toán với người.”

“Vậy... có thật là ngài muốn đi cùng ta không?” Lý Toàn nghi hoặc hỏi.

“Nói lời vô ích, không đi thì ta tới đây làm gì, chẳng lẽ để ngắm phong cảnh sao?” Phượng Lăng đã không còn trông cậy Lý Toàn có thể hiểu được dụng tâm của y hay không, nói cho cùng y cũng đã quyết định rồi.

Phượng Lăng kiên quyết giữ chủ ý của mình, Lý Toàn không thể làm gì khác được nữa, đành phải lên ngựa tiếp tục lên đường, Lý Toàn trên đường đi theo sát bạch mã của Phượng Lăng mà bảo vệ.

Bởi vì có thêm một vị kim chi ngọc điệp là Phượng Lăng, cho nên thời gian đi đường của họ kéo dài gấp đôi so với kế hoạch ban đầu, nếu ngày nào sắc trời không tốt thì phải nhanh chóng tìm một sơn động nào đó để trú tạm, không thì đến lúc đó sẽ biết thế nào gọi là thê thảm.

Đứng bên cạnh vách núi, nhìn xuống vực sâu không thấy đáy, thần sắc Lý Toàn nghiêm túc mà trầm trọng, yên lặng đứng một lát, mãi đến khi nghe thấy tiếng bước chân của Phượng Lăng, hắn mới hoàn hồn lại.

“Chính là ngã xuống từ nơi này sao?” Phượng Lăng vừa hỏi vừa nhú mày nhìn xuống dưới.

Vừa tối lại vừa sâu, quả là vực sâu không đáy, chỉ cần tiếp tục tiến thêm một bước nữa thôi, y cũng sẽ giống như hoàng huynh, tán thân nơi này đến cả thi thể cũng không thể tìm thấy.

“Cẩn thận!” Lý Toàn kinh hô, nắm tay Phượng Lăng kéo y rời khỏi vách núi.

“Làm cái gì vậy?” Phượng Lăng bị hành động của hắn khiến cho trái tim đập loạn một trận.

Lý Toàn vẫn còn có chút sợ hãi, mới vừa rồi thấy Phượng Lăng đứng ngay cạnh vách núi, không biết tại sao, tâm hắn đột nhiên thất lại, hắn không dám tưởng tượng, nếu Phượng Lăng tiếp tục tiến thêm một bước nữa thì.... Lúc này hắn mới nhận ra hai bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Đối mặt với sự chấp vắn của Phượng Lăng, hắn đành nén giận, “Thần sợ ngài ngã xuống...”

Phượng Lăng khinh rẻ liếc hắn, “Người nghĩ ta sẽ hành động ngu xuẩn như thế sao?”

“Đương nhiên là không phải.” Lý Toàn không khỏi cười khổ, bất quá hắn hiểu được phản ứng của mình có chút thái quá, thế nhưng lúc đó hắn thực sự không kiềm lại được, đầu óc hắn hoàn toàn bị nỗi sợ hãi làm cho trống rỗng, tất cả những hành động đều xuất phát từ bản năng.

Quan sát tỉ mỉ địa thế nơi này, Lý Toàn quyết định phân nhóm thành bốn hướng, cứ năm người một đội, Phượng Lăng cũng tỏ ý tán thành, nhưng khi thấy Lý Toàn an bài thị vệ bảo hộ cho y xong, Phượng Lăng lập tức cự tuyệt.

“Để cho họ bảo hộ ta, vậy còn người thì sao?” Phượng Lăng chỉ thẳng vào Lý Toàn rồi hỏi.

“Thần phải đi tìm đại hoàng tử.”

“Một mình người?”

“Đúng vậy.”

“.....”

Phượng Lăng hít sâu một hơi, dáng vẻ như đang cố nhẫn nại điều gì đó, “Phụ hoàng phân phó cho người bảo hộ ta, thế mà người lại dám giao ta cho người khác?”

“Thần cũng chỉ là vạ bất đắc dĩ, hơn nữa ta đều an bài những người xuất sắc nhất ở lại bảo hộ ngài, ngài có thể hoàn toàn yên tâm.” Lý Toàn cũng là bất đắc dĩ, chỉ muốn nhanh chóng tìm được Phượng Quân, lại sợ Phượng Lăng ở ngoài cung quá lâu sẽ gặp nguy hiểm, thế là hắn tự động quyết định chuyện này.

“Yên tâm? Người bảo ta làm sao yên tâm được? những người này ta hoàn toàn không biết, ta không muốn.” Phượng Lăng tức giận nói.

Lý Toàn đối với sự tùy hứng cũng y thật đến giờ cũng không có biện pháp đối phó, đành phải nhân nhượng nói, “Vậy ngài muốn an bài như thế nào?”

Nghe hắn nói như thế, sắc mặt của Phượng Lăng cũng dịu xuống đôi chút, trầm ngâm một hồi lâu, “Ta quyết định rồi, để năm người bọn họ đi tìm hoàng huynh, còn người ở lại bảo hộ ta là được.”

“Chỉ cần một mình thần?” Lý Toàn ngạc nhiên hỏi.

“Đúng, bốn hoàng tử chỉ cần mình Lý tướng quân bảo hộ, người có ý kiến gì sao?” Phượng Lăng ngạo mạn nhú mày.

“Thần chỉ sợ một mình thần không thể đảm đương trọng trách này, không thể bảo hộ ngài chu toàn được.” Lý Toàn đương nhiên không phải không muốn, chỉ là nơi này nhiều người như vậy, Phượng Lăng lại chỉ cần một người bên cạnh, cái này thì quá không quan tâm đến an nguy của bản thân mình rồi, vì vậy hắn mới kiến nghị, “Thần lưu lại bảo vệ ngài cũng được, nhưng cần thêm hai người nữa.”

“Không cần, cũng không cần thiết phải nhiều người như vậy, ta có người là đủ rồi.”

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Nhìn Phượng Lăng kiên trì như vậy, Lý Toàn đành phải thuận theo sự an bài của y mà cùng nhau đi về phía đông tìm người.

Đã hai ngày, hoàn toàn không có chút kết quả gì, ngay cả nhóm khác cũng không truyền tin đến, tâm tình Lý Toàn ngày càng trầm trọng. dưới vách núi tìm không thấy thi thể Phượng Quân, như vậy chỉ có hai khả năng, hoặc là được người khác cứu đi, hoặc đã bị cầm thú cắn xé, Lý Toàn vẫn có linh cảm trường hợp đầu tiên xảy ra, thế nhưng hiện tại càng lúc hẩn càng thấy bất an.

Phượng Lăng thì ngược lại, mỗi ngày đều thờ ơ không đếm xỉa tới, giống như y chỉ đang du sơn ngoạn thủy, hiển nhiên cũng không thêm để ý đến việc tìm kiếm này.

Đã như vậy, y cần gì phải theo tới tận đây? Lý Toàn thật sự không thể nào giải thích được chuyện này.

Giữa trưa, hai người cùng đi tới một con đường nhỏ gồ ghề, tuy rằng nơi này vẫn thuộc quốc thổ của Hỏa Phượng Quốc, thế nhưng khí hậu lại khác hẳn, lúc này đại bộ phận các vùng tại Hỏa Phượng Quốc đều còn đang trong cảnh tuyết bay đầy trời, mà nơi này lại nóng đến mức mồ hôi chảy đầm đìa, Phượng Lăng rất nhanh liền cảm thấy mệt mỏi, không thể làm gì khác, y đành tìm một gốc đại thụ râm mát nghỉ tạm.

Lý Toàn buộc ngựa xong, cầm lấy túi nước trên lưng ngựa đưa cho Phượng Lăng.

“Nóng chết đi được.” Phượng Lăng vội vàng uống một ngụm lớn.

Lý Toàn quan sát xung quanh một chút rồi nói, “Chúng ta không nên dừng lại đây lâu, mong rằng trước khi mặt trời xuống núi, chúng ta có thể tìm được một khách *** nào đó.”

Phượng Lăng uống nước xong mím môi không nói, y đang chất đầy một bụng oán hận, thế nhưng y vốn không thể nào trách được người khác, là tự bản thân y muốn theo tới đây, nếu như oán hận, có vẻ y quá ấu trĩ rồi, y còn chưa đến nỗi cố tình gây sự đến trình độ này.

Sự lo lắng của Lý Toàn y cũng nhìn thấy được, nhưng mà nhìn thấy thì sao? Y vốn không ôm ấp hy vọng gì, ngẫm lại cũng thấy không sai, một người rơi xuống vách núi cao như thế, không chết thì cũng tàn phế, tìm trở về rồi cũng chẳng làm được gì, thà rằng tiết kiệm sức lực, chú ý đến người đáng giá hơn, ví dụ như y chẳng hạn.

Thời gian trước Phượng Quân chiếm thế thượng phong, lần này hẳn là cũng nên đến phiên y rồi, y thừa nhận bản thân không bằng Phượng Quân, nhưng y vẫn còn nhiều thời gian, ai dám nói Phượng Lăng nhất định không thể vượt xa người kia?

Cái y thiếu chính là sự quan tâm của người khác.

Nếu như từ nhỏ phụ hoàng có thể đối xử với y giống như với Phượng Quân, y cũng sẽ không có tâm lý bất bình như vậy, tuy rằng phụ hoàng luôn nghiêm khắc vô cùng với Phượng Quân, nhưng y cũng biết rõ, sự nghiêm khắc này điều xuất phát từ sự quan tâm, sự sủng ái, như một thiên tính, giống như chỉ cần có Phượng Quân, trong mắt phụ hoàng sẽ không còn nhìn thấy ai khác.

Loại sự tình như thế, cũng giống y như Lý Toàn.

Phượng Lăng không cảm thấy là do bản thân y thất bại, mà chỉ đổ thừa là Phượng Quân quá đáng ghét, làm gì cũng huênh hoang kiêu ngạo, cho nên y một chút cũng không thấy tiếc khi mãi vẫn không tìm được Phượng Quân.

Nói gì đến thủ túc tình thân, từ nhỏ Phượng Lăng chưa từng cảm thụ được loại tình cảm này, đến nay lại càng không có.

Nói chung, chỉ cần hiện tại có thể lôi kéo được Lý Toàn, khiến Lý Toàn toàn tâm toàn ý theo y, y cũng không tin bản thân sau này không thể thay thế được vị trí của Phượng Quân trong lòng phụ hoàng.

“Lý Toàn, ngươi không uống nước sao?” Phượng Lăng lúc này mới nhớ tới việc quan tâm Lý Toàn một chút.

“Ta không khát.” Hai người hành tẩu, Lý Toàn sợ bại lộ tin tức, cho nên đổi cách xưng hô khiến người khác chú ý kia, làm cho hai người đều nhớ về đoạn thời gian phải nương tựa nhau mà sống như lúc trước.

“Nói vậy, đi lâu như vậy, làm sao có thể không khát?” Phượng Lăng liếc mắt liền vạch trần lời nói dối của Lý Toàn, rõ ràng hai thái dương đều ửng đỏ mồ hôi, trời nóng như vậy không khát mới là lạ! Y giật mình nhớ tới túi nước trống trên tay, nhớ rõ còn một túi nước nữa, y liền đi lấy túi nước kia bên lưng ngựa xuống, thế nhưng túi nước đó cũng trống không.

“Chỉ còn một túi nước, sao ngươi không nói sớm?” Phượng Lăng có chút ngượng ngùng trách cứ.

“Ta thực sự không khát.” Lý Toàn hoàn toàn không để ý đến việc đó, chỉ cầm lấy hai túi nước rồi leo lên lưng ngựa.

“Do ta uống hết nước, cứ để ta đi kiếm nước cho.” Phượng Lăng giơ tay định gỡ túi nước xuống.

Lý Toàn cản lại, “Không được, trong rừng không an toàn, ngài không nên đi loạn, ta có thể chịu được, khi xuống núi uống cũng không muộn.”

“Ha ha ha ha ha ha ha.”

Không đợi Phượng Lăng nói, bỗng nhiên một trận cười lớn từ trong bụi rậm truyền ra, theo đó, mười mấy đại hán lăm lăm đại đao xuất hiện trước mặt bọn họ, chỉ chớp lát sau, liền bao vây hai người họ lại.

“Ngươi nói không sai, cánh rừng này đích xác không an toàn, ha ha.” Đại hán dẫn đầu nhe răng cười lớn.

Đám người vừa nhìn đã nhận ra là sơn tặc, Lý Toàn cũng không muốn liều mạng cùng bọn họ, hạ giọng nói, “Vị hảo hán, chúng ta xuất môn đã lâu, trên người cũng không còn nhiều ngân lượng lắm, các vị muốn thì cầm lấy đi, đừng động thủ là được.”

“Lão đại, hai con ngựa này quả là hảo mã nha.” Một tiểu lâu la vỗ vỗ con ngựa trắng của Phượng Lăng.

“Đừng chạm vào ngựa của ta.” Phượng Lăng nóng ruột quát lên, con ngựa trắng này là y mang từ trong cung ra, cũng là con ngựa y thích nhất, làm sao có thể để người khác chạm vào nó.

Lý Toàn nắm chặt tay y, thấp giọng nói, “Đừng nóng vội, việc nhỏ không nhin sẽ hỏng việc lớn.”

Phượng Lăng cảm hận cắn môi dưới, mở mắt trừng trừng nhìn ái mã của y bị dắt đến trước mặt lão đại của bọn sơn tặc.

Cảm thấy ánh mắt của y, đầu mục của bọn sơn tặc vừa quay đầu nhìn thấy Phượng Lăng liền nói, “Ái chà, còn có một tiểu mỹ nhân nữa.”

Lý Toàn đẩy Phượng Lăng ra phía sau lưng, khách khí nói, “Xá đệ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, vô ý mạo phạm, các vị cầm tiền rồi có thể thả chúng ta đi, có được không?”

“Thả?” Tên đầu mục liếm môi, vẻ mặt hèn mọn nhìn khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Phượng Lăng, Phượng Lăng lại trừng mắt nhìn gã, gã càng ngứa ngáy khó nhin, “Ta thấy hán không phải tiểu đệ của ngươi, mà là tiểu tình nhân của ngươi thì đúng hơn, nhìn gương mặt hán kia, nhất định còn mềm mại hơn cả đậu hũ.”

Tất cả lũ sơn tặc nghe lời này đều nở nụ cười *** tà.

“Như vậy được rồi, ta không làm khó dễ ngươi, đem nữ nhân của ngươi giao ra đây, ngươi có thể lặn đi.” Tên đầu mục ra vẻ khoan hồng độ lượng với Lý Toàn.

Phượng Lăng từ lâu vẫn chán ghét bộ dạng nữ tính của mình, nay lại nghe đối phương nói mình là nữ nhân, nhất thời không nhin được, chữ âm lên, “Cầu tặc chết tiệt, ngươi mù rồi phải không? Bản công tử đích thị là nam tử hán hàng thật giá thật!”

“Ha ha, tiểu mỹ nhân, ngươi không cần giả bộ, ta vừa nhìn đã nhận ra ngươi là nữ cải nam trang rồi.” Gã quay sang nói với thuộc hạ: “Lại còn là một cô nương mạnh mẽ nữa, ta thích.”

“Ngươi!” Phượng Lăng tức giận muốn xông lên giáo huấn hán một trận, lại bị Lý Toàn gắt gao túm lại, y quay đầu tức giận nhìn Lý Toàn, quát lớn, “Buông tay!”

“Đừng kích động!” Lý Toàn lần thứ hai kéo y ra sau lưng, rồi nói với đầu mục của bọn sơn tặc, “Mọi việc không nên quá phận, ngân lượng và ngựa đều giao cho các người, thả chúng ta đi.”

“Muốn thả cũng chỉ có thể thả mình người, tiểu mỹ nhân kia ta nhất định phải có.” Sơn tặc không nhượng bộ chút nào, phất tay một cái, thủ hạ phía sau lưng gã liền tấn công Lý Toàn.

Lý Toàn sớm đã có phòng bị, vừa mới bắt đầu đã có hai gã sơn tặc bị hắn dùng một cước một quyền đánh văng ra ngoài, những gã còn lại biến sắc, cuối cùng vung đại đao điên cuồng chém tới.

Phượng Lăng ở sau lưng Lý Toàn tránh trái tránh phải, giờ khắc này chỉ có thể trông cậy vào Lý Toàn, sớm biết vậy, y nên chăm chú học võ công để phòng thân, chí ít sẽ không phải rơi vào tình cảnh chờ người ta xâu xé như hôm nay.

Khi bản thân còn đang thống hận cùng ảo não, toàn thân y đột nhiên bị kéo về phía sau.

“A!”

Nghe Phượng Lăng kêu to, Lý Toàn vô cùng cấp bách, nhanh chóng đánh bay sơn tặc đang giao thủ cùng hắn, khẩn cấp xoay người.

“Lý Toàn! Cẩn Thận!” Phượng Lăng hô to.

Đáng tiếc đã chậm một bước, Lý Toàn đang nóng như lửa đốt không chú ý đến gã sơn tặc đánh lên phía sau, liền bị trúng một đao trên vai, khi đao rút ra, máu tươi văng tung tóe khắp nơi.

“Lý Toàn!” Tim Phượng Lăng như muốn nứt ra.

Lý Toàn nhịn xuống đau đớn, xoay người xuất chiêu vào kẻ vừa đánh lên mình, không ngờ khi vận khí lại động đến vết thương trên vai, hai chân nhất thời mềm nhũn, không tự chủ được khuỵu xuống, đến khi không thể chống đỡ được nữa thì mới hoàn toàn ngã gục.

Hóa ra trên đao sơn tặc có bôi được!

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

“Lý Toàn! Lý Toàn! Lý Toàn, người làm sao vậy?” Phượng Lăng vừa lo lắng vừa hoảng hốt, mắt thấy Lý Toàn bị đao kẻ lên cổ, thể nhưng y lại bất lực không thể làm gì được.

“...Đê tiện!” Lý Toàn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Muốn trách thì trách chính người không đoán trước được, nếu người ngoan ngoãn như lúc đầu thì sẽ không phải chịu khổ như vậy.” Đầu mục sơn tặc ha hả cười lớn, đi về phía hai gã thủ hạ đang chế trụ Phượng Lăng.

“Không được chạm vào y!” Thấy vậy, Lý Toàn kiệt sức vẫn cố gắng rống to, vẻ mặt vô cùng giận dữ.

“Tiểu mỹ nhân, tình nhân ca ca của người tức giận rồi kìa.” Đầu mục sơn tặc nắm lấy chiếc cằm thanh tú của Phượng Lăng rồi nói.

Nhìn bộ dạng đầu trâu mặt ngựa của gã, Phượng Lăng đã cảm thấy buồn nôn rồi, không nghĩ đối phương lại dám chạm vào y, y phần nộ hết lên, “Bỏ bàn tay bẩn thỉu của người ra! Người cho người là ai mà dám chạm vào ta? Ngẫm lại xem mình có mấy cái đầu mà dám làm thế!”

“Người càng như vậy ta càng muốn chạm vào người.” Đầu mục sơn tặc sờ soạn khắp mặt Phượng Lăng, *** đang cười nói, “Thật mềm mại, nói người không phải đàn bà thì ai mà tin được.”

Lời vừa nói ra, vài gã sơn tặc khác dường như mắt đều sáng lên.

Phượng Lăng tức giận run rẩy cả người, rất nhanh tự cắn rách môi dưới.

“Lão đại, con đàn bà này đẹp thì có đẹp, nhưng mà ngực lại phẳng quá.” Gã sơn tặc đang chế trụ Phượng Lăng tiếc nhìn khuôn ngực bằng phẳng của y.

Đầu mục sơn tặc cũng chăm chú quan sát một hồi, sau đó gật đầu nói, “Có vẻ hơi bằng phẳng” Nói xong, gã cũng không sợ chết, vươn tay vào trong áo Phượng Lăng mà vuốt ve, sau đó sắc mặt đại biến, vội vàng vươn tay xuống hạ thân của y.

“A! Người muốn làm gì?” Phượng Lăng hận không thể chặt đứt cái tay chó của đối phương.

“Có mẹ nó, là nam nhân thật!” Đầu mục sơn tặc vẻ mặt xui xẻo nhỏ một bãi nước bọt xuống mặt đất rồi nói.

Bọn sơn tặc đồng dạng thất vọng hoàn toàn, không hẹn cùng thở dài tiếc hận.

“Giờ... người có thể thả người chưa?” Lý Toàn khó khăn bảo trì thanh tỉnh.

“Lão đại, thật sự muốn thả sao?” Một gã lâu la hỏi.

Gã đầu mục sơn tặc nhìn bộ dạng tuần tú của Phượng Lăng một hồi, lại nhìn Lý Toàn đang bị thương, nghĩ thầm đối phương đã bị thương, khó đảm bảo y sẽ không đi báo quan tiêu diệt bọn họ, thuận miệng nói, “Cứ mang về sơn trại đã.”

Bọn sơn tặc nhất hô bá ứng, nhanh chóng chế trụ hai người bọn họ dẫn về sơn trại.

Bởi vì mất máu, hơn nữa mê được phát tác, Lý Toàn mơ mơ màng màng, cảnh tượng trước mắt nhìn không rõ, tuy rằng nghe tiếng Phượng Lăng gọi tên hắn, nhưng hắn không thể nhận ra âm thanh ấy phát ra từ nơi nào.

Bọn họ bị nhốt trong một nhà lao ẩm thấp, Lý Toàn vẫn nằm im không nhúc nhích, Phượng Lăng nhìn thấy, vội vội vàng vàng đến xem tình hình.

“Lý Toàn! Người làm sao vậy?” Phượng Lăng nâng Lý Toàn dậy, khẩn trương nhìn Lý Toàn trong hôn mê vẫn còn nhú máu, máu chảy ra từ vết thương nghiêm trọng của y phục của hắn.

Mơ hồ cảm thấy người đang ngay trước mắt mình, Lý Toàn biết nhất định là Phượng Lăng, hắn vô thức nở nụ cười như muốn làm cho Phượng Lăng an tâm.

“Lý Toàn! Lý Toàn!” máu không ngừng chảy, Phượng Lăng luống cuống lấy ống tay áo dè lên vết thương của hắn.

“Không có lệnh của ta, không cho phép người có việc gì! Có nghe hay không! Cố gắng chịu đựng cho ta!” Phượng Lăng hét to.

Lý Toàn yếu ớt gật đầu.

“Lý Toàn! Người không được có việc gì, nghìn vạn lần không ...” Phượng Lăng không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, thân thể Lý Toàn từng mang lại sự ám áp cho y, giờ đây lại bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành một thi thể lạnh lẽo, y không biết là do Lý Toàn trúng phải mê dược nên mới suy yếu như thế, mà vẫn nghĩ Lý Toàn bị thương vô cùng nghiêm trọng.

“Lý Toàn! Người đừng nhắm mắt, mở, mở ra!” Phượng Lăng gấp đến độ thanh âm cũng nghẹn ngào, nhẹ nhàng lấy tay vỗ lên khuôn mặt mê man của Lý Toàn.

Lý Toàn có chút mộng lung, thể nhưng giống như đang bị bóng đè, không thể tỉnh lại, cho dù Phượng Lăng có nỗ lực gọi hắn thế nào, hắn đều không có biện pháp đáp lại.

Mắt thấy sắc mặt tái nhợt của Lý Toàn đối lập hoàn toàn với vết thương còn đang chảy máu trên vai hắn, Phượng Lăng đã không còn nhẫn nại được nữa, đứng dậy bước đến cửa lao hô lớn, “Người đâu, có ai không? Mau tới đây!”

“Ồn ào cái gì vậy?” một gã sơn tặc hung hăng đi tới trước mặt Phượng Lăng.

“Người của ta bị thương, các người mau trị thương cho hần, nếu như hần xảy ra chuyện gì không may, ta tuyệt đối không tha cho các người!” Phượng Lăng không cam lòng tỏ ra yếu kém, cũng hét lại gã kia.

Gã sơn tặc liếc mắt nhìn Lý Toàn một hồi rồi cười nhạt, “Chữa cái gì mà chữa, cũng không chết được.”

“Người!” Phượng Lăng tức giận, nhưng nghĩ đến tình trạng Lý Toàn, y đành cố gắng nhịn xuống, hạ giọng nói tiếp, “Chỉ cần người chữa trị cho hần, muốn bao nhiêu châu báu ta đều có thể cho người.”

“Ái chà, tuổi không lớn, nhưng khẩu khí lại rất lớn a.” gã sơn tặc quan sát từ đầu tới chân một hồi, nhìn trang phục của y xác thực là người có địa vị, không khỏi vòng vo nói, “Người có thể cho ta bao nhiêu? Trước tiên mang ra đây cho ta kiểm tra đã.”

Những thứ đáng giá trên người Phượng Lăng sớm đã bị đoạt đi hết, hiện tại làm sao y có thể đem đến trước mặt gã vật gì được, không thể làm gì khác ngoài cố gắng trì hoãn, “Hiện tại không có, nhưng chỉ cần người thả chúng ta ra, thì muốn bao nhiêu cũng được, ta sẽ cho người.”

“Mẹ kiếp, hóa ra là một kẻ mặt dày.” Gã sơn tặc mắt kiên nhẫn, làm bộ bỏ đi.

“Ta không lừa người, gia sản của ta đáng giá hàng vạn lượng, muốn bao nhiêu cũng không thành vấn đề.” Phượng Lăng nghĩ một chút, lại nói, “Bằng không người mời lão đại người tới đây, để hần định ra một con số, mặc kệ nhiều ít ta đều đưa cho các người.”

Thấy gã kia do dự, y tiếp tục nói, “Lẽ nào các người không muốn phát tài? Gia thế của ta có thể cho mỗi người trong sơn trại của các người một khoản ngân lượng đủ để đảm bảo quãng đời sau này của các người đó.”

“Thật sao?” gã sơn tặc kia động tâm.

“Chúng ta đã bị các người bắt rồi, còn phải lừa người sao?”

Phượng Lăng là đang nói thật, điều kiện y đưa ra vô cùng mê hoặc, gã sơn tặc kia nghe xong liền lộ vẻ mặt tham lam, vân vân cảm rồi nói, “Người chờ ở đây, ta đi mời lão đại tới.”

Sao đó không bao lâu, đầu mục sơn tặc nghênh ngang xuất hiện trước mặt Phượng Lăng, vẻ mặt bốn cột, “Tiểu công tử, nghe nói người có chuyện muốn giao dịch với ta?”

Phượng Lăng ngẩng đầu ưỡn ngực nói, “Đúng, nhưng trước tiên người phải trị thương cho người của ta trước đã.” Phượng Lăng quay đầu lại liếc nhìn Lý Toàn, âm thầm lo lắng căn môi dưới.

Đầu mục sơn tặc chăm chú nhìn khuôn mặt tuần tú của Phượng Lăng, mãi đến khi nhìn thấy nhân thần lạnh lẽo của người kia hần mới hoàn hồn lại, cười cười nói, “Người muốn dùng tiền để chuộc hai người các người ra không phải là không được, tuy ta là một thô nhân, thế nhưng vẫn hiểu được thương hương tiếc ngọc là gì, ta cũng không nỡ để công tử da thịt tinh tế như người phải chịu khổ, bất quá nếu không xuất tiền trước thì không thể trị thương cho kẻ kia được, người cũng biết thân thủ của hần không tồi, ta không thể không đề phòng hần sẽ cắn ngược lại ta một phát.”

“Không có mệnh lệnh của ta, hần sẽ không động thủ.” Phượng Lăng nói.

“Tiểu công tử, người đừng coi ta là kẻ ngu si, ai biết được trước mặt người làm bộ thế này nhưng sau lưng có đang toan tính việc khác hay không?”

Phượng Lăng cố nhẫn nhịn, thấp giọng nói, “Rốt cục phải thế nào người mới chấp nhận trị thương cho hần?”

“Ôi, không ngờ tiểu công tử người lại quan tâm đến một hạ nhân như thế.....” gã kia hắc hắc cười lớn, “Hần thực sự chỉ là một tùy tùng của người thôi sao?”

“Hần bị thương rất nặng, lại liên tục xuất huyết, dù ta có gọi hần thế nào hần cũng không nghe được, nếu cứ như vậy, hần sẽ... sẽ...” Phượng Lăng thực sự không muốn nói tiếp.

Khuôn mặt đầm lệ của Phượng Lăng trong mắt đầu lĩnh lại càng thập phần xinh đẹp, cho đến bây giờ hần chưa từng nhìn thấy ai đẹp hơn thiếu niên trước mắt này, dục hỏa bốc lên, nghĩ đến việc có thể lãng nhục thiếu niên, đột nhiên hần cảm thấy phi thường thích thú.

“Xem ra hần rất quan trọng với người, nếu như vậy, ta đành giúp đỡ một phen, thế nhưng...” Gã bỗng nhiên vươn tay về phía Phượng Lăng, lại bị Phượng Lăng cảnh giác mà tránh được.

“Muốn làm gì?” Phượng Lăng trợn mắt nhìn gã.

Gã đầu mục lộ ra vẻ mặt *** tà, “Muốn cứu người của người, có thể, nhưng người phải trở thành người của ta.”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tiếng cửa lao từ xa xa truyền tới, Lý Toàn đang mê man không khỏi nảy sinh một cảm giác bất hảo, hần nghĩ muốn gọi Phượng Lăng, nhưng thanh âm phát ra lại vô cùng suy yếu.

“Tam công tử . . .”

Một thân ảnh quen thuộc đứng trước tầm mắt lúc này vẫn còn mờ ảo của hần, tựa hồ như nghe thấy hần gọi, mà quay đầu lại nhìn hần..

Muốn xoay người ngồi xuống, thế nhưng mặc kệ hần nỗ lực thế nào, toàn thân cũng giống như đang bị một khối cự thạch đè lên, đừng nói là động đậy, cho dù chỉ động một ngón tay cũng đã vô cùng khó khăn rồi.

Thân ảnh kia cũng không đứng đó lâu, mà khi hần dần dần nhắm mắt lại, thân ảnh đó cũng đã biến mất.

Lý Toàn cảm giác bản thân hần đã ngủ rất sâu, rất lâu, đáng tiếc hần ngủ cũng không an ổn, trong lòng vẫn còn nghĩ đến một việc nào đó chưa làm được, thế nhưng vẫn chưa tỉnh lại, chỉ có thể không ngừng giãy dụa trong bóng tối.

Nỗi sợ hãi vô hình dần dần bao vây lấy hần, hần chưa từng có cảm giác sợ hãi như thế này bao giờ, hoảng hốt đến không thể bình tĩnh trở lại, hần biết nếu không tỉnh lại, chắc chắn bản thân hần sẽ hối hận cả đời.

Phải tỉnh lại! Nội tâm không ngừng gào thét, Lý Toàn cố hết sức để chống lại sự bao vây của bóng tối.

Ngay lúc này, một cơn đau đầu đột nhiên truyền tới, bạch quang chợt lóe lên, kích thích cường liệt đã mang thần chí của hần quay về, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh từ bên ngoài.

Có hai người đang đứng trước mặt hần, Lý Toàn liền ngưng tụ tinh thần, quyết tâm thám thính xem đối phương đang nói cái gì.

“Người cẩn thận một chút đi, nhìn xem, làm vết thương của y càng nặng thêm rồi.”

“Hắc hắc, người nói tiểu công tử này có phải là đồ ngốc không, cứ nhiên lại dùng bản thân mình để đổi lấy tính mạng của một gã nô tài?”

“Ta thấy căn bản là muốn cứu tình nhân thôi.”

“Gã nô tài thật là tốt số, có thể khiến một tiểu thiếu gia giàu có như vậy cam tâm tình nguyện với hần, bị thương rồi còn được chúng ta hầu hạ bồi thuốc, chuyện tiện nghi như vậy tại sao lại không rơi xuống người ta nhỉ?”

“Nói mà cũng không thèm nhìn đến bộ dạng xấu xí của người, làm sao người ta thèm để ý đến loại người như người chứ? Có muốn cũng phải rơi vào người như ta nè.”

“Mau cút, người cũng không kém ta đâu, mặt rỗ chẳng chì, vừa nhìn đã biết là kẻ gian ác.”

“Aiz, nếu như ta có nửa phần oai hùng như gã nô tài kia, ta cũng không đi làm sơn tặc mà lập tức hạ sơn tìm một thiếu phụ giàu có bao dưỡng ta rồi.”

“Không biết gã nô tài này tỉnh lại phát hiện tiểu công tử thiên chi kiêu tử của hần bị lão đại của chúng ta hưởng dụng thì sẽ có bộ dạng gì nhỉ?”

“Đại khái là sẽ phát cuồng đi?”

“Vậy ta lại phải tiếp tục trị thương cho hần? Thế thì cứ bỏ mặc hần như thế này còn hơn.”

“Thế nhưng lão đại đã ra lệnh, chúng ta cũng không thể hại lão đại thất tín với tiểu mỹ nhân giàu có kia, người cứ tùy tiện bôi dơ cho hần, có thể cầm máu lại là được rồi.”

“Được rồi, đi thôi, lão đại tâm tình hảo, nên đã mời một gánh hát tới để giúp vui, đến chậm sẽ không kịp xem đâu.”

“Vậy đi nhanh một chút đi.”

Tiếng bước chân trở nên xa xôi, không ai phát hiện nam nhân nguyên bản hần là đang bất tỉnh lại đang siết chặt nắm tay của mình lại.

Trong lòng nhói lên một trận đau nhức, Lý Toàn lúc này thống hận nhất chính là bản thân mình, bởi vì hần không thể bảo hộ Phượng Lăng, còn khiến Phượng Lăng lâm vào tình trạng khuất nhục như thế này, hần hận không thể lập tức lấy cái chết để đền tội.

Vì cái gì mà lại hy sinh đến mức này để cứu hần? Vì cái gì? Hần bất quá chỉ là một thần tử hèn mọn, hần không bảo hộ tốt cho Phượng Lăng đã là tội đáng chết vạn lần, hôm nay lại còn để Phượng Lăng phải bảo vệ cho hần, cho dù có chết, hần cũng không thể để cho Phượng Lăng phải chịu đựng một việc khuất nhục như thế này.

Hần hoàn toàn không dám tưởng tượng đến những việc bọn sơn tặc này sẽ làm với thiếu niên kiêu ngạo như Phượng Lăng, hần tình nguyện để cho người ta dẫn vật, cũng không thể để cho sự thuần khiết và tôn nghiêm của người kia bị xâm hại.

Nếu không phải toàn thân vô lực, chỉ sợ hần đã sớm kêu gào lên rồi, muốn nói với Phượng Lăng không được làm như vậy, như vậy không đáng, đáng tiếc ngoại trừ vô thanh vô tức tự xỉ vả chính mình, hần lại không thể làm gì khác.

Chưa bao giờ có thời khắc nào mà Lý Toàn lại khinh bỉ bản thân như lúc này.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Lăng khóc trước mặt, hần đã âm thầm thề sẽ thủ hộ đối phương thật tốt, thế nhưng thời khắc này Phượng Lăng lại đang vì hần mà phải chịu khổ, còn hần chỉ có thể bất lực ở nơi này, ngay cả việc tự kết liễu chính mình cũng không thể làm được, bảo hần làm sao có thể không uất ức?

Phần nộ, hối hận, thậm chí ***g ngực cũng vì hít thở không thông mà đau đớn vô cùng, thẳng cho đến khi một giọt nước ẩm trào ra khóe mắt, Lý Toàn cuối cùng cũng hiểu rõ tư vị đau xót một người là như thế nào.

Hần có tài đức gì mà lại được Phượng Lăng đối đãi như vậy, nếu như Phượng Lăng đã bị lăng nhục, suốt đời này hần cũng không có cách nào để tha thứ cho bản thân mình.

Rất lâu sau đó, bốn phía an tĩnh đến mức bất khả tư nghị, Lý Toàn vẫn cố bảo trì thanh tĩnh, thế nhưng vẫn vô pháp mở mắt ra, thời gian chờ đợi dài đằng đặc chỉ càng khiến lòng của hần càng thêm khủng hoảng cùng lo nghĩ, may mà toàn thân hần cũng đang dần dần có cảm giác trở lại.

Khi hần gần như đã tỉnh táo hoàn toàn, thanh âm mở cửa lao lại một lần nữa vang lên.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng lại bên cạnh hần.

Đối phương vỗ nhẹ lên hai gò má hần, nhỏ giọng kêu lên, “Lý Toàn, Lý Toàn!”

Giọng nói vô cùng quen thuộc, lúc này đối với Lý Toàn giống như thiên âm, hần muốn đáp lại, muốn mở mắt ra nhìn xem bản thân hần có phải là đang nằm mơ hay không, nguyện vọng này so với ý chí muốn sinh tồn của hần còn mạnh mẽ hơn.

Nội tâm không ngừng thúc giục, hần cuối cùng cũng có thể mở mắt ra, đập ngay vào mắt hần lúc này là khuôn mặt lo lắng của Phượng Lăng.

“Tam. . .” Thanh âm khàn khàn nhưng vẫn không thể che giấu được sự kinh hãi, hần cấp thiết muốn xác nhận sự tồn tại của đối phương.

“Thật tốt quá! Người sống lại rồi!” Phượng Lăng cũng mừng rỡ như điên, mặc dù còn có rất nhiều điều quan tâm, cũng như oán giận chưa kịp nói ra, thế nhưng nơi này thật sự là không thích hợp để ở lại lâu.

Hắn nâng Lý Toàn dậy rồi nói, “Ta mang người ra ngoài.” Vừa dứt lời, Phượng Lăng liền khoát tay Lý Toàn lên cổ mình, cắn răng cố gắng nâng Lý Toàn lên.

Rất sợ bản thân lại liên lụy đến Phượng Lăng, Lý Toàn cự tuyệt nói, “Ngài đi đi, đừng quan tâm tới ta...”

“Không cần lo lắng, trong chốc lát bọn họ cũng không thể đuổi kịp chúng ta đâu.”

Cho dù Phượng Lăng chẳng hề để ý, thế nhưng Lý Toàn vẫn đang lắc đầu không ngừng, hắn không thể để Phượng Lăng tiếp tục lâm vào hiểm cảnh, nếu có thể nhìn thấy Phượng Lăng bình yên, cho dù có chết hắn cũng không hối tiếc.

“Tin tưởng ta, Lý Toàn, ta nhất định có thể khiến cả hai chúng ta lông tóc vô thương thoát ra khỏi đây.” Phượng Lăng lộ ra tiểu ý, thanh âm không lớn nhưng vẫn toát ra uy nghi khiến người khác không thể không tín phục.

Lý Toàn nhất thời bị bộ dạng của Phượng Lăng làm cho kinh hãi, hắn nghĩ vừa rồi hắn đã nhìn thấy bóng dáng của hoàng thượng trên người Phượng Lăng, thấy được khí tức tự tin vương giả của hoàng thất.

Người nào đó vẫn còn trong tình trạng sợ sệt mà bị Phượng Lăng kéo ra khỏi sơn trại, kỳ quái chính là, dọc đường đi không hề phát hiện thấy một bóng người nào.

Sao lại như vậy, chẳng lẽ Phượng Lăng đã giao dịch điều gì với bọn sơn tặc kia hay sao? Vừa nghĩ đến đây, gương mặt vốn đã không còn chút máu của Lý Toàn lại càng thêm tái nhợt, bước chân loạng choạng đi theo Phượng Lăng, hai người liền ngã nhào về phía trước.

Khi ngã xuống đất, Phượng Lăng vô ý áp lên vết thương trên vai của Lý Toàn khiến hắn vô thức kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng sau đó liền gất gao ngậm chặt hai hàm lại, không nghĩ tới sắc mặt tái nhợt của hắn đã bị Phượng Lăng phát hiện.

“Làm sao vậy? Đau không?” Phượng Lăng lo lắng hỏi.

Lý Toàn lắc đầu, vết thương dù đau nhức thế nào cũng không thể đau hơn vết thương trong lòng hắn.

“Không được, không được, người không thể tiếp tục di chuyển nữa.” Phượng Lăng vội vàng dìu hắn ngồi xuống dưới một gốc cây ở ven đường.

Lý Toàn cố gắng chịu đựng cơn đau, cho dù là lúc này, hắn cũng không hề thả lỏng cảnh giác, thẳng đến khi xác nhận được xung quanh hai người không có gì khác lạ, lúc này Lý Toàn mới chậm rãi thả lỏng một chút. Ánh trăng dịu dàng chiếu lên khuôn mặt hắn, lúc này hắn mới chú ý tới bộ y phục bằng lụa mỏng của Phượng Lăng, mái tóc đen dài buông xõa, cùng đôi mày liễu và bờ môi đỏ thắm như anh đào chín mọng làm cho khuôn mặt tuấn tú của Phượng Lăng có thêm vài phần ôn nhu.

Cái này, này, này... sao lại là trang phục của nữ nhân? Trong một thoáng, Lý Toàn còn tưởng bản thân hắn vừa nhìn thấy ảo giác.

Bị hắn nhìn chăm chú một thời gian dài như vậy, Phượng Lăng cũng biết Lý Toàn đã phát hiện ra trang phục của mình kỳ quái tới mức độ nào, không khỏi thẹn quá hóa giận mà rống lên, “Ai cho người nhìn! Mau nhắm mắt lại!”

Lý Toàn sợ đến ngây người, hoàn toàn không thể tin vào đôi mắt của mình.

Phượng Lăng nổi giận đùng đùng, liên tục dùng tay áo lau phần son trên mặt đi, “Đã nói người không được nhìn rồi, người còn dám giương mắt ra nhìn ta sao? Cũng không phải tự đứng mà ta muốn mặc loại y phục thế này, chẳng qua là vì muốn cứu người! Người...”

Lời còn chưa có nói xong, Lý Toàn lúc này như vừa tỉnh mộng, từ trong nỗi khiếp sợ đi ra, cố sức cầm lấy hai tay của Phượng Lăng.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

“Làm cái gì vậy?” Phượng Lăng nghi hoặc nhìn hấn.

Nghĩ đến Phượng Lăng vì muốn cứu hấn mà phải hy sinh bản thân, Lý Toàn cảm thấy cho dù hấn có chết cũng không đủ để bù đắp, không tự chủ được mà dần dần nắm chặt hai tay lại.

“Au au au, người làm ta đau đấy!” Phượng Lăng không chịu nổi mà hô lên.

“Xin lỗi, ta... thần...” Lý Toàn vội vàng buông tay ra, lúc này chỉ cảm thấy thương tiếc đến chẳng biết làm thế nào, thấy y chà xát khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đến đỏ bừng lên, liền nhẹ nhàng xoa xoa mặt y, lẩm bẩm nói, “Thần lau cho ngài, ngài đừng làm đau chính mình.”

“Người đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?” Phượng Lăng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nguyên do.

Trầm mặc một hồi, Lý Toàn nức nở nhỏ nhỏ mà nói, “Kỳ thực ngài không cần giấu diếm, thần đều đã biết.

“Biết cái gì?”

Lý Toàn hiểu rõ loại sự tình này khó mở miệng đến mức độ nào, người bình thường còn không thể chịu đựng nổi, chứ đừng nói đến người tâm cao khí ngạo như Phượng Lăng, bởi vậy trong lòng hấn cũng khó chịu tới cực điểm, chỉ hận không thể đem bản thân ra gánh chịu thiên đao vạn quả.

Hồ thẹn trong lòng khiến cho hấn ngay cả dũng khí nhìn vào Phượng Lăng cũng không có, hạ giọng nói, “Thần nghe thấy hai kẻ đến thượng được cho thần nói... nói... ngài dùng chính sự thuần khiết của mình để đổi lấy tính mạng của thần...”

Vừa dứt lời, biểu tình của Phượng Lăng liền trở nên xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn của y cũng đỏ bừng lên, thấy y như vậy, Lý Toàn lại càng nghĩ y thực sự đã bị làm nhục.

“Sau khi hộ tống ngài trở về hoàng cung, thần nhất định sẽ lấy cái chết để đền tội.”

Phượng Lăng vừa nghe hấn nói vậy, vội la lên, “Đừng có ở đó thay ta quyết định mọi việc nữa, ai muốn người chết hả? Ta cũng đâu bị làm sao.”

Lý Toàn nghi hoặc nhìn y khiến khuôn mặt y lại đỏ bừng lên, không quá cam nguyện mở miệng giải thích, “Cái loại chuyện mất mặt thế này ta căn bản một chữ cũng không muốn nhắc lại, không nghĩ tới cư nhiên lại để cho người biết được mất rồi, bất quá người cũng đừng hiểu nhầm, hoàn toàn chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì, ta bất quá là dùng chút thủ đoạn, diễn một vở kịch trước mặt bọn sơn tặc đó thôi.”

Bất đắc dĩ, Phượng Lăng không thể làm gì khác hơn là kể lại toàn bộ mọi chuyện cho Lý Toàn nghe.

Hóa ra, bọn họ có thể thuận lợi chạy ra khỏi sơn trại là vì Phượng Lăng có mang theo một túi hương, bên trong đựng đầy mê dược do thái y đặc chế.

Lúc đó, Phượng Lăng bị đưa ra khỏi đại lao, gã đầu mục không có hảo ý ném cho y một bộ y phục, nói là thân y dính máu, bảo y đi thay một bộ y phục sạch sẽ, mà bộ y phục kia, y vừa nhìn đã biết là của nữ nhân, đánh chết cũng không chịu thay, đối phương liền lấy tính mạng của Lý Toàn ra để uy hiếp, y thậm chí bản thân vừa rồi quả là nông nổi, chẳng lẽ muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ? Cuối cùng y đành phải thuận theo ý của gã sơn tặc kia.

Sự phục tùng của Phượng Lăng cũng khiến bọn sơn tặc mất đi một phần cảnh giác, hơn nữa y thoát nhìn đã thấy dáng dấp văn nhược của kẻ ăn sung mặc sướng từ nhỏ, gã đầu lĩnh của bọn sơn tặc liền cho rằng chỉ cần giam giữ Lý Toàn thật tốt, Phượng Lăng căn bản sẽ không thể uy hiếp bọn hấn.

Phượng Lăng chịu nhục, bị bọn chúng ép phải trát lên mặt rất nhiều sơn phấn, gã đầu mục đắc ý đưa y tới trước mặt mọi người, khiến cho tất cả mọi người cùng cảm thấy kinh diễm. Sau đó, bọn sơn tặc bắt đầu uống rượu mua vui, Phượng Lăng liền nhân cơ hội này mà bỏ mê dược vào trong rượu, đợi tất cả bọn chúng mê man không rõ liền chạy đi cứu Lý Toàn ra.

Nghe Phượng Lăng tự thuật lại xong, Lý Toàn không khỏi nhìn y bằng cặp mắt khác, hẳn cảm giác bình thường mình đã xem nhẹ vị tam hoàng tử này, không nghĩ tới tại thời điểm mấu chốt, y lại có dũng khí như vậy.

“Nói vậy, ngài thực sự không có bị...”

“Câm miệng!” Phượng Lăng quát lên, tức giận nói, “Người nghĩ rằng ta là ai, ta sao có thể để cho bọn loại hỗn trướng đó chiếm tiện nghi của ta?”

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì, ta yên tâm rồi.” Lý Toàn lúc này mới triệt để thở phào nhẹ nhõm, tâm tình thoải mái hơn không ít, đỡ một bên vai đang bị thương của mình ngã vào gốc cây nghỉ ngơi một lát.

“Ta đương nhiên không có việc gì, người có việc cũng chỉ có một mình người.” Phượng Lăng hừ lạnh, khoe mắt hướng tới vết thương của Lý Toàn.

“Chỉ cần ngài bình an vô sự, cho dù có muốn lấy tính mạng của thần để đổi lại cũng có thể.” Lý Toàn cười cười, những lời hần vừa nói ra hoàn toàn xuất phát từ trong thâm tâm.

Phượng Lăng tức giận cắn môi, y tuyệt đối không thừa nhận bản thân vừa bị những lời nói của Lý Toàn làm cho cảm động, hơn nữa y mới không cần Lý Toàn dùng tính mạng đổi lấy mình, y chỉ cần Lý Toàn cả đời này chỉ trung thành với một mình y, nếu mệnh còn không có, thì còn nói gì đến trung thành hay không nữa?

“Người cho là người có mấy cái mạng hử? Nói mà không biết ngược!” Y giả bộ khinh thường, bĩu môi nói.

“Tuy rằng Lý Toàn ta chỉ có một mạng, thế nhưng từ nay về sau mệnh của ta đều nằm trong tay ngài.” Ngoại trừ điều đó, Lý Toàn thật sự không thể nghĩ tới điều gì đáng để báo đáp lại Phượng Lăng.

“Chắc chắn... người đã nói như thế, ta đây đành phải miễn cưỡng nhận lấy a.”

Phượng Lăng trong lòng vô cùng vui vẻ, mặc dù lần này gặp phải bọn sơn tặc chỉ là ngoài ý muốn, thế nhưng lại có thể khiến Lý Toàn cam tâm tình nguyện hướng về phía y, cũng coi như không uổng phí lần xuất cung này.

Nói thật, hiện tại nghĩ đến, y vẫn cảm thấy có chút sợ hãi, nếu không phải là vận khí tốt, y chưa chắc đã thành công được, cũng không dám chắc hai người bọn họ có thể toàn thân thoát ra hay không, đương nhiên, y cũng có thể mặc kệ sự sống chết của Lý Toàn, chỉ là lúc đó nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt khi đang mê man nằm trên mặt đất của Lý Toàn, trong lòng y vô cùng hoảng loạn, cũng không thèm lo lắng cho an nguy của bản thân mà chỉ nghĩ làm cách nào để cứu được hần.

Vừa nghĩ như thế, y vừa bực mình về hành vi của mình vừa buồn cười, đường đường là một hoàng tử, chỉ vì muốn giải cứu cho một kẻ thần tử bình thường không có gì quan trọng mà lại lấy chính bản thân mình ra để đánh đổi, loại hành vi này thực sự không tính là sáng suốt. Trong thiên hạ, cho dù là chủ tử nhân hậu tới mức nào cũng không nhất định sẽ hy sinh như y, huống hồ việc Lý Toàn liều mạng bảo hộ cho y chính là lẽ thường tình, thậm chí có khi còn là một sự vinh quang, y vốn không cần liều mình cứu mạng Lý Toàn.

Đến tận cùng là vì cái gì lại khiến y làm ra loại sự tình mất hết lý trí như vậy? Lẽ nào là bởi vì Lý Toàn từng bảo hộ y, đã cho y một phần ấm áp, lắng nghe bí mật của y, dịu dàng an ủi về y...

Y bỗng nhiên phát hiện, không biết là bắt đầu từ bao giờ, hình ảnh của Lý Toàn đã chiếm một vị trí rất lớn trong tâm trí y, mà bọn họ mới chỉ ở chung có mấy tháng.

“Tam hoàng tử?”

Thanh âm của Lý Toàn làm Phượng Lăng bừng tỉnh, y nghiêng mặt chăm chú nhìn nam tử đang bị thương, phải dựa vào gốc cây trước mặt để nghỉ ngơi, nhưng lại chưa từng kêu đau một tiếng, trong nội tâm của y tràn ngập sự hoang mang.

“Có chuyện gì sao?” Lý Toàn quan tâm hỏi.

Phượng Lăng thu hồi ánh mắt, lắc đầu, những chuyện tạm thời chưa nghĩ ra được thì trước mặt cứ bỏ qua một bên đi. Y vuốt mái tóc đang rối tung của mình, lầu bầu nói, “Bất tiện quá!”

“Nếu như ngài không chê . . .” Lý Toàn lấy ra cái trâm cài tóc Phượng Lăng trả lại cho hắn lúc trước, có trời mới biết tại sao hắn lại luôn mang theo cái trâm này trong người, nhưng lúc này lại vô cùng tiện lợi.

Phượng Lăng tức giận cười lạnh một tiếng rồi nói, “Người là cố ý sao? Cố ý giữ lại cây trâm, chờ đến lúc này mới mang ra để khiến ta khó xử?” Đã ném đi hai lần, nhưng cả hai lần đều trở lại trên tay y, chẳng lẽ đây là ý trời đã định trước y nhất định sẽ trốn không thoát?

Lý Toàn nghe y nói như vậy, cho rằng y đang hiểu lầm mình, vội nói, “Thần tuyệt đối không có ý này, nếu ngài thấy nó vướng mắt, thần sẽ lập tức ném nó đi.”

Phượng Lăng giật lấy chiếc trâm cài tóc rồi nói, “Nói người ngốc quả thật không sai, ném đi rồi thì ta lấy gì để vấn tóc lên?”

“Ta. . .”

“Được rồi, được rồi, ta cũng không tức giận.” Phượng Lăng vừa vấn tóc lên vừa nhỏ giọng nói, “Ngu ngốc đến cả những điều này mà cũng không phân biệt được . . .”

Nói xong, y cũng đã vấn tóc xong, dưới ánh trăng, khuôn mặt của y toát lên vẻ thanh lệ thoát tục, khiến Lý Toàn nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

“Ngài thật đẹp.” Không biết là ma xui quỷ khiến như thế nào mà Lý Toàn lại buột miệng nói ra những lời này.

Phượng Lăng kinh ngạc tròn tròn hai mắt, tuy rằng lúc trước Lý Toàn cũng từng nói vậy, thế nhưng lúc này ánh mắt của Lý Toàn lại lộ ra sự tán thưởng không cần che giấu, làm cho Phượng Lăng vốn đã quen nghe những lời a dua nịnh hót cũng phải đỏ mặt.

Thực sự là quá mức kỳ lạ!

Phượng Lăng đỏ mặt, tim đập liên hồi, căn bản đã quên trách cứ Lý Toàn vô lễ, chính Lý Toàn cũng đã nhận ra bản thân vừa nói cái gì, liền lộ vẻ mặt xấu hổ, sau đó vội vàng cúi gầm xuống đất. Hai người ngồi đối diện với nhau không nói gì, thế nhưng chính sự im lặng này lại càng khiến hai người ngại ngùng hơn.

Một lúc lâu sau, mắt thấy trời sắp sáng, Phượng Lăng nhỏ giọng nói, “Đi thôi, thương thế của người không thể trì hoãn thêm nữa, sau khi hạ sơn ta sẽ tìm một đại phu đến xem bệnh cho người.”

“Vâng.” Lý Toàn vừa đáp lời vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy Phượng Lăng vươn tay về phía hắn.

“Ngây ngốc ở đó làm gì? Nhanh lên một chút đi.”

Nghe thấy Phượng Lăng thúc giục, lúc này Lý Toàn mới thụ sủng nhược kinh mà nắm lấy bàn tay tinh tế của Phượng Lăng, thế nhưng khi chạm vào rồi, hắn mới phát hiện bàn tay này lại vững vàng ngoài sức tưởng tượng của hắn.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Lý Toàn vốn là võ tướng, thân thể cũng rất cường tráng, sau khi được đại phu trị liệu, chỉ hai ngày sau vết thương trên vai hắn đã không còn trở ngại, thấy hắn từ từ khỏi hẳn, Phượng Lăng cũng không nén được mà lộ ra vài phần vui mừng.

Nhưng mà, có một số việc Phượng Lăng lại không muốn đề cập tới, Lý Toàn hiểu rất rõ tính cách của Phượng Lăng, cũng biết được sự vô lễ của bọn sơn tặc ngày đó vẫn như cục đá ghen ngang trong họng y, tuy rằng Phượng Lăng không nói ra trước mặt gã, nhưng Lý Toàn vẫn biết y đã bí mật triệu hồi hai gã thị vệ, sai bọn chúng mang tín vật của mình tới chỗ quan phủ để bọn chúng dẫn binh lên núi tiêu diệt sơn tặc,

ngay cả một người sống cũng không lưu lại, thi thể thì bị ném vào trong núi cho chó sói ăn thịt, những điều này có thể thấy được trong lòng Phượng Lăng có bao nhiêu phần hận.

Lý Toàn có thể hiểu được cách làm của Phượng Lăng, hơn nữa chuyện này cho dù Phượng Lăng không hạ lệnh thì Lý Toàn hẳn cũng đã có chủ định đi xử lý đám sơn tặc kia, chỉ là hẳn không nghĩ ra, rõ ràng Phượng Lăng không cam lòng chịu nhục, thế nhưng khi đó vì sao lại tự miễn cưỡng bản thân mình phải thuận theo hành vi dè tiện *** đáng của bọn sơn tặc kia? Với thân phận của Phượng Lăng, căn bản không cần ban ơn cho một thần tử bình thường như hẳn, cho dù Phượng Lăng có khoan tay đứng nhìn, Lý Toàn tuyệt đối cũng sẽ không có nửa câu oán hận.

Thế nhưng, sự tình hết lần này tới lần khác đều vượt ra ngoài sự dự đoán của mọi người, Phượng Lăng vì cứu hẳn mà không hề do dự đã hy sinh bản thân, không chỉ như vậy, sau khi thoát thân cũng không hề có nửa lời trách phạt hẳn vì tội họ giá bất lực. Lần này Phượng Lăng lâm vào hiểm cảnh, theo lý mà nói đều là do sai lầm của hẳn, mà Phượng Lăng cũng không có trách tội, thực sự là khoan dung tới mức người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nếu là bởi vì hẳn đang bị thương, thì vẫn không thể nào lý giải được, bởi nếu Phượng Lăng thật sự bị làm nhục, thì đó chính là vũ nhục hoàng tộc, tội lớn ngập trời, hẳn có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra nguyên nhân Phượng Lăng lại làm như vậy vì hẳn...

Trong lúc dưỡng thương, Lý Toàn vẫn vô cùng buồn bực, rốt cuộc là vì cái gì mà tam hoàng tử chuyên tùy hứng làm bừa kia lại có quyết định quên mình vì người khác như vậy? Bất quá những điều này đều là giấu kín trong lòng, hẳn không dám nói ra miệng.

Kỳ thực, không chỉ một mình Lý Toàn phải suy nghĩ về vấn đề này, ngay cả Phượng Lăng cũng rất đau đầu. Sau khi cẩn thận suy nghĩ lại chuyện ở sơn trại một hồi lâu, Phượng Lăng thật sự cảm thấy run rẩy cả người, âm thầm sợ hãi không hiểu tại sao lúc đó y lại có dũng khí như vậy, thế nhưng, khi nhìn thương thế của Lý Toàn chậm rãi khôi phục, y lại cảm thấy may mắn vì mình đã quyết định đúng, nếu lúc đó không được cầm máu, sợ rằng lúc này trên đời đã không còn tồn tại một người tên Lý Toàn nữa. Bởi điều đó còn khiến y kinh hãi hơn cả việc bản thân phải chịu khổ.

Đối với loại cảm thụ xa lạ này, Phượng Lăng làm sao cũng không thể nghĩ ra duyên cớ, thỉnh thoảng, y lại nhìn không được mà quan sát Lý Toàn một lượt từ đầu tới chân, cũng không kiêng nể gì mà chăm chú quan sát khuôn mặt Lý Toàn, giống như là muốn tìm được lời giải thích hợp lý từ trên người của Lý Toàn vậy.

So với những người y từng gặp trước đây, tướng mạo của Lý Toàn có thể nói cũng chỉ là dạng bình thường, không có làn da trắng nõn mềm mại, cũng không có ngũ quan tinh xảo, điều duy nhất khiến người khác cảm thấy ấn tượng sâu sắc nhất cũng chỉ có ánh mắt sắc bén của một võ tướng cùng vẻ anh dũng kiên nghị của hẳn mà thôi, hơn nữa hẳn lại còn là một kẻ không biết ăn nói.

Nhưng đôi môi của hẳn nhìn qua cũng có vẻ rất mềm mại a?

Phượng Lăng chống cằm quan sát Lý Toàn, vẻ mặt giống như đã đi lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh, cũng không cần biết sự quan sát chăm chú này của y đã khiến Lý Toàn đang ngồi trên giường cảm thấy thập phần khó khăn, không thể ngồi yên.

Nhàn nhả nghỉ lại khách *** này vài ngày, sau khi hai gã thị vệ giải quyết xong bọn sơn tặc và quay về phục mệnh, lúc này Phượng Lăng mới có thể coi như đã trút giận xong, còn đáp ứng khi nào trở về cung sẽ trọng thưởng cho bọn họ.

Mấy ngày này, vết thương của Lý Toàn gần như đã bình phục hoàn toàn, thấy hai thị vệ kia cũng đã trở về, liền đề nghị Phượng Lăng không nên tiếp tục ở bên ngoài như vậy nữa mà để hai người đó nhanh chóng hộ tống Phượng Lăng hồi cung.

Trải qua một lần lâm nạn, Phượng Lăng cũng không muốn tiếp tục dừng lại ở bên ngoài, y cũng rất nhớ nhà, chỉ là nghe thấy ý tứ trong lời nói của Lý Toàn giống như là muốn để y quay về một mình, nên trong ngực cảm thấy không thoải mái.

“Vậy còn người?” Y hỏi Lý Toàn.

“Thần còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành, chờ làm xong rồi thần sẽ lập tức quay về.” Lý Toàn vô cùng xấu hổ, một lần thất trách vì không bảo hộ được Phượng Lăng, hắn cảm thấy không có mặt mũi nào để bẩm báo với hoàng thượng là việc kia cũng chưa làm xong.

Không ngờ Phượng Lăng lại nói, “Không được, ngươi cũng phải theo chúng ta trở về.”

Lý Toàn có chút bối rối nói, “Thứ cho thần không thể tuân theo, lần này khiến ngài lâm vào hiểm cảnh cũng là do sai lầm của thần, nếu không thể lập công chuộc tội, thần cảm thấy vô cùng hổ thẹn với ngài và hoàng thượng.”

“Ngươi hộ tống ta lông tóc vô thương trở về cung còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng hoàng huynh quan trọng hơn ta?” Phượng Lăng tức giận nói.

“Thần tuyệt đối không có ý này, chỉ là thần còn có hoàng mệnh trong người, nếu như trở về tay không, thần không thể báo cáo kết quả với hoàng thượng được.”

Phượng Lăng hất đổ chén trà trên bàn rồi nói, “Ngươi vẫn đang bị thương, còn muốn báo cáo kết quả cái gì? Lễ nào Hỏa Phượng quốc ta chỉ có Lý tướng quân ngươi có bản lĩnh tìm người, những người khác đều là kẻ bất tài hay sao?”

Mắt phượng lạnh lùng đảo qua, ngay cả hai gã thị vệ đang cúi đầu đứng bên cạnh cũng có thể cảm nhận được sự tức giận của Phượng Lăng.

Phượng Lăng chỉ vào hai gã thị vệ kia rồi nói, “Hai người bọn họ có thể tiếp tục lưu lại truy tìm tung tích của hoàng huynh, ngươi theo ta hồi cung.”

“Tam hoàng tử, thỉnh ngài thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Lý Toàn nóng lòng cầu tình, trong lúc không cẩn thận đã làm động đến vết thương, nhất thời nhũ mảy lại, vẻ mặt có chút khó khăn.

Phượng Lăng chậm rãi đứng dậy, vốn định tiến lên xem vết thương của Lý Toàn ra sao, thế nhưng vừa nghĩ tới bản thân còn đang nổi giận liền dừng lại, khẩu khí cứng rắn nói, “Biết rõ bản thân mang thương tích, còn cố cái gì chứ, ta thấy ngươi tốt nhất nên theo ta trở về, có tiếp tục ở bên ngoài cũng chẳng làm được việc gì đâu.”

“Thương thế của thần vốn đã không còn trở ngại, khẩn cầu ngài cho phép thần tiếp tục tìm kiếm đại hoàng tử, thần đảm bảo rất nhanh thần sẽ tìm được ngài ấy.” Lý Toàn vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu.

Phượng Lăng bị Lý Toàn chọc giận, tức sôi người lên, ở chung lâu như vậy rồi, đối với tính tình của Lý Toàn, y cũng coi như là hoàn toàn thấu hiểu, người này nếu đã nhận định chuyện gì thì cho dù có cho chín trâu đến kéo cũng không chịu quay đầu lại, y có tiếp tục tranh cãi cũng chỉ là uống công mà thôi.

Một, y còn tốn công suy nghĩ nhiều như vậy cho cái gã ngu ngốc này nữa, nhiều kẻ có tài hơn thì y lại không thèm để ở trong lòng.

Nghĩ đến đây, Phượng Lăng hậm hực mở cửa đi ra ngoài, Lý Toàn đành phải sai người nhanh chóng đuổi theo y.

Thẳng đến lúc chập tối, khi tùy tùng quay lại truyền tin tức, Lý Toàn nghe kẻ kia báo cáo lại thì dở khóc dở cười một trận. Hắn vốn tưởng Phượng Lăng tức giận một hồi sẽ nhanh chóng trở về, không nghĩ tới Phượng Lăng là đi tìm khoái hoạt, lúc này đang ở kỹ viện chơi đến bất diệt nhạc hồ, nói thế nào cũng không chịu rời đi, hai thị vệ đi theo có khuyên thế nào cũng không được, lại không dám ngang ngược ngăn trở, không thể làm gì khác hơn là đành phải sai người về khách *** báo tin cho Lý Toàn.

Lý Toàn lấy ra chút ngân lượng thưởng cho kẻ đưa tin, sau đó kêu hắn dẫn đường cho mình tới chỗ Phượng Lăng.

Kỹ viện lúc này cũng mới mở cửa, oanh thanh yến ngữ không dứt, thỉnh thoảng lại có một cô nương y phục kiều diễm tiến đến quấy rầy hắn, thế nhưng Lý Toàn một mực không để ý đến các nàng, chỉ chăm chú quan sát xung quanh, ngay lập tức đã nhìn thấy người hắn cần tìm.

Hai bên Phượng Lăng đều là mỹ nữ, bọn họ ăn uống linh đình, thoạt nhìn có vẻ vô cùng sung sướng.

“Tam công tử.” Lý Toàn khom người thỉnh an.

Phượng Lăng bình tĩnh nhưng lại giả bộ như không nghe thấy, cần cổ thon dài tuyệt mỹ, đôi môi anh đào đang nhắm nháp hảo tửu mà mỹ cơ vừa dâng lên, khóe mắt lộ ra vẻ phong lưu sành sỏi. Uống rượu xong, mắt phượng mờ lung mới nhìn tới Lý Toàn lúc này vẫn đang đứng ở bên cạnh.

“Người tới đây làm gì?”

Ngữ khí vô cùng tùy hứng cợt nhả, Phượng Lăng vươn tay nâng cằm một mỹ cơ lên, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng một cái.

“Tam công tử, về thôi.” Lý Toàn cúi đầu, trong thâm tâm hẳn không muốn nhìn thấy hình ảnh trước mắt này chút nào.

“Quay về chỗ nào?” Phượng Lăng cười lạnh, nói: “Người nếu tới mời ta quay về... về nhà, vậy thì mau cút, bản công tử hiện tại đang khoái hoạt, đừng có tới đây làm phiền ta.”

“Ngài đừng lấy an nguy của bản thân ra để tức giận với một hạ nhân như ta, dù có nói gì, ngài cũng không thể tiếp tục lưu lại nơi này được.” Lý Toàn tha thiết khuyên can.

Phượng Lăng nghiêm mặt nói, “Đừng tự đề cao bản thân như vậy, ta có trở về hay không, người quản được chắc? Hiện tại ta không muốn nhìn thấy người, cút ra ngoài cho ta.”

Lý Toàn đang muốn mở miệng khuyên can lần nữa thì một mỹ cơ đột nhiên đi về phía hắn, nhẹ nhàng cười rồi nói, “Vị khách quan kia, người đúng thật là không hiểu phong tình, công tử nhà người thích tỷ muội hầu hạ, không muốn rời đi, sao người cứ ép buộc công tử như vậy?”

“Người không cần phí lời với tên đầu gỗ này làm gì, nếu hắn hiểu được tư vị trong đó thì đã là kỳ tích lắm rồi.” Phượng Lăng cười khẩy nói.

Lý Toàn mím môi, trầm giọng nói: “Ta chỉ biết ôn nhu dịu dàng chính là nắm mồi của anh hùng thôi.”

“Người!” Phượng Lăng trừng mắt nhìn hắn.

Mỹ cơ cười khanh khách nói: “Công tử đừng tức giận, vị khách quan kia đang giận dỗi thôi, vì chúng ta chỉ chăm sóc công tử mà xem nhẹ hắn nên hắn tức giận đó thôi.”

Nói xong, nàng ta liền tiến tới vuốt ve bờ vai rộng lớn của Lý Toàn, thân thể nhu nhược vô cốt như muốn ngã vào trong lòng hắn.

Vết thương trên vai Lý Toàn vẫn chưa khỏi hẳn, nhất thời chưa ngăn cản được, ngược lại chính là Phượng Lăng thấy thể liền hô lên.

“Không được chạm vào người đó!”

Lý Toàn và mỹ cơ kia cùng ngẩn người ra, không biết là y đang nói đến ai.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Phượng Lăng nhảy khỏi tháp, nhanh chóng tách Lý Toàn và mỹ cơ kia ra, khiến nàng mất đà ngã sấp xuống, Lý Toàn vừa thấy định đưa tay đỡ nàng, nhưng lại bị Phượng Lăng quát lớn mà dừng lại.

“Không được chạm vào nàng!”

Phượng Lăng cảm tức trừng mắt nhìn hắn, gương mặt tuần tú lúc này tràn ngập vẻ lãnh khốc, Lý Toàn thấy vậy toàn thân phút chốc cứng đờ, yên lặng lùi lại đứng một bên, những người khác nhìn thấy sắc mặt của Phượng Lăng như vậy cũng vô cùng sợ hãi, ngay cả thổ mệnh cũng không dám.

Nhìn một lượt những khuôn mặt kinh sợ trong phòng, Phượng Lăng lại càng bức bối, giống như đang có một ngọn lửa thiêu đốt trong lòng y, mỹ cơ hay rượu ngon gì y cũng đều không còn tâm trạng để thưởng thức nữa.

Y đi ra ngoài tìm mỹ cơ, vốn là để giải tỏa bức bối trong lòng, hiện nay, cái kẻ gây ra mọi việc kia lại dám xuất hiện ở đây khoa tay múa chân với y, nếu ngữ khí của đối phương uyển chuyển dễ nghe một chút thì cũng còn tạm chấp nhận được, đáng giận chính là từng chữ từng câu lại khó nghe vô cùng, mỹ cơ kia lại không biết sống chết, ở ngay trước mặt y, chưa được sự cho phép mà lại dám động thủ động cước với người của y, cử chỉ phóng đảng như vậy mà vẫn khiến tên đầu gối kia có chút thương hương tiếc ngọc... Thật là đáng chết mà!

Phượng Lăng mắng một tiếng, đôi mắt hoa đào không còn vẻ nhu tình như lúc trước nữa, mà đã thay bằng ánh mắt ngoan độc nhìn về hướng mỹ cơ, khiến nàng không khỏi rùng mình.

“Đi!”

Một lúc lâu sau, y dùng thanh âm lạnh lùng nói với Lý Toàn, sau đó quay người đi ra khỏi phòng, mỹ cơ bị y nhìn chằm chằm lúc trước cuối cùng cũng được đại xá, toàn thân vô lực mà ngồi phịch xuống.

Lý Toàn lưu lại ngân phiếu trên bàn, ra khỏi thanh lâu, hẩn nhìn thấy Phượng Lăng đang đi một mình ở phía trước, chỉ dựa vào bóng dáng cũng có thể nhìn ra y đang vô cùng giận dữ, vì thế hai gã thị vệ đi cùng cũng không dám đến gần mà chỉ gắt gao đi theo phía sau.

Bước nhanh đến bên cạnh Phượng Lăng, Lý Toàn cũng không nhiều lời. Phượng Lăng mím môi không nói gì, rõ ràng là vẫn còn tức giận, rồi lại vì giận dữ mà không phát tiết được, khuôn mặt tuấn tú âm trầm giống như Diêm vương muốn đoạt mạng người, mấy người thị vệ đi phía sau thấy vậy cũng đổ mồ hôi lạnh thay cho Lý Toàn.

Tới cửa khách ***, Phượng Lăng phân phó hai người phía sau: “Mới vừa rồi ta nhìn thấy một quán bán hồn đèn, hai người các người đi mua về cho ta.”

“Tuân lệnh.” Hai người thị vệ liếc nhìn Lý Toàn một chút rồi cùng nhau rời đi.

Trở về phòng, Phượng Lăng vẫn như cũ trầm mặc ngồi trên giường, Lý Toàn dâng trà lên liền bị y hất tay một cái, chén trà vỡ tan ngay lập tức.

Lý Toàn biết Phượng Lăng đang tức giận với mình, thế nhưng gã thật sự không hiểu tại sao mình lại làm cho Phượng Lăng tức giận đến thế, đành phải im lặng chống đỡ.

“Người không có lời nào muốn nói với ta sao?” Rốt cuộc Phượng Lăng không nhịn được mà mở lời trước.

“Thần...” Lý Toàn thật sự không biết phải nói cái gì.

Phượng Lăng tức giận đến mức muốn đá cho hẩn một cước, nhảy dựng lên mà nói, “Người thật sự không biết vì sao ta lại tức giận hả?”

“Thần không biết.”

“Người . . . “

Dù Lý Toàn đang cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Phượng Lăng đảo qua người gã.

“Hảo, người đã không biết, ta đành phải nói cho người rõ.” Phượng Lăng giận dữ, khuôn mặt vẽ lên một nụ cười mỉa, vươn ngón tay thon dài trắng nõn lên, nói: “Thứ nhất, người phá hủy một đêm hứng trí của ta; thứ hai: người dám làm anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt ta, làm cho ta không còn chút thể diện nào; thứ ba: đến giờ phút này rồi, người còn không biết sai mà bồi tội với ta... thành thật nói cho ta biết, người có thấy mình sai hay không?”

“Nếu tam hoàng tử cho rằng như vậy là sai, thì là thần sai.” Lý Toàn bình tĩnh nói.

“Nói như vậy, người vẫn cảm thấy bản thân vẫn có lý?” Phượng Lăng cười lạnh.

Lý Toàn vô tư nói, “Tất cả những việc thần làm, hoàn toàn là vì muốn tốt cho ngài, ngài nói thần phá hủy hứng trí của ngài, nhưng địa phương kia long xà hỗn tạp, nếu không đem ngài ra khỏi nơi đó, thần không có cách nào an tâm, thần nghĩ rằng đây vẫn nằm trong chức trách của thần, cho nên thần không biết là phải bồi tội. Còn việc đỡ cô nương nọ, thần chỉ nghĩ cô nương đó là người hầu hạ ngài, thần đỡ nàng một chút có lẽ cũng không quá phận.”

“Nói thật dễ nghe, không phải do người thấy nàng ta xinh đẹp, nên bắt đầu thương hương tiếc ngọc sao?” Giọng nói của Phượng Lăng giống như đang ẩn chứa tức giận, y dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nam nhân chính trực kia.

Lý Toàn bỗng dưng nhớ tới một chuyện tương tự đã xảy ra ở hộ nông dân mà bọn họ tá túc lần trước, Phượng Lăng hình như đặc biệt không thích việc gã tiếp xúc với nữ nhân, chẳng lẽ là...

Gã lớn mật đoán, chẳng lẽ Phượng Lăng sợ gã đoạt mất danh tiếng của bản thân chăng?

Tâm tâm niệm niệm như vậy, Lý Toàn nghĩ có lẽ vấn đề này không phải là không có khả năng, Phượng Lăng tính tình bá đạo, tự nhiên không cho phép kẻ khác ra uy trước mặt y, chỉ là chưa từng nghĩ tới những cử chỉ vô tâm của mình lại khiến cho Phượng Lăng tức giận như thế.

Một khi đã biết rõ ràng nguyên nhân Phượng Lăng vì sao lại gây khó dễ cho mình, cảm giác khó chịu trong lòng Lý Toàn cũng chậm rãi tiêu tán, dù sao Phượng Lăng vẫn còn là thiếu niên, tuổi trẻ khí thịnh là điều khó tránh khỏi, thân là người đã trưởng thành, gã cũng nên bao dung chấp nhận những việc này.

Không vội giải thích sự trong sạch của bản thân, Lý Toàn nói, “Làm cho ngài không hài lòng là do thần thất trách, sau khi hồi cung thần xin tùy ý hoàng thượng cùng ngài trách phạt, lúc này thần chỉ mong ngài có thể bình an hồi cung.”

Nghe gã lại đề cập đến chuyện hồi cung, cơn giận của Phượng Lăng bùng lên, cười lạnh rồi nói, “Hồi cung, hồi cung, tại sao ta lại phải về cung? Bây giờ bốn hoàng tử lại phải nghe lệnh một tiểu tướng như người sao?”

“Thần không có ý này, thần chỉ lo lắng, nếu ngài cho rằng thần bảo hộ ngài không thỏa đáng, vậy thì thần có thể hộ tống ngài hồi cung trước rồi mới trở lại tìm Đại hoàng tử.” Lý Toàn quyết định thuận theo ý tứ của Phượng Lăng, có tiếp tục giằng co cũng không tốt.

Ai ngờ Phượng Lăng lại nhú mày rồi nói, “Ta thay đổi chủ ý rồi, tạm thời không trở về cung.”

Y đã suy nghĩ kỹ, chỉ cần Lý Toàn chưa từ bỏ việc tìm kiếm Phượng Quân, thì y cũng không trở về, y nhất định phải tận mắt chứng kiến Lý Toàn hết hy vọng, chấp nhận sự thật là Phượng Quân đã chết, đến lúc đó trở về hoàng cung, còn sợ Lý Toàn không toàn tâm toàn ý với y sao?

Lý Toàn nghe xong vô cùng sửng sốt, lập tức nói: “Không phải chúng ta đã thống nhất rồi sao? Ngài ở bên ngoài không an toàn, hay là...”

Phượng Lăng lạnh lùng ngắt lời gã rồi nói, “An toàn của ta là trách nhiệm của người, người chỉ cần làm tốt phận sự của mình là được, còn việc ta có cần hồi cung hay không, ta sẽ tự định đoạt.”

Sau đó, Lý Toàn vẫn ra sức khuyên can nhưng Phượng Lăng vốn đã có chủ ý nên một mực không nghe. Một lúc lâu sau, Lý Toàn lực bất tòng tâm thẫn thán một tiếng rồi thỏa hiệp nhượng bộ.

Nếu Phượng Lăng quyết tâm không chịu hồi cung, gã tự nhiên cũng không có cách nào ép buộc, chỉ là gã không thể làm cho Phượng Lăng mạo hiểm, dù chuyện tìm người là vô cùng cấp bách, nhưng vẫn không thể làm gì khác ngoài bàn bạc lại kỹ càng.

Nhân lúc Phượng Lăng đang nhíu mày nhìn hờn đồn vừa được mua về, Lý Toàn ra hiệu cho hai thị vệ đi ra ngoài, phân phó bọn họ từ tối nay trở đi luôn phải canh chừng bên người Phượng Lăng, một tắc cũng không rời, hai người kia vừa nghe thấy tin Phượng Lăng còn muốn ở lại ngoài cung, không khỏi cười khổ một trận.

Lần tìm kiếm này, Hoàng thượng đã cho bọn họ một kỳ hạn, mắt thấy kỳ hạn đó đã trôi qua gần một nửa mà bọn họ ngay cả nửa điểm đầu mỗi cũng không có, hiện tại lại càng bị trì hoãn thêm, bảo bọn họ làm sao có thể không lo lắng.

“Lý tướng quân, thuộc hạ chỉ sợ sẽ làm chậm trễ việc tìm kiếm Đại công tử mà thôi.”

Lý Toàn nhú mồm vuốt cằm, gã cũng biết là vô cùng khó khăn, thế nhưng nếu phải cả hai người này đi tìm kiếm, chỉ để lại một mình hần bảo hộ bên người Phượng Lăng thì vô cùng nguy hiểm, bởi vậy chỉ có thể đảm bảo an toàn cho Phượng Lăng trước rồi mới bàn đến bước tiếp theo.

“Không bằng chúng ta thông tri cho lão gia một tiếng, để lão gia phái người tới đón tam công tử hồi phủ.”

Biện pháp này, thoạt nhìn có vẻ rất tốt, chỉ là Lý Toàn càng rõ ràng, nếu như Phượng Lăng không muốn phối hợp, cho dù có bao nhiêu người đến cũng không thể đón y về, trừ phi Hoàng thượng đích thân hạ chỉ triệu y hồi cung, mà nếu cứ lần qua lần lại như vậy thì sự việc sẽ vô cùng tai hại, mà Lý Toàn cũng không mong muốn nhìn thấy kết quả như vậy.

Thở dài một cái, Lý Toàn mệt mỏi xoa xoa mi tâm, tự dừng lại đứng phải vị tam hoàng tử này, gã đã sớm đem về sâu cả đời mình ra mà dùng hết rồi.

Tại sao hần lại phải bảo hộ cho một người ngang ngành, hay làm bừa như vậy chứ?

Vô luận như thế nào, Phượng Lăng không thể có chút nguy hiểm, Lý Toàn phân phó hai thị vệ kia tạm thời không nên nhúng tay vào việc tìm người, chăm chú bảo hộ Phượng Lăng cho tốt, việc còn lại gã sẽ tiếp tục nghĩ cách.

Hai người kia đành phải chấp tay lĩnh mệnh.

Ngày hôm sau, Lý Toàn chờ đại phu tới khách *** đổi được, nhưng thời gian ước định đã qua mà đại phu vẫn chưa tới, mà lại có người chuyển lời nhắn Lý Toàn tự mình tới quán một chuyến, nói là đại phu quá bận việc nên không thể ra ngoài được, Lý Toàn cũng không nghĩ ngợi gì, liền xuất môn đến đó.

Phượng Lăng vốn muốn đi cùng với gã, nhưng lại bị Lý Toàn liên tục khuyên can, được quán là nơi nhiều người ra vào, vô cùng phức tạp, bốn người bọn họ cùng đi sẽ dễ làm người khác chú ý, tốt nhất để gã đi một mình thì hơn.

Được quán cách đó không xa, qua ba đầu phố là tới, nhưng thấy đại môn yên lặng vắng vẻ, trong quán cũng chỉ thấy một gã bạch y nam tử và một đại phu đang nói chuyện với nhau.

Lý Toàn đi vào rồi nói, “Đại phu, ta đến đổi được.”

Tác giả: Cảm giác được đôi này rất khó viết a, muốn nhìn Tiểu Phượng Lăng áp đảo đại tướng quân sao? Ta cũng muốn, nhưng chung quy cảm giác được trường hợp đó vô cùng xa vời...

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Nam nhân kia nghe thấy tiếng động vội quay ra, liếc nhìn Lý Toàn một cái khiến gã có chút kinh hãi, dung mạo của người này tinh tế, cực kỳ đẹp mắt, so với Phượng Lăng cũng không hề thua kém chút nào, hơn nữa lại có khí chất khiêm tốn nhẹ nhàng, khiến cho người khác vừa nhìn thấy đã nảy sinh hảo cảm.

“Nếu đại phu phải làm việc thì ta không làm phiền nữa.”

Nam tử kia rất nhanh đã thu hồi ánh mắt, quay sang nói với đại phu một câu, sau đó liền rời khỏi được quán, nhìn y hành tẩu như gió, Lý Toàn không khỏi kinh ngạc, khinh công của người này thật là lão luyện.

Đổi được xong, Lý Toàn cũng định trở về thì đại phu đột nhiên lên tiếng, “Không xong, vị công tử lúc này để quên đồ ở đây rồi.”

Nghĩ đến vừa rồi cũng chỉ có vị bạch y công tử đến đây, Lý Toàn nhiệt tình nói, “Đại phu, người biết nhà y ở đâu không? Ta thay người mang đến cho y cũng được.”

“Biết, biết.” Đại phu bận rộn không ngừng nên liền vui mừng gật đầu, cảm kích nói, “Làm phiền ngài rồi, trong nhà y có người bị thương, thuốc này phải dùng hàng ngày, thiếu một lần cũng không được.”

Đại phu vẽ lại đường đi cho Lý Toàn, hắn theo đó đi ra khỏi thành, tới một cánh rừng rất ít người lai vãng, rồi cứ đi theo đó, hắn mơ hồ nhìn thấy một căn nhà ở phía sâu trong rừng, khi đến gần hắn mới nhìn rõ đây là một căn nhà tranh, có một người đứng trước cửa, hắn nghĩ người đó chính là bạch y thư sinh mà hắn cần tìm.

Lý Toàn đang định tiến lên thêm vài bước thì người kia đột nhiên quay lại, khuôn mặt của người đó khiến hắn không khỏi giật mình kinh ngạc, người đang đứng đối diện với hắn chẳng phải là đại hoàng tử Phượng Quân mà mọi người vẫn ra sức tìm kiếm bao lâu nay hay sao?

Chuyến đi này quả là không uổng phí, thật là quá trùng hợp.

Nhưng hắn thấy rõ ràng là Phượng Quân đã gầy hơn trước rất nhiều, bộ áo vải rộng rãi che khuất thân hình cao ngất của người ấy, ống tay áo theo gió tung bay, ánh mắt phóng ra rất xa, có chút mê vông, nhưng lại không còn dấu chí của ngày xưa nữa.

Nơi Lý Toàn đang đứng cây cối rất rậm rạp, Phượng Quân hẳn là chưa thể phát hiện ra được, Lý Toàn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, sợ chính mình đột ngột xuất hiện sẽ khiến đối phương kinh hãi, nhất thời cũng không có phản ứng gì.

“Đã theo tới đây rồi sao?”

Một thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng, Lý Toàn cũng không giật mình, chậm rãi xoay người lại, nhìn bạch y nhân ở phía đối diện đang mỉm cười rồi nói, “Là người cố ý để ta theo tới nơi này, không phải sao?”

Lý Toàn đột nhiên minh bạch tất cả, từ khi hắn rời khỏi khách ***, hắn đã rơi vào kế hoạch của đối phương, thoáng nhìn căn nhà tranh đó một lần nữa, lúc này nơi đó đã không còn thân ảnh của Phượng Quân.

Bạch y nhân cười mà không nói, vươn tay ra trước mặt Lý Toàn.

Lý Toàn hiểu ý, đem vài bao dược hoàn trả lại cho y rồi nói, “Người là ai?”

Hắn không cảm thấy nam nhân này có địch ý, đến tột cùng kẻ này là địch hay là bạn?

Suy nghĩ một hồi lâu, Lý Toàn âm thầm đổ mồ hôi lạnh, nếu như đối phương đang dùng kế điệu hổ ly sơn, như vậy người đang gặp nguy hiểm chính là Phượng Lăng rồi.

Bạch y nhân kia giống như có thể hiểu được ý nghĩ của hắn, liền nói: “Người đừng lo lắng, ta không có âm mưu gì cả, chỉ là nhìn thấy người bận rộn hồi lâu mà vẫn không tìm được người nên ta chỉ muốn giúp người một phen mà thôi.”

“Tại sao người lại biết ta đang đi tìm người? Tại sao lại biết người ta muốn tìm là ai?” Lý Toàn liên tục hỏi, thâm tâm hắn bắt đầu có sự cảnh giác với người này.

“Ta đương nhiên biết, kể cả thân phận của hắn, thân phận của người, à, còn cả vị tiểu công tử đang ở trong khách *** kia nữa.” Bạch y nhân chậm rãi nói.

“Người đến tột cùng là người phương nào?” Lý Toàn trầm giọng hỏi, đoàn người bọn họ bí mật xuất cung, vậy mà bạch y nhân này lại có thể điều tra rõ ràng như vậy, nếu là địch nhân, thật sự không ổn...

“Ta vốn chỉ là một kẻ nhàn tản ẩn cư nơi núi rừng mà thôi, không đáng để nhắc tới.”

Đương nhiên Lý Toàn hoàn toàn không tin những lời y nói, Lý Toàn cũng không vòng vo nữa, “Đã như vậy, ta muốn đưa người kia đi.”

“Cái này thì không thể được à nha, ta mang người tới nơi này, cũng không phải để cho người đưa hắn trở về.”

“Người nói vậy là có ý gì?”

“Ý tứ của ta rất đơn giản, muốn đưa người trong căn nhà kia về không phải là không được, bất quá phải để cho lão đại của người đích thân tới đón hắn về.”

Lý Toàn kinh hãi, chẳng lẽ y đang muốn nói đến... hoàng thượng sao?

Bạch y nhân cười cười, nói: “Ta nghĩ trong lòng ngươi cũng hiểu rõ rồi, ngươi trở về truyền lời lại, để cho người kia đích thân đến đây một chuyến, ta sẽ cung kính đón tiếp.”

“Chờ một chút, nếu ta vẫn cứ đoạt người mang đi thì sao?” Lý Toàn ngăn y lại rồi nói tiếp.

“Ngươi cho rằng nếu không thập phần chắc chắn thì ta sẽ dễ dàng bại lộ hành tung hay sao?” Ánh mắt của bạch y nhân lướt đến trên vai Lý Toàn, cười nói: “Hảo hảo dưỡng thương đi, sau này sẽ có cơ hội gặp lại.”

Thoáng một cái đã không nhìn thấy bóng dáng của bạch y nhân kia, Lý Toàn sửng sốt, lập tức minh bạch một chuyện, thân thủ của đối phương chắc chắn đã vượt qua hắn.

Lý Toàn mang tâm sự nặng nề mà trở lại khách ***, vừa vào đến cửa phòng đã nhìn thấy Phượng Lăng chống tay đứng đó, hần vội vàng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy thế, những người khác đều thức thời lui ra ngoài.

“Vừa rồi ngươi đã đi đâu? Đi đối được thôi mà cũng cần đối mất cả một ngày trời thế hả?” Phượng Lăng tức giận hỏi, Lý Toàn xuất môn mãi không về, trên người lại đang có thương tích, hại y ở trong khách *** lo lắng đến mức đứng ngồi không yên.

Lý Toàn do dự một chút rồi nói, “Thần đã gặp đại hoàng tử.”

“Cái gì?” Phượng Lăng thất kinh, vội vàng đi tới trước mặt Lý Toàn, vẻ mặt vẫn còn chưa bình tĩnh được, “Ngươi vừa nói gì? Ngươi nhìn thấy ai?”

Nhìn y trợn mắt kinh ngạc như vậy, Lý Toàn liền lặp lại, “Đại hoàng tử vẫn còn sống, bình an vô sự.”

“Đáng ghét.” Phượng Lăng vừa nghe xong liền buột miệng nói ra hai chữ này, tức giận đi tới trước bàn, nắm tay thành quyền rồi dấm mạnh xuống bàn một cái, tin tức này đối với y mà nói thì chính là một hung tin!

“Ngươi xác định đó là hoàng huynh ta sao? Có thể nhận lầm người hay không?” Y không tin, một người biến mất lâu như vậy, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện?

“Không có sai.” Lý Toàn như đang nghĩ tới điều gì đó, ngập ngừng một hồi lâu rồi nói, “Đáng tiếc thần làm việc bất lợi, không thể đưa đại hoàng tử trở về.”

Nhìn vẻ mặt mất mát của gã, Phượng Lăng suy đoán: “Y không muốn hồi cung sao?” Nếu Phượng Quân có ý nghĩ đó thì đây quả là một chuyện tốt hiếm có.

Lý Toàn lắc đầu nói: “Thật đáng tiếc, thần chưa thể nói chuyện trực tiếp với đại hoàng tử được, người cứu sống đại hoàng tử có võ công vô cùng cao cường, y không muốn để cho thần vào gặp đại hoàng tử, chỉ bắt thần truyền tin lại, nói là nếu muốn Đại hoàng tử hồi cung, thì phải để Hoàng thượng tự mình tới đón.”

“Trên đời này làm gì có đạo lý phụ thân đi nghênh đón nhi tử? Nếu y không muốn trở về thì cứ tiếp tục ở bên ngoài cũng tốt lắm, trong cung ít đi một người cũng không có gì khác biệt, y nghĩ rằng bản thân y là bảo bối sao?”

Phượng Lăng chỉ ước gì Phượng Quân không trở về hoàng cung nữa, tự nhiên lơ đãng, giọng nói lại càng không che giấu sự trào phúng, Lý Toàn thấy vậy chỉ biết trầm tư mà thở dài.

Hoàng thượng là vua của một nước, làm sao có thể dễ dàng xuất cung như vậy được, thế nhưng ý tứ của bạch y nhân kia cũng rất rõ ràng, nếu hoàng thượng không đến, chắc chắn bọn họ không thể đưa Phượng Quân hồi cung được, mặc dù hắn có thể nhanh chóng triệu hồi những thị vệ đang tỏa ra các nơi tìm kiếm về để cùng nhau xông vào cứu người, nhưng không hiểu vì sao bạch y nhân này lại có thể nắm rõ hành động của bọn họ, chỉ sợ bọn họ vừa chuẩn bị hành động thì nơi đó đã chỉ còn là một căn nhà trống mà thôi.

Còn nữa, gã cũng lo lắng nếu tự tiện hành động sẽ làm ảnh hưởng đến an nguy của Phượng Quân, bởi vì hiện tại gã không thể tra rõ bạch y nhân kia có hảo ý tương trợ đơn thuần hay không, nếu như đối phương tâm hoài bất quỷ, gã làm sao có thể để Phượng Quân gặp nguy hiểm được?

Lý Toàn chưa nghĩ ra phương pháp giải quyết, mi tâm càng lúc càng nhíu lại, Phượng Lăng oán giận một hồi, quay sang nhìn, lại thấy bộ dạng thất thần của Lý Toàn, khiến y lại bực bực tức tức.

“Này! Ta đang nói chuyện, người phát ngôn cái gì đấy?”

Bị y quát lớn như vậy, Lý Toàn vẫn chưa hiểu tại sao, bất quá là dứt khỏi luồng suy nghĩ để trở về hiện tại mà thôi, hai người cứ như vậy, mắt to mắt nhỏ trừng nhau một hồi lâu, Lý Toàn da mặt mỏng nên đành phải lên tiếng, “Ngài vừa nãy nói gì với thần?”

Phượng Lăng dùng sức cắn răng, tức giận mà không thể làm gì khác, trong lòng tràn ngập phần nộ cùng nồng đậm ủy khuất. Y liếc mắt một cái liền nhận ra trong đầu óc Lý Toàn lúc này hoàn toàn là chuyện của Phượng Quân, y chán ghét như thế, y không muốn Lý Toàn quan tâm đến chuyện của ai khác ngoài y, cho dù y có thể chịu được sự thiên vị của phụ hoàng, nhưng y tuyệt đối không thể tiếp nhận việc Lý Toàn không quan tâm đến y.

Người khác cũng có thể không coi trọng y, nhưng Lý Toàn thì không được, chính là không được, thấy Lý Toàn lo lắng cho người khác, tâm trạng của y sẽ không thoải mái, sẽ khó chịu, thậm chí còn không chịu thua kém mà muốn khóc, y cảm hận bộ dáng mềm yếu này của mình, nhưng trái tim của y lại không tự chủ được mà để cho Lý Toàn ngày càng chi phối tâm trạng của mình.

Mỗi khi Lý Toàn liều mạng bảo vệ y, y lại có một loại cảm giác vô cùng an tâm; khi Lý Toàn bị thương, y lại cảm thấy đau đớn hơn cả khi bản thân y bị thương; mỗi khi Lý Toàn nhắc tới Phượng Quân với bộ dạng không thể che giấu sự ngưỡng mộ, lại khiến cho y cảm thấy ghen ghét không thôi...

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

“Trong lòng của người chỉ biết đến Phượng Quân thì còn trở về nơi này làm gì? Sao không dứt khoát ở lại bên cạnh y đi?” Phượng Lăng tức giận vừa nói vừa đẩy Lý Toàn lùi ra phía cửa.

“Thần, thần, thần...” Lý Toàn còn không biết mình chọc vào lão hổ này lúc nào, hắn chỉ có thể đứng đó chịu trận.

“Thần cái gì mà thần! Dù sao thì trong lòng người hoàn toàn không có ta! Trong tâm của người có phụ hoàng, có hoàng huynh, chính là không có ta!”

“Thần nào dám!” Lý Toàn oan uổng hô to.

Phượng Lăng cảm giận chỉ trích: “Người có cái gì mà không dám, những lời ta nói với người đều là gió thoảng bên tai, ta muốn người đừng tìm hoàng huynh, người không chịu, ta muốn lưu lại cùng người, người cũng không chịu, vì cái gì ta lại phải nghe lời người chứ? Người muốn làm cái gì hử? Bất quá chỉ là một tên tiểu tướng, lại dám vùng tay múa chân đối với ta?”

Thấy y tức giận không nhẹ, Lý Toàn lập tức quỳ gối trước mặt hắn, nói: “Thần cũng là vì an nguy của ngài...”

“Câm miệng!” Phượng Lăng lớn tiếng quát, vươn một ngón tay run rẩy chỉ về phía Lý Toàn: “Người rõ ràng không để ta trong mắt, bởi vì ta không có bản lãnh của hoàng huynh, cho nên người cũng không thích ta làm chủ tử của người. Ở lại hầu hạ bên cạnh ta, hắn là trong lòng của người cũng rất tức giận đi? Cũng mặc kệ như thế nào, hôm nay ta nhất định phải chém đầu người, người phản kháng được sao?”

Lý Toàn chấn động, nâng đầu nhìn về phía Phượng Lăng, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc không thể tin nổi, lập tức chậm rãi cúi xuống, trầm mặc gần như từng chữ, “Thần không dám, quân muốn thần chết, thần không thể không chết.”

Vừa nghe thấy ngữ khí trầm trọng của gã, Phượng Lăng mới ý thức được những lời mình nói trong lúc tức giận, song lúc này muốn y rút lại những lời nói của mình, chẳng phải là tự hạ thấp bản thân hay sao? Nhưng y cũng không thật sự muốn lấy đầu của Lý Toàn a!

Chưa bao giờ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy, Phụng Lăng một chút chủ ý cũng không có, y có chút hối hận mà nhìn Lý Toàn, nhưng lại thấy Lý Toàn bày ra bộ dạng quật cường coi thường cái chết, càng lúc y càng cảm thấy bề mặt, nhưng sao có thể vì vậy mà hạ mình nhận sai được chứ, suy cho cùng cũng không thể bảo y đường đường là một hoàng tử mà mất mặt nhận sai trước được a!

“Người, người biết như thế là được rồi, ta muốn lấy tính mạng của người, có thể nói là dễ như trở bàn tay!” Phụng Lăng ngạo mạn hất cằm mà phô trương thanh thế, rồi lại nhin không được mà len lén quan sát phản ứng của Lý Toàn.

Sau khi Lý Toàn nghe Phụng Lăng nói, tâm trạng của hắn lại càng trầm mặc, nói cho cùng thì trong mắt Phụng Lăng, hắn bất quá cũng chỉ là một nô tài không hơn không kém mà thôi.

Nguyên lai hắn vẫn tưởng rằng, những lần cùng sinh cùng tử trước đây có thể khiến cho quan hệ giữa hai người bọn họ vững vàng hơn một chút, chính hắn đã từng thề rằng sẽ ở bên cạnh Phụng Lăng cả đời, không nghĩ tới Phụng Lăng có thể dễ dàng nảy ra ý niệm giết hắn trong đầu như vậy, trái tim của hắn làm sao có thể không nguội lạnh?

Song, dù là như vậy thì gã cũng không hề có bất cứ oán giận gì, chỉ không ngờ gã lại không có một chút giá trị nào trong mắt Phụng Lăng, không phải là chết trên chiến trường khi bảo vệ quốc gia, mà lại chết vì tội danh làm tam hoàng tử tức giận.

Thấy gã không có phản ứng, Phụng Lăng vừa vội vàng, mấp máy môi, rồi lại không thể nào lên tiếng, chẳng lẽ y lại còn phải nhận lỗi với đối phương hay sao?

Không được, không được, y lắc lắc đầu, tựa như muốn vứt bỏ những ý nghĩ không phù hợp đi.

“Ta nói cho người, thật muốn chọc giận ta...” Chần chờ rồi lại không dám nói ra những lời quá mức nghiêm trọng, Phụng Lăng cân nhắc một hồi rồi mới nói tiếp, “Kết quả người không thể vẫn hỏi được đâu.”

Lý Toàn giương mắt nhìn y một chút, lại gục đầu xuống, đối với uy hiếp của Phụng Lăng, hắn vẫn không chút động tĩnh gì.

“Người rốt cuộc có nghe hay không?” Phụng Lăng đuổi chân, làm bộ như muốn đá Lý Toàn, trên thực tế, khi y đến gần Lý Toàn, y chỉ dùng hài nhẹ nhàng cọ xát qua mà thôi.

“Thần nghe được.” Lý Toàn gượng gạo trả lời.

“Vậy còn chưa chịu xin lỗi ta hay sao.” Phụng Lăng nghĩ thầm, chỉ cần Lý Toàn chịu mở miệng lấy lòng y, sau này y sẽ tận lực không phát giận với Lý Toàn, lại càng không động một chút là nói muốn mạng của gã.

Rõ ràng chỉ cần nhún nhường một chút thì có thể xong việc, thế nhưng cũng không biết tại sao Lý Toàn cứ ngốc lảng ở đó mà không nói được lời nào.

“Này!” Phụng Lăng nhin không được lại đá đá gã.

Lý Toàn cũng không nghĩ muốn căng thẳng với Phụng Lăng, dù sao thì hắn cũng lớn tuổi hơn, hướng chỉ Phụng Lăng còn là chủ tử của hắn, nhưng vừa nghĩ đến y vô tình mở miệng nói muốn mạng của mình dễ dàng như vậy, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cảm giác khó chịu, giờ phút này hắn thực không muốn để ý đến y nữa.

Lúc này Phụng Lăng cũng phát hiện ra Lý Toàn thực sự đang tức giận, mặc dù những lời vừa rồi y nói có chút tàn nhẫn, thế nhưng nói gì thì y cũng hoàn toàn có tư cách phát hỏa với Lý Toàn, đây cũng không phải là lần đầu tiên, tại sao lần này Lý Toàn lại để ý như vậy?

Y bất quá chỉ nói một chút mà thôi, làm sao lại thực sự muốn giết gã cơ chứ? Nếu muốn hạ thủ thì y hao hết tâm sức, vứt bỏ cả tự tôn của mình để cứu gã làm gì?

Đáng ghét, cái tên đầu gổ này sao lại không chịu hiểu dụng tâm của y một chút chứ!

Phụng Lăng tức giận đến khó chịu, càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở, Lý Toàn lại không chịu nhìn đến y, nghĩ đến quan hệ của hai người vừa tốt đẹp lên được một chút lại vì một câu nói trong lúc vô tâm của y mà phá hỏng tất cả, trong lòng y cảm thấy vô cùng đau xót, nước mắt không thể không chảy mà rơi xuống.

Mới đầu, y còn chưa phát hiện ra mình đang khóc, thẳng đến khi nước mắt rơi xuống bàn tay thì mới giật mình một cái, lập tức không để ý đến mặt mũi mà khóc hô trước mặt Lý Toàn: “Đều tại ngươi! Đều là tại ngươi! Ngươi xem, ta khóc đến thế này rồi mà ngươi cũng không thêm để tâm!”

Lý Toàn bị hình ảnh trước mặt làm cho hoảng sợ, sao tam hoàng tử mới vừa rồi còn tức giận phát tiết như vậy, mà giờ lại khóc đến thế thảm như thế chứ?

Thấy thế, gã không đành lòng, tức giận gì đó đều tan thành mây khói trong nháy mắt.

“Được rồi, được rồi, vốn là lỗi của thần, đều là lỗi của thần.” Lý Toàn luống cuống tay chân mà thấm đi nước mắt trên khuôn mặt đầm lệ của Phượng Lăng.

“Đương nhiên là lỗi của ngươi!” Phượng Lăng được voi đòi tiên nói.

“Hảo hảo hảo, vậy ngài muốn xử trí thần như thế nào? Muốn giết hay muốn lăng trì cũng tùy ngài.”

Phượng Lăng nước mắt lưng tròng vừa thở hổn hển vừa trừng mắt nghe Lý Toàn hỏi ý kiến, khiến y tức giận mà nói: “Ai nói muốn giết ngươi?”

“Này không phải ngài vừa nói sao?” Lý Toàn cũng sắp bị sự thay đổi thất thường của Phượng Lăng làm cho hồ đồ rồi.

“Đó chỉ là nói cho hả giận, ngươi có hiểu không hả? Ta làm sao lại muốn giết ngươi...” Dưới tình thế cấp bách, Phượng Lăng không nghĩ ngợi gì mà nói ra sự thật, mặc dù bộ dáng kinh ngạc của Lý Toàn khiến y xấu hổ đến không chịu được.

Nghe y nói như thế, Lý Toàn hiểu ra nguyên do nên cảm thấy vô cùng thư thái, nghĩ đến chính mình lại vì việc như thế này mà to gan giận dữ với hoàng tử, quả nhiên là quá ngu ngốc.

“Là thần sai lầm rồi, là thần hiểu lầm ý của ngài.” Lý Toàn thành thật nói.

“Sao ngươi lại ngu ngốc như vậy hả, nếu bản hoàng tử thật sự muốn lấy mạng của ngươi, thì khi bị bọn sơn tặc đó bắt đi, ta cần gì phải phí công đi cứu ngươi như vậy? Sớm biết thế này, ta nên bỏ mặc ngươi máu chảy thành sông, không cần đợi đến lúc ngươi gây chuyện làm ta không hài lòng.” Phượng Lăng không khóc nữa, lập tức đổi thái độ, ngạo mạn nói.

Hiểu được Phượng Lăng chỉ là người ăn nói chua ngoa, nhưng lại hay mềm lòng, Lý Toàn cũng không thêm để tâm đến lời nói của y.

“Lý Toàn, ngươi thành thật thú nhận đi, có phải ngươi cảm thấy ta kém cỏi hơn hoàng huynh đúng không?” Phượng Lăng khẩu khí không được tự nhiên hỏi.

Lý Toàn lộ ra thần sắc bối rối.

“Ngươi có nói hay không!” Phượng Lăng liên tục dồn ép.

“Ngài cần gì phải so sánh với đại hoàng tử? Ngài là ngài, đại hoàng tử là đại hoàng tử, mỗi người đều có một sở trường riêng.” Lý Toàn không muốn nói nhiều, dè dặt bản thân lại làm cho Phượng Lăng không hài lòng.

“Ta càng không muốn so sánh với y, thế nhưng ai bảo cái gì y cũng tranh với ta, lại còn lần nào cũng mắng ta, ta không phục!” Phượng Lăng oán hận nói.

“Đại hoàng tử thân là trưởng tử, vai gánh trách nhiệm nặng nề, nếu không gương mẫu thì làm sao có thể phục chúng?” Lý Toàn tận tình khuyên bảo.

“Thì tính sao? Cũng không phải tại phụ hoàng bắt công, nếu phụ hoàng có chút tín nhiệm đối với ta, ta cũng có thể biểu hiện rất khá mà.” Phượng Lăng vẻ mặt ủy khuất, thuận tiện chỉ trích Lý Toàn mà nói, “Ngươi cũng vậy, ngươi vốn là thích hoàng huynh hơn ta, đối với tam hoàng tử như ta, bất quá cũng chỉ là biểu hiện ngoài mặt cho có lệ thôi.”

“Thần tuyệt không bao giờ có ý nghĩ này.” Lý Toàn cảm thấy y thật sự là suy nghĩ quá nhiều, chính mình được y cứu, cảm kích còn không kịp, làm sao lại dám có ý nghĩ bất kính đối với y? Chỉ là nói thật, Phượng

Lăng dù sao vẫn còn trẻ, không đủ chứng chạc, trong thâm tâm của gã, Phượng Lăng giống đệ đệ của gã hơn là một hoàng tử.

Chỉ có điều, ý nghĩ phạm thượng như vậy làm sao gã có thể nói ra.

“Tuyệt không có ý nghĩ này? Vậy người nói đi, nếu cho người lựa chọn, người tình nguyện đi theo ta hay là hoàng huynh?” Lời vừa ra khỏi miệng, Phượng Lăng lại có chút hối hận, vốn là muốn làm cho Lý Toàn tự động tự giác đi theo y, sao nháo một trận lại thành ra mình mở miệng cầu xin gã ở lại bên cạnh mình thế này.

Tại sao mỗi khi đụng tới việc liên quan tới Lý Toàn là y lại rối loạn? Bình thường y tuyệt đối không làm những việc có hại cho bản thân mình, nhưng vì Lý Toàn, lại cam chịu để cho bọn sơn tặc kia khinh bạc, dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy vô cùng quái dị...

Chờ một chút! Tình huống này sao lại... càng nghĩ càng thấy giống như là hấn đã... thích Lý Toàn?

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Phượng Lăng nhất thời khiếp sợ tới mức toàn thân cứng đờ.

Không thể nào... ở trong cung, có loại mỹ nhân nào mà y chưa từng thấy qua, làm sao có thể thích một tên đầu gối như Lý Toàn được?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Thế nhưng y càng phủ nhận thì tình cảm mơ hồ nơi đáy lòng đó lại càng lúc càng thêm rõ ràng.

Những việc đã xảy ra thực sự không cho phép y tiếp tục lừa mình dối người được nữa, nếu không phải y thực sự để tâm đến Lý Toàn, thì làm sao y có thể không cần suy nghĩ mà đã đem bản thân ra đặt cược để cứu hấn chứ? Ở trong lòng y, Lý Toàn dường như còn quan trọng hơn cả an nguy của bản thân, không thể không thừa nhận, y bất tri bất giác đã thích Lý Toàn rồi, nhưng lại tưởng rằng loại độc chiếm đó chỉ là muốn khiêu khích Phượng Quân mà thôi.

Tình cảm giấu kín trong lòng nay đã trỗi lên mặt nước, làm cho Phượng Lăng có chút ứng phó không được, rõ ràng người trước mắt này ngày nào y cũng gặp, bộ dạng của hấn cũng đã quá quen thuộc, thế nhưng giờ phút này không hiểu sao trong lòng y lại có cảm giác vui sướng đến kỳ lạ.

“Tính mạng của thần vốn là do ngài cứu, dĩ nhiên là phải nghe theo sự phân phó của ngài rồi.” Lý Toàn thực sự cho rằng đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, kể từ ngày chạy thoát khỏi sơn trại kia, hấn đã nhận định như vậy, không rõ vì sao Phượng Lăng còn muốn hỏi đến việc này.

Phượng Lăng vẫn đang suy nghĩ hỗn loạn, làm sao còn nhớ rõ lúc trước y hỏi cái gì, chỉ là kinh hoàng mở lớn đôi mắt hoa đào, cứ thế mà chăm chú nhìn Lý Toàn. Nguy rồi, y thật sự thích cái tên đầu gối Lý Toàn này mất rồi, bộ dạng của hấn lúc trước nhìn thế nào cũng không vừa mắt, vậy mà bây giờ lại vô cùng hợp ý, thậm chí soi xét khắp người hấn, y cũng hoàn toàn không cảm thấy chán ghét chút nào.

Trời ạ! Phượng Lăng cảm thấy vô cùng buồn bực, thực sự là muốn khóc ra nước mắt, tại sao y lại không có tiền đồ, đi thích một người tầm thường như thế này a?

“Tam hoàng tử?”

Phượng Lăng buồn bực giương mắt lên nhìn hấn, thấy thần sắc lo lắng của Lý Toàn, y không khỏi có chút mừng thầm, nhưng lại ngay lập tức không ngừng phỉ nhổ bản thân.

“Ngài cảm thấy không khỏe sao?” Thấy y nhíu mày không nói gì, Lý Toàn cũng khẩn trương hỏi.

“Không có.” Phượng Lăng buồn bực lên tiếng.

“Thật sự không có? Nếu có việc gì nhất định ngài phải nói cho thần, để thần mời đại phu tới nhé.” Lý Toàn lo lắng nói.

“Đã nói là không có việc gì, sao ngươi phiền phức thế hả?” Phượng Lăng kiềm chế không được mà nổi nóng, vừa trừng mắt nhìn Lý Toàn vừa quát lên, thế nhưng quát xong lại cảm thấy bản thân mình quả thực quá hồ đồ, không khỏi ảo não mà cắn cắn môi.

Đều là do cái tên Lý Toàn này ngày nào cũng lắc lư trước mắt y, quan tâm đến y, không biết phân biệt lớn nhỏ, việc gì cũng hết sức chu đáo, mới hại y ôm ấp cái loại tâm tư không nên có này.

Dù sao, ngàn sai vạn sai, thích Lý Toàn cũng không phải lỗi của y!

Bất quá, y thích Lý Toàn thì đã sao, y cũng không có ý định nói cho Lý Toàn biết, loại nam nhân không tư sắc này làm sao xứng để đứng cùng một chỗ với y, nói ra chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười tam hoàng tử y không có mắt nhìn người sao?

Loại chuyện tình mắt mặt như thế này, giấu kín nó trong bụng vẫn tốt hơn.

Đã có chủ ý, Phượng Lăng liền lạnh lùng nói với Lý Toàn, “Ta muốn nghỉ ngơi, ngươi ra ngoài trước đi.” Dứt lời, Phượng Lăng liền nhanh chóng đi về phía giường, nằm xuống liền ngủ luôn, ngay cả giày cũng không bỏ ra.

Đối với sự hỉ nộ vô thường của y, Lý Toàn thật ra cũng không lo sợ lắm, bình thường chỉ cần để y phát tiết xong thì mọi chuyện cũng vượt qua được, có lẽ lần này cũng không ngoại lệ.

Nghĩ như vậy, Lý Toàn lặng lẽ đi tới cạnh giường, ngồi xổm xuống tháo giày cho Phượng Lăng, sau đó thay cho y một cái áo ngủ bằng gấm, lúc này mới rời đi.

Mà Phượng Lăng đang nằm trong chăn tỉ mỉ quan sát từng hành động của hắn, vừa vui sướng, vừa bất mãn, lại có một chút mâu thuẫn đến kỳ lạ.

Sáng sớm hôm sau, Phượng Lăng trước đây khuyên can mãi không chịu hồi cung cuối cùng đột nhiên lại thay đổi thái độ, nhượng bộ mà rời đi trước. Lý Toàn dĩ nhiên vui vẻ chấp hành, hơn nữa hắn cũng nóng lòng muốn hồi cung bẩm báo cho Hoàng thượng tin tức về đại hoàng tử, thế là đoàn người liền thúc ngựa nhanh chóng quay về hoàng cung.

Biết được Phượng Quân còn sống, Phượng Vũ vui sướng không nói nên lời, lúc này Lý Toàn mới biết vị quân vương lạnh tựa băng sương cũng có mặt giống với người bình thường, về yêu cầu của bạch y nhân kia, Phượng Vũ mặc dù có chút do dự, nhưng lại không ngăn được sự nôn nóng của bản thân, cuối cùng quyết định vô luận thế nào cũng muốn đích thân đi đón Phượng Quân hồi cung.

Tung tích của Phượng Quân chỉ có một mình Lý Toàn biết, bởi vậy lúc xuất phát Phượng Vũ nhất định dẫn Lý Toàn cùng đi, trên đường, Phượng Vũ lòng nóng như lửa đốt, hầu như không nghỉ giữa đường, mãi đến khi nhìn thấy Phượng Quân, Phượng Vũ mới cho phép bọn họ nghỉ tạm ở một bên đợi lệnh.

Nhìn đôi phụ tử đang đứng ở gò núi xa xa kia, Lý Toàn trong lòng không khỏi nghĩ tới Phượng Lăng, thấy hoàng thượng yêu thương Phượng Quân như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy có chút ủy khuất thay cho Phượng Lăng.

Kỳ thực Phượng Lăng cũng không thua kém Phượng Quân nhiều lắm, chỉ bất quá là tuổi còn quá trẻ, hay nóng nảy, lại không được người ta quan tâm đầy đủ, nên mới dưỡng thành tính tình ngang ngược như vậy, nếu Hoàng thượng có thể quan tâm tới y nhiều hơn một chút thì không khó để bồi dưỡng y thành một nhân vật không hề thua kém Phượng Quân.

Nói đến đây, hắn lại có chút tưởng niệm Phượng Lăng, không có Phượng Lăng thường xuyên phát hỏa trước mặt hắn, ngược lại còn khiến hắn có chút không quen. Sau khi tự mình hộ tống Phượng Lăng hồi cung, hắn cũng không có thời gian để đi thỉnh an tam hoàng tử mà phải vội vã chuẩn bị nhân mã đi theo hoàng thượng, cũng không biết Phượng Lăng lúc này có vì hoàng thượng đích thân đi đón đại hoàng tử hồi cung mà phát giận hay không.

Nghĩ vậy, Lý Toàn âm thầm kinh hãi, hắn cư nhiên vượt quá bốn phận, quan tâm tới gia sự của hoàng thượng, lại đem Phượng Lăng trở thành đệ đệ của mình, nói cho cùng thì y cũng không phải là người mà

mình có thể với tới...

Khi đã nhận định mọi việc xong xuôi, trong lòng Lý Toàn bất chợt dâng lên một trận buồn bã.

Đại hoàng tử trở về là sự việc trọng đại của quốc gia, bởi vì khi sinh tử của Phượng Quân còn chưa rõ, hoàng thượng đã ban ra một đạo thánh chỉ làm sáng tỏ mọi việc, trả lại sự trong sạch cho y.

Vết thương của Phượng Quân chưa hồi phục, hoàng thượng dĩ nhiên cũng không muốn tổ chức yến tiệc chúc mừng ngay, có ý muốn hảo hảo chữa trị tay phải của Phượng Quân trước, nếu như chậm trễ, chỉ sợ cánh tay phải của Phượng Quân sẽ phải phế bỏ.

Vì không yên tâm với vết thương của Phượng Quân, hoàng thượng ngày nào cũng phải đến cung của Phượng Quân một chuyến mới yên tâm, mặc dù lão thái y đã cam đoan với Phượng Vũ rằng vết thương của Phượng Quân có thể hồi phục như cũ, nhưng cái Phượng Vũ cần không phải là hứa hẹn, mà là kết quả.

Tâm tư của hoàng thượng đối với đại hoàng tử khiến mọi người đều hiểu rõ một chuyện – người kế vị ngại vàng, trừ Phượng Quân ra thì không còn ai khác.

Tin đồn này dĩ nhiên cũng đã truyền đến tai Phượng Lăng, nếu là trước kia, y chắc chắn sẽ vì thế mà nổi trận lôi đình, song lúc này, nguyên nhân khiến y nổi giận không phải là sự thiên vị của phụ hoàng, mà là do Lý Toàn còn chưa có tới gặp y.

Nghĩ kỹ lại đã gần một tháng nay y chưa thấy Lý Toàn, lúc trước có thể nói là vì Lý Toàn phải đưa phụ hoàng xuất cung, vậy bây giờ thì sao? Trở về cũng vài ngày rồi, cái tên tướng quân đầu gối đáng chết kia lại dám không đến vấn an y sao?

Thật là buồn cười!

Mặc dù y vẫn muốn giữ khoảng cách với Lý Toàn, cũng cố ý làm bộ lãnh đạm, nhưng nỗi nhớ khi không nhìn thấy Lý Toàn lại giống như có trăm ngàn con kiến đang bò loạn trong nội tâm của y, hành hạ y đến sắp phát điên.

Vốn tưởng rằng khi không gặp nhau, đoạn tình cảm này cũng sẽ theo sự xa cách của hai người mà nhạt nhòa đi, thế nhưng càng không gặp, y lại càng nhớ nhung Lý Toàn, càng phát hiện ra mình thích đối phương nhiều đến thế nào, dù là bị người khác chê cười y không có mắt nhìn người cũng không sao cả, y chỉ là muốn gặp Lý Toàn, muốn ở bên Lý Toàn mà thôi.

Có trời mới biết tại sao y lại thua trong tay Lý Toàn như vậy!

Nếu thế, y cũng không có ý định tiếp tục làm cho chính mình khó chịu nữa, Lý Toàn không biết đường tự đưa thân tới cửa, y sẽ phái người triệu Lý Toàn đến gặp, kết quả người của y đến Lý phủ hỏi thăm mới biết, những ngày này Lý Toàn căn bản là ở trong hoàng cung, hơn nữa lại còn ở chỗ của Phượng Quân.

Phượng Lăng thật sự tức giận, lúc này chỉ muốn tìm Lý Toàn để khởi binh hỏi tội, nếu không phải khi đi tới nửa đường, y đã tóm một thái giám lại hỏi, biết được phụ hoàng đang ở trong tẩm cung của Phượng Quân, bằng không để y mang theo vẻ mặt hung thần ác sát này mà tiến vào, đến lúc đó khẳng định sẽ bị phụ hoàng dạy dỗ một trận, bi thảm nhất chính là bắt y chịu hình phạt diện bích tư quá, nửa tháng không cho phép bước ra khỏi cửa.

Lo lắng đến hậu quả, Phượng Lăng tỉnh táo lại.

Có phụ hoàng ở đây, vậy y nhất định không thể lơ đãng, bắt quá từ khi Phượng Quân trở về đến nay, y còn chưa đến thăm lần nào, cũng không ngại đi qua đó một phen, tiện thể đi xem Lý Toàn rốt cuộc là bận rộn cái gì mà ngay cả một việc trọng yếu như đến vấn an y mà cũng quên cho được.

Tới bên ngoài tẩm cung của Phượng Quân, Phượng Lăng phát hiện tẩm cung này được thủ vệ vô cùng nghiêm mật, nếu so sánh thì y cảm thấy thị vệ ở tẩm cung của y chỉ có thể xem như đồ trang trí.

Không phải cũng chỉ là một người thôi sao, có đáng giá để phòng thủ đến mức một giọt nước cũng không lọt thế này không? Phượng Lăng cười nhạt.

“Tam điện hạ đến.”

Vừa vào cửa, Phượng Lăng liền phát hiện ra người y muốn tìm, bất quá ngay cả khóe mắt cũng không thèm liếc đến người kia, y cố ý làm bộ như không thấy mà đi vào.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Hành lễ với phụ hoàng xong, y liền chuyển sang phía Phượng Quân, quan tâm hỏi: “Thương thể của hoàng huynh đã tốt lên chưa?”

“Cảm ơn tam đệ quan tâm, sau khi hồi cung tĩnh dưỡng, vết thương của ta cũng tốt lên nhiều rồi.” Phượng Quân thản nhiên nói.

Hai huynh đệ bọn họ vốn từ trước đã không thân thiết, nên khi hàn huyên cũng không có gì nhiều để nói.

Phượng Lăng đảo mắt, lúc này mới giả vờ như vừa phát hiện ra người khác, làm ra dáng vẻ bất ngờ nói: “Đây không phải là Lý tướng quân sao?”

“Bái kiến Tam hoàng tử!” Lý Toàn ôm quyền hành lễ nói.

Phượng Lăng tự tiểu phi tiểu, nói: “Không nghĩ tới bên chỗ của hoàng huynh lại náo nhiệt như thế.”

Phượng Vũ ra hiệu cho y ngồi xuống, “Là trăm gọi Lý Toàn tới, thương thể của Quân nhi còn chưa hồi phục, có Lý Toàn bảo hộ ở đây sẽ khiến trăm yên tâm hơn.”

Phượng Vũ làm sao không biết hai nhi tử của mình không hòa thuận với nhau, lần này Phượng Lăng đến đây, dĩ nhiên cũng không phải là do thật sự quan tâm tới thương thể của Phượng Quân, cung đình nội đấu khó lòng phòng bị, bởi vậy y mới ra lệnh cho Lý Toàn ngày đêm canh giữ tại đây.

Cung nhân dâng trà lên, Phượng Lăng bưng lên nhấp nháp rồi nói: “Đúng vậy, Lý Toàn làm việc rất tỉ mỉ, khi nhi thần ở ngoài cung, cũng được hắn chăm sóc rất cẩn thận.”

Hiếm khi được nhàn rỗi như vậy, phụ tử ba người liền ngồi nói chuyện phiếm với nhau. Phượng Lăng vốn không có tâm tư nói chuyện, tâm trí đều hướng về phía Lý Toàn, ánh mắt nóng bỏng của y như đang muốn nói điều gì đó, thể nhưng Lý Toàn tâm địa chất phác lại hoàn toàn không hiểu ẩn ý của y.

(Tiểu Hắc: cái này mà là chất phác á, cái này gọi là đồ đầu đất á, trời ơi, ta diện tiết bọn Toàn này quá rồi đây nhá >"< tiểu=" thiên=" còn=" ta=" thấy=" bạn=" lăng=" lăng=" chỉ=" đang=" hận=" rên=" sắt=" không=" thành=" thép=" a)=" "lăng=" nhi,=" người=" cảm=" thấy=" thể=" nào?"=" thanh=" âm=" uy=" nghiêm=" của=" phượng=" vũ=" vang=" lên=" khiến=" phượng=" lăng=" đang=" không=" yên=" lòng=" càng=" thêm=" hoảng=" sợ=" "lăng=" nhi,=" việc=" trăm=" vừa=" nói,=" người=" không=" nghe=" rõ=" sao?"=" "nhi=" thần.= " .=" ."=" phượng=" lăng=" ngập=" ngừng,=" y=" làm=" sao=" có=" thể=" nói=" bản=" thân=" vừa=" mới=" thất=" thần=" chứ=" đó=" là=" tội=" khi=" quân=" a!=" "hôm=" nay=" ta=" thấy=" thần=" sắc=" của=" người=" rất=" kỳ=" lạ,=" có=" phải=" thân=" thể=" không=" khỏe=" không?"=" phượng=" vũ=" ân=" cần=" hỏi.= " phượng=" lăng=" vội=" vàng=" giải=" thích:= " cũng=" không=" biết=" tại=" sao,=" gần=" đây=" ban=" đêm=" nhi=" thần=" không=" ngủ=" yên=" được,=" thường=" xuyên=" gặp=" ác=" mộng=" rồi=" bình=" tĩnh.= " mấy=" ngày=" nay=" không=" nhìn=" thấy=" lý=" toàn,=" thật=" sự=" y=" không=" có=" ngày=" nào=" ngủ=" ngon,=" ban=" đêm=" thường=" xuyên=" vừa=" nghĩ=" tới=" lý=" toàn=" vừa=" tức=" giận=" với=" chính=" bản=" thân=" mình,=" có=" đôi=" khi=" cứ=" như=" vậy=" mà=" thức=" trắng=" tới=" sáng.= " có=" cần=" gọi=" thái=" y=" không?"=" phượng=" vũ=" có=" chút=" lo=" lắng.= " không=" cần=" đâu,=" nhi=" thần=" chỉ=" là=" bệnh=" nhẹ,=" không=" quan=" trọng,=" qua=" một=" thời=" gian=" là=" tốt=" thôi.= " khiêm=" tốn=" mà=" nói=" với=" phượng=" vũ,=" thể=" nhưng=" phượng=" lăng=" cũng=" không=" quên=" dùng=" ánh=" mắt=" đặc=" ý=" mà=" nhìn=" phượng=" quân=" một=" cái=" bị=" thương=" thì="

có=" " gì=" " hay=" " ho=" " chứ=" " ta=" " bắt=" " quá=" " chỉ=" " có=" " chút=" " không=" " thoải=" " mái=" " phụ=" " hoàng=" " đã=" " đau=" " lòng=" " đến=" " như=" " vậy=" " a=" " nghĩ=" " đến=" " đây=" " phượng=" " lảng=" " cảm=" " thấy=" " có=" " chút=" " dễ=" " chịu=" " hơn=" " tâm=" " tình=" " buồn=" " bực=" " cũng=" " tốt=" " lên=" " một=" " chút=" " phượng=" " vũ=" " kiên=" " trì=" " nói=" " lát=" " nữa=" " cứ=" " để=" " ngự=" " y=" " bắt=" " mạch=" " rồi=" " khai=" " được=" " cho=" " người=" " đi=" " thân=" " thể=" " cũng=" " cần=" " điều=" " dưỡng=" " cho=" " tốt=" " khoảng=" " thời=" " gian=" " trước=" " người=" " xuất=" " cung=" " đi=" " tìm=" " kiếm=" " quân=" " nhi=" " hân=" " là=" " cũng=" " chịu=" " không=" " ít=" " vất=" " vả=" " phượng=" " quân=" " nói=" " "=" " đúng=" " vậy=" " ta=" " cũng=" " nghe=" " phụ=" " hoàng=" " và=" " lý=" " toàn=" " nói=" " về=" " chuyện=" " đó=" " khổ=" " cực=" " cho=" " tam=" " đệ=" " quá=" " phượng=" " lảng=" " lộ=" " ra=" " bộ=" " dạng=" " vui=" " mừng=" " không=" " có=" " gì=" " chỉ=" " cần=" " hoàng=" " huỳnh=" " bình=" " an=" " trở=" " về=" " là=" " tốt=" " rồi=" " "thôi=" " lảng=" " nhi=" " người=" " nên=" " về=" " cung=" " nghỉ=" " ngơi=" " trước=" " đi=" " phụ=" " hoàng=" " sê=" " lệnh=" " cho=" " ngự=" " trừ=" " phòng=" " làm=" " cháo=" " yến=" " rồi=" " mang=" " sang=" " cho=" " người=" " sau=" " phượng=" " vũ=" " nghiêm=" " nghị=" " nhưng=" " cũng=" " không=" " mất=" " đi=" " sự=" " từ=" " ái=" " lên=" " tiếng=" " "nhi=" " thần=" " tuân=" " chỉ=" " phượng=" " lảng=" " ngoan=" " ngoan=" " đồng=" " ý=" " sự=" " quan=" " tâm=" " của=" " phượng=" " vũ=" " quả=" " thật=" " khiến=" " y=" " vui=" " mừng=" " từ=" " tận=" " đáy=" " lòng=" " thể=" " nhưng=" " mục=" " đích=" " khi=" " tới=" " đây=" " của=" " y=" " lại=" " chưa=" " đạt=" " được=" " khiến=" " tâm=" " lý=" " y=" " không=" " khỏi=" " có=" " chút=" " mất=" " mất=" " tình=" " huống=" " lúc=" " này=" " nếu=" " y=" " mở=" " miệng=" " nói=" " muốn=" " lý=" " toàn=" " đưa=" " mình=" " hồi=" " cung=" " tựa=" " hồ=" " có=" " chút=" " không=" " thích=" " hợp=" " kỳ=" " thật=" " y=" " chỉ=" " muốn=" " lý=" " toàn=" " đi=" " theo=" " trò=" " chuyện=" " với=" " mình=" " một=" " chút=" " mà=" " thôi=" " ôi=" " thân=" " tại=" " hoàng=" " cung=" " mỗi=" " tiếng=" " nói=" " cử=" " chỉ=" " đều=" " phải=" " hết=" " sức=" " cần=" " thận=" " làm=" " sao=" " có=" " thể=" " tùy=" " ý=" " tự=" " tại=" " như=" " ở=" " ngoài=" " được=" " chậm=" " rãi=" " đứng=" " lên=" " phượng=" " lảng=" " hành=" " lễ=" " rồi=" " nói=" " "nhi=" " thần=" " cáo=" " lui=" " "cước=" " bộ=" " chậm=" " chậm=" " có=" " chút=" " lưu=" " luyến=" " mà=" " đi=" " ra=" " cửa=" " trong=" " lòng=" " muốn=" " quay=" " lại=" " nhìn=" " lý=" " toàn=" " một=" " cái=" " nhưng=" " cuối=" " cùng=" " lại=" " sợ=" " người=" " khác=" " phát=" " hiện=" " ra=" " mà=" " tiếp=" " tục=" " đi=" " thẳng=" " "chờ=" " một=" " chút=" " đột=" " nhiên=" " phượng=" " vũ=" " gọi=" " y=" " lại=" " rồi=" " nói=" " "để=" " lý=" " toàn=" " đưa=" " người=" " về=" " cung=" " trong=" " lòng=" " phượng=" " lảng=" " lúc=" " này=" " vô=" " cùng=" " vui=" " vẻ=" " cúi=" " đầu=" " mừng=" " thầm=" " nhẹ=" " giọng=" " nói=" " "dạ=" " sau=" " đó=" " y=" " liền=" " cùng=" " lý=" " toàn=" " về=" " tắm=" " cung=" " của=" " mình=" " đi=" " vào=" " trong=" " tắm=" " cung=" " phượng=" " lảng=" " không=" " khỏi=" " cảm=" " thán=" " về=" " địa=" " bàn=" " của=" " mình=" " thật=" " là=" " thoải=" " mái=" " a=" " y=" " đuổi=" " tất=" " cả=" " cung=" " nhân=" " ra=" " ngoài=" " đóng=" " cửa=" " lại=" " chỉ=" " để=" " một=" " mình=" " lý=" " toàn=" " đứng=" " mặt=" " đối=" " mặt=" " với=" " y=" " "tam=" " hoàng=" " tử=" " ngài=" " đây=" " là=" " lý=" " toàn=" " nghi=" " hoặc=" " hỏi=" " vốn=" " là=" " đã=" " đưa=" " người=" " về=" " tới=" " nơi=" " già=" " nên=" " quay=" " về=" " chỗ=" " đại=" " hoàng=" " tử=" " phục=" " mệnh=" " nhưng=" " vừa=" " vào=" " cửa=" " phượng=" " lảng=" " lại=" " không=" " cho=" " già=" " có=" " cơ=" " hội=" " mở=" " miệng=" " nói=" " chuyện=" " "lý=" " toàn=" " lớn=" " mặt=" " người=" " còn=" " chưa=" " biết=" " tội=" " sao=" " phượng=" " lảng=" " đột=" " nhiên=" " tức=" " giận=" " quát=" " lên=" " lý=" " toàn=" " vội=" " vàng=" " nói=" " "thần=" " ngu=" " dốt=" " thỉnh=" " tam=" " hoàng=" " tử=" " nói=" " rõ=" " hơn=" " "hảo=" " hảo=" " đã=" " phạm=" " phải=" " đại=" " tội=" " như=" " vậy=" " rồi=" " người=" " còn=" " dám=" " giả=" " bộ=" " không=" " biết=" " phượng=" " lảng=" " đi=" " tới=" " trước=" " mặt=" " hân=" " làm=" " ra=" " vẻ=" " tức=" " giận=" " mà=" " nói=" " "thần=" " " " "thần=" " thật=" " sự=" " không=" " biết=" " cái=" " này=" " thì=" " lý=" " toàn=" " nghĩ=" " đến=" " võ=" " đầu=" " cũng=" " không=" " nghĩ=" " ra=" " được=" " già=" " lại=" " đắc=" " tội=" " phượng=" " lảng=" " khi=" " nào=" " vậy=" " khi=" " quay=" " lại=" " hoàng=" " cung=" " già=" " ngày=" " đêm=" " canh=" " gác=" " tại=" " tắm=" " cung=" " của=" " phượng=" " quân=" " ngay=" " cả=" " gấp=" " mặt=" " phượng=" " lảng=" " cũng=" " không=" " có=" " làm=" " sao=" " lại=" " chọc=" " tới=" " y=" " rồi=" " bắt=" " quá=" " từ=" " ngày=" " hồi=" " cung=" " đây=" " cũng=" " là=" " lần=" " đầu=" " tiên=" " hai=" " người=" " có=" " cơ=" " hội=" " chạm=" " mặt=" " nói=" " chuyện=" " với=" " nhau=" " "đã=" " rất=" " lâu=" " người=" " không=" " tiến=" " cung=" " vấn=" " an=" " ta=" " cái=" " này=" " còn=" " không=" " phải=" " là=" " trọng=" " tội=" " sao=" " phượng=" " lảng=" " thần=" " nhiên=" " nói=" " lý=" " toàn=" " trợn=" " mắt=" " há=" " mồm=" " này...=" " phạm=" " thượng=" " mà="

nói=" một=" câu=" thành=" thật=" thì,=" phượng=" lãg=" rồ=" ràng=" là=" đang=" bịa=" đặt=" a...=" "ngài=" không=" có=" triệu=" kiến,=" thần=" sao=" có=" thể=" tùy=" tiện=" đến=" bài=" kiến=" được?"=" lý=" toàn=" không=" biết=" nên=" khóc=" hay=" cười=" mà=" trả=" lời.= " phượng=" lãg=" vừa=" nghĩ,=" hình=" như=" cũng=" đúng,=" nhưng=" muốn=" y=" nói=" lý=" với=" lý=" toàn,=" cái=" này=" là=" tuyệt=" đối=" không=" có=" khả=" năng,=" mặc=" dù=" y=" đã=" sai,=" nhưng=" y=" vẫn=" không=" muốn=" thừa=" nhận.= " "ngươi=" không=" đến=" đây=" thì=" làm=" sao=" mà=" biết=" là=" ta=" không=" muốn=" triệu=" kiến=" người?"=" "này.= " .=" .=" lúc=" này=" lý=" toàn=" chỉ=" có=" thể=" ngậm=" bồ=" hòn=" làm=" ngọt=" mà=" thôi.= " phượng=" lãg=" trong=" lòng=" cười=" thầm=" trên=" nổi=" đau=" của=" kẻ=" khác,=" tâm=" tình=" y=" lúc=" này=" thật=" vui=" vẻ,=" ngồi=" xuống=" ghé=" rồi=" nói:= " "ngươi=" được=" canh=" giữ=" tại=" tấm=" cung=" của=" hoàng=" huynh,=" trong=" lòng=" hẳn=" là=" rất=" vui=" vẻ=" đi?"=" "thần=" chỉ=" tuân=" lệnh=" mà=" làm=" việc,=" nào=" dám=" nói=" đến=" chuyện=" vui=" hay=" không=" vui.= " thẳng=" thẩn=" mà=" nói,=" nếu=" bàn=" đến=" chuyện=" vui=" mừng,=" tâm=" tình=" của=" lý=" toàn=" lúc=" này=" mới=" thật=" sự=" được=" gọi=" là=" vui=" mừng.= " mặc=" dù=" cùng=" ở=" trong=" hoàng=" cung,=" nhưng=" gã=" lại=" thân=" mang=" trọng=" trách=" nên=" không=" tiện=" đến=" tấm=" cung=" của=" phượng=" lãg,=" nay=" lại=" có=" cơ=" hội=" như=" thể=" này,=" dĩ=" nhiên=" là=" khiến=" gã=" cao=" hứng=" không=" nói=" nên=" lời=" rồi.= " "ta=" thấy=" người=" là=" đang=" mừng=" thầm=" trong=" lòng,=" người=" không=" phải=" đã=" kính=" ngưỡng=" hoàng=" huynh=" ta=" từ=" lâu=" rồi=" sao?= " nay=" có=" cơ=" hội=" tốt=" như=" vậy,=" người=" cũng=" mừng=" quên,=" phải=" hảo=" hảo=" thể=" hiện=" bản=" thân,=" để=" cho=" hoàng=" huynh=" ta=" giữ=" người=" bên=" người=" làm=" trợ=" thủ=" đắc=" lực=" của=" y.= " lý=" toàn=" lại=" đem=" lời=" nói=" của=" y=" trở=" thành=" mệnh=" lệnh,=" liền=" nói:= " "thần=" nhất=" định=" sẽ=" hảo=" hảo=" biểu=" hiện.= " phượng=" lãg=" vốn=" muốn=" dò=" xét=" lý=" toàn,=" nhưng=" vừa=" nghe=" gã=" nói=" như=" thế,=" liền=" không=" tự=" chủ=" được=" mà=" cảm=" thấy=" chua=" xót=" trong=" lòng.= " nói=" không=" chừng=" trong=" lúc=" y=" tâm=" tâm=" niệm=" niệm=" lý=" toàn,=" thì=" lý=" toàn=" đã=" sớm=" quên=" mất=" y=" rồi,=" chỉ=" chăm=" chú=" đi=" lấy=" lòng=" phượng=" quân,=" mà=" y=" còn=" si=" ngốc=" tại=" chỗ=" này,=" chìm=" đắm=" vào=" loại=" tình=" cảm=" ngu=" ngốc=" không=" nên=" có.= " chẳng=" lẽ=" lần=" đầu=" tiên=" trong=" đời=" y=" thật=" lòng=" thích=" một=" người,=" nhưng=" chỉ=" có=" thể=" đổi=" lại=" kết=" quả=" bi=" thảm=" thế=" này=" sao?= " không=" được,=" y=" mặc=" kệ!= " y=" thích=" lý=" toàn,=" lý=" toàn=" cũng=" phải=" thích=" y!= " có=" lẽ,=" y=" nên=" thẳng=" thẩn=" nói=" cho=" lý=" toàn=" biết=" tâm=" ý=" của=" mình,=" mặc=" dù=" chính=" mình=" thường=" xuyên=" phát=" giận=" với=" gã,=" thái=" độ=" có=" chút=" ác=" liệt,=" nhưng=" kỳ=" thật=" chính=" mình=" vốn=" là=" thích=" y=" nha...=" vừa=" nghĩ=" đến=" muốn=" liêu=" chết=" đem=" những=" chuyện=" này=" cho=" tên=" đầu=" gỗ=" lý=" toàn=" nghe,=" phượng=" lãg=" đã=" thấy=" xấu=" hổ=" mà=" mặt=" đỏ=" bừng=" bừng.= " "này,=" lý=" toàn,=" ta=" hỏi=" người,=" người=" thích=" người=" như=" thế=" nào?"=" nói=" trực=" tiếp,=" y=" không=" nói=" nên=" lời,=" không=" thể=" làm=" gì=" khác=" hơn=" là=" nói=" bóng=" nói=" gió=" trước.= " "hả?"=" lý=" toàn=" kinh=" ngạc=" nhìn=" y.= " "nghe=" không=" hiểu=" ta=" nói=" gì=" hay=" sao?"=" phượng=" lãg=" nhú=" mày,=" làm=" bộ=" như=" sắp=" tức=" giận=" mà=" hỏi.= " "không=" phải,=" chỉ=" là=" thần=" không=" ngờ=" ngài=" sẽ=" hỏi=" tới=" vấn=" đề=" này.= " lý=" toàn=" thành=" thật=" trả=" lời.= " phượng=" lãg=" làm=" bộ=" thờ=" ơ=" không=" để=" ý=" mà=" nói,=" "ta=" cũng=" chỉ=" tùy=" tiện=" hỏi=" thôi,=" người=" cũng=" nói=" cho=" ta=" nghe=" một=" chút=" đi,=" dù=" sao=" ta=" cũng=" đang=" nhàn=" rồi,=" muốn=" nghe=" một=" chút=" xem=" như=" giải=" buồn.= " nghe=" vậy,=" tâm=" tình=" của=" lý=" toàn=" có=" chút=" phức=" tạp,=" nhưng=" lại=" không=" thể=" không=" nói.= " "uh.= " .=" .=" thân=" thích=" người=" tính=" tình=" dịu=" dàng=" một=" chút,=" bộ=" dáng=" không=" cần=" quá=" xinh=" đẹp,=" nhưng=" đặc=" biệt=" phải=" hiểu=" thuận=" với=" phụ=" mẫu,=" chỉ=" như="

vậy=“” là=“” đủ=“” rồi.=“” bắt=“” chước=“” lời=“” những=“” người=“” khác=“” mà=“” nói=“” ra,=“” lý=“” toàn=“” cũng=“” có=“” chút=“” ngại=“” ngừng.=“” phượng=“” lăng=“” so=“” sánh=“” bản=“” thân=“” mình=“” với=“” những=“” lời=“” gã=“” nói,=“” sắc=“” mặt=“” càng=“” lúc=“” càng=“” khó=“” coi=“” hơn.=“” {tác=“” giả:=“” hân!!!=“” tội=“” nghiệp=“” bé=“” tiểu=“” lăng=“”>

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Tính tình dịu dàng – y không có, bộ dáng không quá xinh đẹp – chính y cũng không phải, hiểu thuận với phụ mẫu – cái này miễn cưỡng xem như là có đi. Nói như thế, y hoàn toàn không phải loại người hợp ý với Lý Toàn rồi?

Phượng Lăng trước giờ luôn rất tự tin vào bản thân, nhưng giờ đây y đang phải chịu một đả kích vô cùng lớn.

Nói như vậy nghĩa là bất luận y thích Lý Toàn như thế nào, Lý Toàn cũng sẽ không thích y sao?

Một người trước nay chưa từng lo lắng đến bất cứ điều gì như Phượng Lăng đột nhiên lâm vào ngõ cụt, y không biết nên xử lý tình cảm của bản thân như thế nào cho tốt, trong đầu y lúc này tràn ngập chuyện Lý Toàn sẽ không bao giờ thích y.

Nếu như Lý Toàn không thích y, như vậy y phải làm sao đây? Không lẽ y phải bắt buộc Lý Toàn thích y sao?

Không sai, y chính là Tam hoàng tử, thân phận tôn quý khiến y muốn gì được nấy, chỉ là một Lý Toàn mà thôi, có đáng để y phải phiền não như vậy không? Chỉ cần y hạ lệnh, Lý Toàn làm sao dám phản kháng chứ?

Một việc đơn giản như vậy, y chỉ cần mở miệng là được, quả thực quá dễ dàng... nhưng... vì sao trong lòng y lại có cảm giác bị thương như vậy, tựa như một khắc sau sẽ theo nước mắt tràn ra.

Ngực đau quá, Phượng Lăng vô thức mà nắm chặt ngực áo, nguyên lai khi biết người mình thích không thích mình, trong lòng sẽ có cảm giác thống khổ như thế này, cho dù có thể sử dụng quyền thế để khuất phục hắn, thế nhưng lại không cảm thấy được một chút cảm giác vui sướng nào, mà chỉ có bị ai ngày một nhiều hơn.

Y không ngờ bản thân lại thích Lý Toàn như thế, thích hắn đến mức tự nguyện ủy khuất chính mình.

Y rất muốn hỏi một câu, nếu như bây giờ y từ bỏ tính cách ác liệt của mình, Lý Toàn có thể thích y một chút xíu nào hay không? Nhưng chỉ cần định mở miệng ra thì hy lại nao núng, không dám hỏi, nếu kết quả thu được còn xấu hơn cả bây giờ thì càng không xong, y không nghĩ bản thân có thể đủ sức thừa nhận được chuyện đó.

Đã như vậy, y cố tình giữ Lý Toàn lại bên người cũng có ý nghĩa gì đâu? Có lẽ sẽ chỉ làm cho Lý Toàn càng cảm thấy y khó hầu hạ, cũng càng làm cho người ta càng chán ghét thêm y mà thôi.

Phượng Lăng hít sâu một hơi, lấy lại khẩu khí ngạo mạn của mình, “Ồi, ánh mắt của ngươi thật sự quá thấp, tốt xấu cũng nên có chút yêu cầu về dung mạo của đối phương chứ.”

Lý Toàn thẳng thắn nói: “Thần không cảm thấy thích một người thì phải coi trọng dung mạo của người đó đầu tiên, người đó có thể không đẹp mắt lắm, nhưng chỉ cần người đó có một trái tim thiện lương đơn thuần, thì trong mắt thần, người đó cũng được xem như là mỹ nhân rồi.”

Đối với Lý Toàn mà nói, có đẹp hay không bất quá cũng chỉ là vẻ bề ngoài hời hợt, hắn sẽ không đơn thuần bởi vì dung mạo của đối phương mà thích một người, hắn càng tin tưởng sau khi hai người ở chung, sẽ có

thể từng bước phát hiện thêm các ưu điểm cùng khuyết điểm của nhau, sau đó hai người cùng bao dung cho nhau, như vậy mới có thể thành lập một mối quan hệ lâu dài.

Lại nói tiếp, lần đầu tiên Lý Toàn nhìn thấy Phượng Lăng, cũng không bị rung động vì dung mạo xinh đẹp của y, dù sao hắn cũng đã từng được diện kiến hoàng thượng, khi nhìn thấy Phượng Lăng, trong lòng tuyệt đối không có tạp niệm gì khác, chỉ có ý nghĩ phải trung thành tận tâm hầu hạ y, nếu như không có lúc sưởi ấm cho Phượng Lăng ở trong sơn động, hai người da thịt tương thân, bộ dạng yếu ớt của Phượng Lăng thoạt nhìn giống như một tiểu hài tử vừa đáng thương vừa đáng yêu kia, hắn có thể sẽ tiếp tục trì độn như cũ.

Một khi ý thức được sự tuấn mỹ của Phượng Lăng, Lý Toàn lại có cảm giác không được tự tại như trước nữa, nhớ tới chính mình từng ôm qua thân thể nõn nà của y, hắn liền đỏ mặt một cách khó hiểu, cho đến khi đối mặt với Phượng Lăng, hắn cũng không chút ngại ngùng mà nhìn thẳng vào Phượng Lăng, loại hành vi này của hắn có thể coi như đã phạm vào đại tội bất kính, vốn dĩ hắn đã có tâm ý với Phượng Lăng, nhưng mà đoạn tình này làm sao có thể bày tỏ, trong lòng Lý Toàn bây giờ tràn đầy cảm giác khó xử...

Từ việc này, Lý Toàn mơ hồ đã có thể nhìn ra chân tướng của sự việc, thế nhưng hắn vẫn chưa thật sự nghiêm túc suy nghĩ.

“Tam hoàng tử, ngài còn phân phó gì khác không ạ?”

Sự bi thương to lớn sinh sôi trong trái tim của Phượng Lăng, câu trả lời của Lý Toàn khiến Phượng Lăng lâm vào tuyệt vọng, y không phải là loại người mà Lý Toàn thích, y chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, còn những cái khác, cái nào cũng không có.

Y cái gì cũng không có... tình phụ tử của phụ hoàng cũng vậy, trái tim của Lý Toàn cũng thế, những thứ y mong muốn sẽ không bao giờ trở thành của y, mà càng chờ mong thì kết quả cũng chỉ là phí công mà thôi.

“Người có thể đi.” Trước khi nước mắt như đê vỡ tuôn ra, y lạnh lùng nói với Lý Toàn, không muốn làm bất cứ điều gì để giữ hắn lại nữa.

Từ ngữ điệu của Phượng Lăng, Lý Toàn cảm thấy được có chút khác thường, hắn vội vàng, “Tam hoàng tử, ngài có muốn thân sai người truyền thái y không?”

Phượng Lăng khoát khoát tay, thái y tới thì có thể làm được gì? Bất luận là có bao nhiêu thái y tới đây, cũng không thể trị được nỗi đau lòng của y.

“Đi đi, đi đi, ta mệt rồi, ta muốn nghỉ ngơi, người mau rút về tẩm cung của hoàng huynh đi.” Y giả bộ tức giận nói, thầm nghĩ phải nhanh chóng khiến cho Lý Toàn rời đi, nếu không y sẽ không nhận được mà đưa ra yêu cầu thất thường nào đó với Lý Toàn, y không muốn phải làm ra chuyện vừa mất mặt vừa xấu hổ như vậy, tự tôn của y không cho phép y cầu xin người khác.

Sau khi Lý Toàn hành lễ rồi cáo lui, Phượng Lăng cũng không cho phép người khác vào quấy rầy y, mà y chỉ ngồi trước thư án, thống thống khoái khoái mà khóc lớn một hồi.

Y cũng không muốn làm ra cái việc không có chí khí như thế, nhưng thật sự là rất khổ sở, trái tim của y như đã bị xé rách làm đôi, có thể khắc chế đến khi Lý Toàn rời đi đã xem như không tồi rồi, đối lại trước kia, y căn bản sẽ không vì cố kỵ người khác mà nhẫn nại bất cứ điều gì.

Nhưng là, phần đau đớn này sẽ liên tục duy trì bao lâu, có phải là chờ tới khi y hoàn toàn không thích Lý Toàn nữa, thì mới có thể biến mất hay không? Y sợ hãi, lo lắng cảm giác đau lòng này sẽ theo y cả đời.

Nước mắt chảy ra ngày càng nhiều, Phượng Lăng chưa từng phải chịu đựng loại tư vị này.

“Đáng ghét, vì cái gì mà ta lại thích người? Không gặp người thì tốt rồi, bây giờ sẽ không khổ sở như thế...” Y lệ rơi đầy mặt, tức giận nói: “Ồ... Lý Toàn, người là cái đồ đầu gối ngu ngốc, bản hoàng tử thích người là may mắn ba đời của người, người cứ nhiên lại không coi ta ra gì, ta... ta...”

Y ghen ngào một chút, trong lòng tràn ngập ủy khuất nồng đậm.

“Tính tình của ta hơi xấu một chút, nhưng ta có thể sửa mà, sửa đến khi người hài lòng mới thôi còn không được sao?” Chỉ khi đối diện với cung điện không có bóng người này, y mới có thể thoải mái nói ra suy nghĩ

của bản thân.

Song, y không chiếm được bất cứ đáp án nào.

Nếu như lay động chân tình là một việc khổ cực đến như vậy, y hy vọng đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, y không bao giờ muốn thích một người nào nữa, cũng không cần...

Y khóc rất thương tâm, cho nên việc có một thân ảnh lặng lẽ xuất hiện ở cửa y cũng không phát hiện ra.

Lý Toàn vốn là vì lo lắng nên mới đứng ở cửa để thăm dò tình hình của Phượng Lăng, thế nhưng giờ phút này hẳn hoàn toàn không có cách nào tin nổi những lời mình vừa nghe.

Chuyện này thật sự quá chấn động rồi, Phượng Lăng cư nhiên lại thích hẳn?

Trong lòng hẳn lúc này vô cùng kinh hoảng, tâm tình phức tạp mà len lén tự hỏi tâm mình, là hẳn hiểu lầm hay những lời nói của Phượng Lăng thật sự chính là ý tứ kia?

Bên tai truyền đến tiếng khóc thương tâm, Lý Toàn làm sao cũng không thể tiếp tục giả ngu nữa, hẳn không có cách nào lừa mình dối người mà tự nhủ bản thân rằng, Phượng Lăng thích mình là coi mình như huynh trưởng mà thôi.

Khó trách y lại đột nhiên quan tâm tới đối tượng mình yêu thích như vậy, nguyên lai là đang dò xét...

Lý Toàn bất an mà đoán, sẽ không phải... câu trả lời của mình là nguyên nhân khiến Phượng Lăng thương tâm đến vậy chứ?

Nhưng mà, lúc ấy hẳn cũng chỉ tiện miệng mà trả lời thôi, người bình thường sẽ như vậy, không phải sao? Có trời mới biết tam hoàng tử lại vì vậy mà khóc, này chỉ có thể nói là do Phượng Lăng thật lòng thích hẳn mà thôi.

Trời cao a, nếu như đây là một giấc mộng, thì sẽ là một giấc mộng cực kỳ tốt đẹp nhưng lại vô cùng tàn khốc, ngay lúc này, nếu như Lý Toàn còn không nhận ra tình cảm của bản thân với Phượng Lăng, thì hẳn quả thực là một tên đầu gỗ rồi.

Nguyên lai sự quan tâm, quý trọng của hẳn đối với Phượng Lăng, không chỉ là bởi thân phận của hai người, mà còn bởi vì tư tâm của chính hẳn, có lẽ chính là vào cái đêm ở trong sơn động kia, chính là lúc Phượng Lăng toát ra vẻ yếu đuối trước mặt hẳn, khiến cho hẳn không tự chủ được mà chuyển thành tình cảm đó, từ nay liền vạn kiếp bất phục.

Đã tự nhủ với bản thân là phải bảo hộ cho Phượng Lăng thật tốt, thế nhưng hẳn lại làm cho Phượng Lăng khóc một lần nữa... Lý Toàn tự trách không thôi, muốn đẩy cửa mà vào, rồi lại sợ sự xuất hiện của bản thân sẽ khiến Phượng Lăng khó xử vì mất mặt.

Nếu y đã không muốn nói trước mặt mình, có lẽ chính mình cũng nên làm bộ như không biết việc này, đúng, đây là biện pháp tốt nhất, huống chi, hẳn cũng không có khả năng tiếp nhận Phượng Lăng.

Này giống như đột nhiên chiếm được một bảo vật tuyệt thế vô song, nhưng ngoài yêu quý, trân trọng, thì lại càng không dám có một chút khinh nhờn nào.

Hoàng tử cuối cùng vẫn là hoàng tử, một người bình thường như hẳn sao có thể vọng tưởng được cơ chứ? Hẳn chỉ cần ở xa xa nhìn y, bảo hộ y, hẳn đã cảm thấy mỹ mãn rồi, những thứ cao xa hơn vốn không nên mơ ước đến.

Lý Toàn suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định yên lặng rời đi.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Phượng Lăng thương tâm quá độ nên kết quả đã thật sự ngã bệnh, thái y nói y bị nhiễm phong hàn, chỉ cần điều dưỡng tốt sẽ không có trở ngại gì, nhưng Phượng Lăng lại liên tiếp nằm mấy ngày liền, đáng vẻ ốm yếu suy nhược, cả ngày rầu rĩ không vui.

Phượng Vũ biết chuyện vội đích thân tới thăm y, ân cần hỏi han, Phượng Lăng mặc dù thụ sủng nhược kinh mà cười theo, nhưng tâm lý vẫn chưa thực sự thoải mái.

Y thường xuyên ngồi ở đầu giường, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, khi cung nữ tới dâng thuốc hay được thiện, y cũng chỉ nhấp qua một chút, chỉ có vài ngày mà người y đã gầy đi một vòng rồi.

Y trở nên rất an tĩnh, ngày thường nếu hạ nhân trong cung có phạm sai lầm trước mặt y thì chắc chắn sẽ bị y răn dạy ra trò một phen, thế nhưng hôm nay ngay cả liếc mắt y cũng không buồn làm, hoàn toàn không quan tâm tới, có khi suốt cả một ngày cũng không nói lời nào, nếu như là trước kia thì cung nhân còn tưởng rằng y đang tức giận, nhưng bây giờ xem ra y chỉ là không có tinh thần làm điều đó thôi.

Bệnh phong hàn của y đã sớm tốt, nhưng Phượng Lăng chính là không muốn đứng dậy, vừa nghĩ đến Lý Toàn là tim của y đã cảm thấy trống rỗng, tình cảm say đắm này làm y không biết phải làm thế nào.

Nếu như chưa từng ở bên nhau, có lẽ y có thể cứ như thế đơn giản mà quên đi, thế nhưng hết lần này đến lần khác, Lý Toàn ở trong lòng y lúc này đã không phải là người y có thể dễ dàng vứt bỏ như thế nữa rồi.

Không có cách nào giải quyết cảm giác đau khổ khi phải tương tự đơn phương, Phượng Lăng cũng chỉ có thể cố gắng để làm cho nỗi khổ này ngày một nhạt dần đi mà thôi.

Ngày hôm đó, ngoài cửa truyền đến thanh âm của cung nhân: “Đại diện hạ giá lâm!”

Phượng Lăng trở mình một chút rồi nói với thiếp thân thái giám bên cạnh mình, “Ta không muốn nhìn thấy bất luận kẻ nào.”

“Vâng.” Thái giám lĩnh mệnh, không mở cửa, nhưng Phượng Quân lại đập cửa bước vào, khiến gã thái giám chật vật vừa hành lễ vừa nói: “Tham kiến đại diện hạ, tam diện hạ thân thể không khỏe nên đã nghỉ ngơi rồi ạ”

“Ngủ rồi cũng không sao, ta chỉ đến nhìn qua một chút thôi.” Phượng Quân vừa nói vừa đi vào trong nội thất.

“Đại, Đại diện hạ...” Thái giám bối rối theo sát phía sau, nhưng lại không dám ngăn cản.

Đi tới trước giường ngủ của Phượng Lăng, Phượng Quân bình tĩnh nói: “Tam đệ, ta biết ngươi vẫn còn đang tỉnh.”

Phượng Lăng chán ghét vẻ ngạo mạn tự tin này của hắn, thế nhưng y cũng biết có tiếp tục giả vờ nữa cũng vô nghĩa, đành chậm chạp xoay người ngồi dậy.

“Hoàng huynh, vừa rồi đệ có chút buồn ngủ, sao huynh lại tới quấy rầy đệ như vậy?”

Phượng Quân nghe thế cũng không tức giận, chỉ nói: “Ta nghe phụ hoàng nói người nhiễm phong hàn, phải nằm liệt giường nhiều ngày như vậy, ta làm huynh trưởng, tự nhiên cũng muốn tới thăm một chút.”

“Ta mới...” Phượng Lăng ngẩng đầu nghĩ muốn trả lời lại, ngữ khí mỉa mai chưa kịp phát ra, y lại phát hiện Phượng Quân không phải đơn thương độc mã tới đây thăm y, còn có một người đang đứng ở phía sau hắn một thước.

Thời gian trước một mình y tưởng niệm người này, tâm y đã đủ khổ sở rồi, lúc này tận mắt nhìn thấy gã, mặc dù có thể an ủi tâm tư đau khổ của y một chút, thế nhưng tâm tư vô vọng cùng buồn khổ thì lại càng sâu thêm.

“Lý Toàn thỉnh an tam hoàng tử diện hạ.” Lý Toàn hành lễ nói, nhân cơ hội này cúi thấp đầu xuống, nếu không làm như vậy, gã sợ vẻ mặt mình sẽ tiết lộ tâm tình của bản thân.

Đã sớm nghe nói Phượng Lăng bị bệnh, nhưng lại thủy chung nhẫn tâm không tới thăm y, chính là sợ bản thân không tự kiềm chế được, nhưng là, gã không nghĩ tới mới vài ngày không gặp, Phượng Lăng lại tiêu

tuyệt thành cái dạng này, đôi mắt xinh đẹp dường như đã mất đi ánh sáng, chỉ có khoảnh khắc lúc y nhìn thấy mình thì mới sáng ngời lên một chút.

Phượng Lăng như vậy, khiến cho gã vừa thương lại vừa đau lòng.

Thế nhưng ngay cả việc dùng đôi tay này đi an ủi Phượng Lăng, gã cũng không thể làm, nếu không cẩn thận làm ra chuyện gì đó, chỉ sợ sẽ không thể giải quyết được hậu quả.

Đã quyết tâm nhất định phải tàn nhẫn, khi Phượng Lăng vẫn chưa muốn rời xa gã, gã không thể tiếp tục quan tâm tới Phượng Lăng quá nhiều, cho dù Phượng Lăng có dùng ánh mắt tha thiết như vậy nhìn gã, cũng tuyệt đối không thể...

Khi Phượng Lăng phát hiện Lý Toàn đang nhìn y, ánh mắt của gã không hề có chút dao động, Phượng Lăng càng thêm buồn bã, bi thương, y đã đau ốm thành như vậy rồi, đối với Lý Toàn mà nói, chẳng lẽ một chút cảm giác vì y mà đau lòng cũng không có hay sao?

Cũng phải, hôm nay gã đã có thể dốc sức ở bên cạnh hoàng huynh, sao còn có thể nghĩ về một người chẳng có điểm nào vừa mắt như mình được chứ.

“Hoàng huynh, đệ thật sự rất mệt mỏi, nếu huynh chỉ muốn tới chê cười đệ, vậy xem đủ rồi thì về đi.” Phượng Lăng đã không còn một chút kiêu ngạo nào của ngày xưa, y hữu khí vô lực nói.

Phượng Quân chăm chú nhìn y một hồi lâu, vờ tay xoa đầu của y, có chút hàm ý cưng chiều.

Phượng Lăng sửng sốt, loại cảm giác bị đối thủ của mình an ủi khiến y không tự chủ được mà đỏ mặt.

“Tam đệ, người không nên hiểu lầm, ta là thật tâm đến thăm người, tuy nói chúng ta từ nhỏ đến lớn đều không thân cận, thế nhưng cuối cùng người vẫn là đệ đệ của ta.” Phượng Quân khẽ thở dài mà nói.

Là người trong hoàng thất, trách nhiệm trên vai bọn họ quá nặng nề, tranh quyền đoạt lợi là không thể tránh khỏi, nhưng quả thật cho tới bây giờ hắn cũng không thật sự chán ghét Phượng Lăng, nhưng địch ý của Phượng Lăng đối với hắn quá sâu, mới khiến cho quan hệ giữa hai người bọn họ trở nên phi thường căng thẳng.

Này đại khái là lần đầu tiên Phượng Lăng nghe thấy những lời nói chân thành từ đáy lòng của Phượng Quân, trong nháy mắt không biết nên phản ứng thế nào, y đã có thói quen cùng Phượng Quân tranh đến đâu đi, hôm nay hai người lại có thể hòa bình ở chung thế này làm cho y luống cuống tay chân không biết nên làm thế nào cho phải.

Chứng kiến bộ dạng khốn đốn của y như vậy, Phượng Quân cũng thu tay lại, cầm lấy cái hộp trên tay thái giám theo hầu cạnh mình rồi nói: “Ta có một cây nhân sâm ngàn năm, tam đệ lấy đi điều dưỡng thân thể.”

“...Tạ ơn, tạ ơn hoàng huynh.” Phượng Lăng có chút không được tự nhiên.

Phượng Quân quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Toàn một cái, nói: “Kỳ thật, ta đến vì muốn chứng thực một việc.”

“Việc gì?” Phượng Lăng nghi hoặc nói.

Phượng Quân thần bí cười cười, nói: “Cái này ta cũng không muốn nói nhiều, dù sao ta cũng có được đáp án rồi, tam đệ nên nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.” Dứt lời, hắn liền xoay người rời đi.

Lý Toàn yên lặng đuổi theo, cho dù cảm giác được ánh mắt nóng bỏng ở sau lưng, gã cũng không dám quay đầu lại.

Khi đi ra ngoài tầm cung của Phượng Lăng, Phượng Quân đột ngột dừng chân lại, Lý Toàn đang mãi suy nghĩ miên man nên không chú ý tới, một khắc sau liền đụng vào Phượng Quân.

“Thần đáng chết!” Bối rối lùi lại vài bước, Lý Toàn quỳ một gối xuống chờ chịu phạt.

“Người đứng lên trước đã, ta có vài lời cần hỏi người.” Khẩu khí của Phượng Quân cũng không có chút tức giận nào.

“Tuân chỉ.” Lý Toàn đứng dậy.

Phượng Quân dừng lại một chút, giống như là đang do dự, sau đó chậm rãi nói: “Lý Toàn, mấy ngày gần đây người có phát hiện ra người thường xuyên khinh suất, xao lãng công việc hay không?”

“Thần biết tội.” Lý Toàn xấu hổ nói.

Phượng Quân khoan dung cười, nói: “Có thể nói cho ta biết, lý do người thất thường như vậy được không?”

Lý Toàn nói không nên lời, gã không muốn lừa gạt Phượng Quân, nhưng cũng không thể nói ra sự thật.

Thấy gã không mở miệng, trong lòng Phượng Quân càng thêm nắm chắc, nói thẳng ra, “Là vì Phượng Lăng, có đúng không?”

Lý Toàn chấn kinh, không biết vì sao lại bị Phượng Quân phát hiện ra, không thể làm gì khác hơn là cố gắng trấn định nói: “Ngài, vì sao ngài lại hỏi như vậy?”

“Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, người cho rằng chính mình che giấu rất khá, kỳ thật sớm đã lộ ra chân tướng rồi.” Phượng Quân lắc đầu, cười gã còn đang cố gắng giây giụa đến cùng.

“Thần tội đáng chết vạn lần!” Lý Toàn theo bản năng nghĩ muốn quỳ xuống, lại bị Phượng Quân nâng dậy.

“Ta vạch trần chuyện này, cũng không phải là muốn trách cứ người.” Phượng Quân cười khở, tràn đầy đồng cảm nói: “Ta chỉ là người hiểu được, thích một người mình không thể thích chính là chuyện tàn nhẫn nhất.”

“Đại hoàng tử...” Lý Toàn từ trên mặt hấn mà cảm thấy đồng bệnh tương lân.

Phượng Quân thuận tay vỗ vai hấn, nói: “Lý Toàn, những việc người làm không hề tốt hơn ta, thậm chí so với ta càng ngu ngốc hơn, mỗi lần nghe thấy phụ hoàng nhắc đến bệnh tình của tam đệ, người nhất định không biết vẻ mặt của người lúc đó như thế nào đâu? Ta nói cho người biết, người lúc đó trông rất đau lòng, giống như chỉ hận không thể tự mình chịu đau khổ thay cho y.”

Bị vạch trần sự thật, Lý Toàn quẫn bách đến đỏ mặt, rồi lại vì bản thân không nhận ra mình đã bị người ta nhìn thấu mà kinh hãi run sợ.

“Thần chỉ là cảm động và nhớ tới ân cứu mạng của tam hoàng tử với thần, mới...”

Phượng Quân ngắt lời rồi nói: “Lý Toàn, người cần gì phải giấu diếm ta? Ta đã nói, ta hiểu được tâm trạng của người, ta cũng không có ý trách người, chỉ là hy vọng người cho ta một câu thật lòng.”

Lý Toàn không lên tiếng.

“Người cho rằng người không thừa nhận thì có thể giả bộ thanh bình mà sống sao?” Phượng Quân sắc sảo nói: “Mục đích đến thăm tam đệ của ta ngày hôm nay là muốn biết bệnh của y thật sự là đau ốm, hay là tâm bệnh. Lần trước, khi y tới thăm cung thăm ta, cũng thất thần như vậy, ta đã có chút hoài nghi rồi.”

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Nắm tay Lý Toàn có chút run rẩy, hấn không có dũng khí phủ nhận, cũng không có dũng khí thừa nhận.

“Người định cứ tiếp tục yên lặng như vậy sao?” Phượng Quân vì sự cố chấp của hấn mà thở dài nói: “Ta thấy Phượng Lăng cũng có tình cảm với người, nếu người thẳng thắn...”

“Không! Xin đại hoàng tử đừng nói thêm gì nữa, ngoại trừ lòng trung thành, thần vốn không có bất cứ tư tâm gì với tam hoàng tử, tam hoàng tử càng không thể thích thần.” Lý Toàn xúc động ngắt lời Phượng Quân, bản thân hấn bị nhìn thấu thì đành chịu, nhưng chỉ có Phượng Lăng, gã nhất định phải cố gắng bảo vệ y cho bằng được.

Phượng Quân có chút ngoài ý muốn, Lý Toàn luôn chứng chạc, nay lại tỏ vẻ bối rối đến như vậy trước mặt hấn, theo những gì hấn cảm nhận thì Lý Toàn quả nhiên rất coi trọng Phượng Lăng.

Hai người kia, rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà lại tự phong bế bản thân, làm cho những người đứng ngoài quan sát cũng phải lo lắng thay cho hai người bọn họ.

Phượng Quân cũng từng đau khổ vì tình, nhưng vẫn không thể lý giải được tình trạng của bọn họ lúc này, bản thân hẳn thì vô luận như thế nào cũng muốn người kia có thể là của riêng mình, thậm chí còn vì thế mà không ngừng nỗ lực, không tiếc trả giá, cho dù bây giờ hẳn gần như mất đi một cánh tay, nhưng lại có thể đổi lấy việc hai người được ở bên nhau, từ tận đáy lòng hẳn vẫn luôn cảm thấy điều này hoàn toàn đáng giá.

Đúng là bởi vì chính mình đã từng chịu đựng cảnh giày vò như vậy, hẳn mới có thể liếc mắt một cái đã nhận ra tình cảm mập mờ giữa Lý Toàn và Phượng Lãng, cũng mong có thể trợ giúp bọn họ, tránh để bọn họ rơi vào vết xe đổ của bản thân.

Chỉ là, Lý Toàn lại tình nguyện giấu kín đoạn tình cảm này, cũng không nguyện ý thổ lộ với Phượng Lãng, kẻ ngoại nhân như hẳn cũng không thể bắt buộc gã, cho dù hẳn đứng ra vạch trần bọn họ, nhưng nếu Lý Toàn vẫn một mực khư khư không nhận thì chung quy việc làm của hẳn cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Lý Toàn, người đã suy nghĩ cẩn thận rồi chứ?” Phượng Quân vẫn cố gắng hỏi.

“Thần đã suy nghĩ rất cẩn thận rồi.” Lý Toàn tâm ý kiên quyết trả lời.

“Vậy thì chuyện này ngừng ở đây.”

Đã đến nước này, Phượng Quân cũng không tiện nói thêm, chỉ là cảm thán ở trong lòng, tam đệ của y phải chịu khổ rồi...

Lại qua mấy ngày, trong cung lan truyền một tin tức, nói là Hoàng thượng vì Lý Toàn – Lý tướng quân lập được công lớn mà đích thân tứ hôn cho gã, đối phương là thiên kim thế gia, ôn nhu hiền thực, vô cùng môn đăng hộ đối.

Phượng Lãng đang dưỡng bệnh, vốn không để ý đến chuyện bên ngoài, nhưng nguyên nhân vì tiểu thái giám bên người của y, vì muốn y vui vẻ mà liên tục nghe ngóng sự tình mới mẻ về để kể cho y, ai ngờ lại khiến y tức giận đến mức hai mắt tối sầm.

“Các người nói là sự thật?” Túm lấy vạt áo của một thái giám, Phượng Lãng hung tợn chất vấn.

“Nô... nô tài cũng là nghe cung nữ bên người hoàng thượng nói ra mà thôi.” Thái giám sợ đến mềm nhũn cả người.

“Không... không...” Phượng Lãng giống như mất hồn mà lẩm bẩm nói.

Sao đột nhiên lại như thế? Y còn chưa chuẩn bị tâm lý để sẵn sàng tiếp nhận việc Lý Toàn thích người khác mà, trái tim y như thất lại, nếu như muốn y trở mắt nhìn Lý Toàn thành thân thì y thật sự không thể tưởng được tâm của y sẽ như thế nào nữa.

“Tránh ra!” Phượng Lãng đẩy thái giám trước mặt ra, từ trên giường nhảy xuống, còn không kịp đi giày đã chạy ra bên ngoài.

Tiểu thái giám thấy thế vội vàng cầm ngoại y và giày rồi đuổi theo phía sau.

Ngay lúc này, trong đầu Phượng Lãng là một mảnh hỗn loạn, y không nghe thấy tiếng thái giám gọi ở phía sau, càng không có tâm tư quan tâm trên đường y đã va vào bao nhiêu cung nhân, bản năng duy nhất của y là muốn chạy tới trước mặt Lý Toàn xác nhận lại chuyện này.

“Lý Toàn! Lý Toàn!” Vừa vào đến tấm cung của Phượng Quân, Phượng Lãng liền lớn tiếng quát to.

Lý Toàn đang thủ hộ nghe thấy tiếng y gọi, thậm chí còn quên cả việc xin chỉ thị của Phượng Quân mà chạy vội đến trước mặt y, nhìn thấy bộ dạng của Phượng Lãng, y không khỏi lấy làm kinh hãi.

“Tam hoàng tử, xảy ra chuyện gì ạ?” Lý Toàn vội vàng tiến lên dìu y, vừa cúi đầu nhìn, hẳn phát hiện hai bàn chân trắng nõn của Phượng Lãng vì điên cuồng chạy chân trần suốt đoạn đường mà đã bị thương.

“Lý Toàn, người nói cho ta biết, chuyện đó là thật sao?” Phượng Lãng đang nóng lòng, liền không đầu không đuôi mà chất vấn.

Lý Toàn không chú ý y đang hỏi cái gì, chỉ lo lắng cho hai bàn chân đang chảy máu của y, nói: “Chân của ngài bị thương rồi, ngài hãy tới bên kia ngồi, thần sai người đi truyền thái y.”

“Không cần! Ta không cần!” Phụng Lăng chỉ muốn câu trả lời của gã.

Lý Toàn nhìn thấy tâm tình kích động của y, bất chấp cầm ky, ôm ngang y lên rồi nói: “Thần xin đắc tội.” Phụng Lăng thuận thể nắm chặt lấy ngực áo gã, thấp giọng nói: “Lý Toàn, người đừng... đừng thành thân...”

Nói đến đây, nước mắt của y lại chảy xuống.

Lý Toàn chấn động, tâm hoảng ý loạn.

“Tam đệ xảy ra chuyện gì?” Phụng Quân cũng chạy tới xem tình huống, lúc này mới lên tiếng.

Lý Toàn đột nhiên trấn tĩnh lại, nói: “Chân của tam hoàng tử bị thương.”

Phụng Quân nhìn chân của Phụng Lăng một chút, vốn cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là một vết thương rất nhỏ, nghĩ tới trong phòng mình cũng có vài loại dược tùy thân có thể dùng, hần liền nói: “Ôm đệ ấy vào trong này đi, ta lấy dược đến thoa cho đệ một chút.”

Phụng Lăng đang ở trong lòng Lý Toàn khóc đến mức khắp khuôn mặt y đều đầm nước mắt, phát hiện Lý Toàn đang định buông mình ra, y chết cũng không chịu, nghẹn ngào nói: “Không cho phép người rời đi, không cho phép!”

“Thần không đi, thần chỉ định bồi dược cho ngài thôi.” Lý Toàn trấn an nói.

Phụng Lăng nửa tin nửa ngờ nhìn hần, nói: “Thật sự không đi?”

“Không đi, thần sẽ luôn ở đây.”

Nghe thấy Lý Toàn cam đoan chắc nịch như vậy, Phụng Lăng lúc này mới không quá cam tâm tình nguyện mà buông tay.

Phụng Quân lấy dược cao đưa cho Lý Toàn, nói: “Người làm đi, thái giám trong cung tam đệ cũng đuổi theo tới đây rồi, ta đi ra ngoài xem một chút.”

Dứt lời, hần liền quăng chai dược vào tay Lý Toàn rồi đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Lý Toàn quỳ một chân trước mặt Phụng Lăng, nâng bàn chân trắng nõn như bạch ngọc của y lên, lấy một chút dược cao lên ngón tay, động tác êm dịu mà thoa lên chỗ bị thương.

“Đau không?” Gã đau lòng nói.

Phụng Lăng lắc đầu, thấy Lý Toàn vẫn ở lại bên cạnh y không rời đi, y có chút an tâm hơn, tâm tình cũng khôi phục lại bình tĩnh, nhỏ giọng khổ sở nói: “Lý Toàn, người muốn thành thân sao?”

Ngón tay Lý Toàn bỗng dừng lại, Lý Toàn điềm nhiên như không nói: “Ngài nghe ai nói vậy?”

“Bọn thái giám nói cho ta biết, bọn họ nói phụ hoàng đích thân tứ hôn cho người, còn nói đây là một chuyện tốt đẹp, muốn gả cho người một tiểu thư vừa có tính tình hảo lại vừa có dung mạo đẹp...” Phụng Lăng vừa thương tâm vừa ghen ghét mà cắn môi dưới nói.

“Hoàng thượng quả thật từng đề cập với thần chuyện này...” Lý Toàn thành thật mà thẳng thắn nói.

Gã còn chưa nói hết, nước mắt của Phụng Lăng vừa mới ngừng lại đã có xu hướng tiếp tục chảy ra.

“Người đừng khóc, để cho thần nói cho hết lời đã.” Lý Toàn thở dài nói, “Hoàng thượng quả thật đã từng đề cập với thần việc này, nhưng thần đã từ chối rồi.”

Phụng Lăng chớp chớp đôi mắt ướt át, không vững tin mà nhìn gã.

“Thật sự, thần tuyệt đối không lừa ngài.” Lý Toàn chăm chú nói.

Nếu như Lý Toàn đang nói thật, vậy y điên cuồng chạy một mạch tới đây rốt cuộc là vì cái gì hả? Phụng Lăng nhất thời vì hành vi mất đi lý trí của mình mà xấu hổ đến đỏ mặt.

Nhìn lại bộ dạng của y xem, đường đường là một hoàng tử, cư nhiên lại chỉ mặc nội y, còn chạy chân trần suốt từ tẩm cung của mình tới đây, đường tới đây còn phải xuyên qua ngự hoa viên! Đây không phải là đã khiến những người trong cung chê cười y hay sao?

Phượng Lăng bây giờ chỉ muốn tìm cái động nào đó mà chui vào thôi, không bao giờ muốn đi ra ngoài gặp người khác nữa.

Bất quá, cho dù lần này bị dọa cũng không nhẹ, nhưng ít nhất y đã biết Lý Toàn cũng không có ý muốn thành thân.

“Thật tốt quá...” Y không nhịn được mà vừa cười vừa chảy nước mắt.

Cảm nhận được sự ôn nhu của Lý Toàn, tâm của Phượng Lăng lại có chút lay động, có lẽ, y nên vứt bỏ thân phận, hảo hảo mà thả lỏng nói ra tình cảm của bản thân với Lý Toàn, nếu không cuối cùng cũng có một ngày Lý Toàn sẽ trở thành của người khác.

“Lý, Lý Toàn. ” Phượng Lăng dùng sức cầm tay Lý Toàn mà nói.

“Ngài có gì phân phó?” Bị y gắt gao nắm tay như vậy, Lý Toàn đành cố gắng dùng khuôn mặt bất động thanh sắc mà che giấu trái tim đang vô cùng khẩn trương của gã.

Phượng Lăng lộ ra thần sắc bối rối khó xử, ập a ập úng nói: “Người... lần trước người nói người thích người có tính tình dịu dàng ôn nhu, nếu, nếu ta có thể từ bỏ tính xấu của mình, người sẽ thích ta chứ?”

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của y, Lý Toàn khổ tâm không nói nên lời.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Kỳ thật, dù Phượng Lăng không thay đổi, chính mình cũng đã thích y từ lâu rồi, chỉ là phần tình cảm này thế gian không thể dung được.

Lý Toàn cung kính cúi đầu nói: “Tam hoàng tử đang nói đùa với thần sao? Ngài là hoàng tử tôn quý, tính tình của ngài như thế nào đối với thần cũng đều giống nhau, thần đối với ngài chỉ có tôn kính, ngoài ra không có tâm tư nào khác.”

“Không có... tâm tư khác?” Phượng Lăng hoang mang lặp lại một lần.

“Đúng vậy, nhưng nếu ngài có bất cứ phân phó gì, thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy, dù chết cũng không sờn.” Lý Toàn tàn nhẫn nói, tuyệt đối không để cho Phượng Lăng có một tia hy vọng nào.

Nói đến nước này, Phượng Lăng hẳn sẽ hết hy vọng rồi đi...

Lý Toàn nghĩ như vậy bèn ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt của Phượng Lăng lúc này vô cùng bi thống, đúng như trong dự liệu của gã, nhưng dù đã đoán trước, nhưng trái tim gã cũng thất lại đau đớn.

“Lý Toàn, người không tin ta sẽ sửa đổi sao? Vì người, ta thật sự có thể từ bỏ tất cả những thói hư tật xấu trước đây, thật sự!” Dùng đôi tay run rẩy túm lấy y phục của Lý Toàn, Phượng Lăng nức nở nói.

“Tam hoàng tử, ngài nói như thế thật sự là muốn thần chết rồi, thần làm sao có thể đảm đương được chuyện này chứ.” Lý Toàn kiệt lực làm bộ như không có chuyện gì.

Phượng Lăng dùng sức lắc đầu, nói: “Đừng thần thế này thần thế nọ nữa, bây giờ người đang ở trước mặt người không phải là tam hoàng tử, chỉ đơn giản là một người tên Phượng Lăng, ta không cần người trung thành với ta, người...”

“Thần không dám làm như vậy.” Lý Toàn cảm thấy trái tim gã giống như đang bị nghiền nát, thế nhưng giọng nói của hắn vẫn không dám có chút chậm trễ.

Phượng Lăng dùng sức lay Lý Toàn, nói: “Đủ rồi, đừng dùng thái độ này để nói chuyện với ta, ta vốn chỉ là... chỉ là muốn nói cho người biết tình cảm của ta mà thôi. Ngay từ đầu, ta thật sự rất chán ghét cái tên đầu gỗ nhà ngươi, người chẳng những không biết lấy lòng ta, mà còn quyết tâm đối đầu với ta, luôn làm ra vẻ cái gì ta cũng không hiểu, cái gì ta cũng nên nghe theo đề nghị của người, làm cho ta có cảm giác mình một chút cũng không thể quản chế được người, ngược lại còn giống như một tiểu hài tử bị người giáo huấn, nhưng là càng ngày ta càng phát hiện tất cả mọi chuyện người làm đều vì muốn tốt cho ta, chỉ là người không nói ra miệng mà thôi, cho dù ta có oán người mắng người, người cũng chỉ yên lặng thừa nhận...”

“Đó vốn là những việc kẻ làm thần tử như thần nên làm.” Lý Toàn không chút hoang mang đáp lại.

Tuy nói ra những lời như thế, nhưng gã vẫn không thể lừa dối trái tim mình, cách gã đối xử với Phượng Lăng sớm đã vượt quá giới hạn của thần tử, nếu nói gã chỉ coi Phượng Lăng là một chủ tử mà đối đãi, vậy thì những tâm tình thương tiếc này phải giải thích như thế nào đây? Cảm giác vui sướng trong lòng mỗi khi được nhìn thấy y nên giải thích như thế nào đây?

Đối với tình ái, gã có thể có chút chậm chạp, nhưng vẫn chưa đến mức không thể phân rõ phải trái. Kính hay ái, hai loại tâm tình này vốn đã hoàn toàn bất đồng.

Phượng Lăng gật đầu, nói: “Đúng, lúc đầu ta cũng nghĩ thế, nghĩ rằng người đối tốt với ta là chuyện đương nhiên, ai bảo ta là hoàng tử, người là thần tử, nhưng người lại khác với những thần tử kia, ta nhận ra được, người đối tốt với ta không phải là xuất phát từ nịnh nọt, người là thật tâm đối đãi... Không, có lẽ người đối với mỗi người đều là thật tâm đối đãi, nhưng đối với ta mà nói, người thật tâm ở bên cạnh ta quá ít, cho nên người có thể làm được như thế đã là đáng khen rồi.

“Thần nguyện sẽ trung thành với ngài cả đời.” Lý Toàn thốt ra lời thề.

Gã hiểu được, bản tính của Phượng Lăng có khó chịu một chút cũng chỉ vì y sinh ra trong hoàng cung nên mới dưỡng thành tính cách ngang ngược như vậy, kỳ thật Phượng Lăng là một người vô cùng cô độc và tịch mịch, y chỉ là nửa người lớn nửa trẻ con, nhưng lại bởi vì thân phận hoàng tử mà y phải gánh vác những trách nhiệm quá nặng nề, y lại không có những người bạn cùng tuổi khác để chia sẻ, việc y liên tục đối địch với Phượng Quân cũng hoàn toàn là vì y muốn sinh tồn trong hoàng cung này mà thôi.

Một Phượng Lăng như vậy, làm sao gã lại có nhẫn tâm tước đoạt đi mọi điều tốt đẹp của y?

Chỉ là, nếu muốn tốt cho y thì gã phải đặt ra cho bản thân một giới hạn, và hẳn tuyệt đối không thể vượt qua cái giới hạn này.

“Ta nói, ta không chỉ muốn lòng trung thành của người!” Phượng Lăng có chút tức giận mà rống to, vô cùng kích động, nước mắt không tự chủ được mà chảy ra, y khịt khịt một chút rồi nói: “Bây giờ, ta muốn nói cho người biết một việc vô cùng, vô cùng trọng yếu, sau khi người nghe xong, nhất định phải cho ta một câu trả lời thuyết phục, nhưng, ta hy vọng người không phải là vì kiêng kỵ thân phận của ta mà miễn cưỡng chính mình, ta là muốn người thành thật trả lời ta.”

Ánh mắt chăm chú mà kiên định của y khiến nội tâm của Lý Toàn sinh ra dao động, không khỏi muốn trốn tránh.

“Tam hoàng tử, thần. ..” Tùy tiện lấy cớ gì cũng được, Lý Toàn thầm nghĩ trước khi y nói ra những lời đó, gã phải nhanh chóng chạy khỏi nơi này, thoát khỏi cục diện không thể khống chế, đáng tiếc trong đầu gã lúc này hoàn toàn trống rỗng.

“Người không cần nói gì cả, hãy nghe ta nói.” Phượng Lăng nhẹ nhàng đưa tay lên che miệng gã, đôi mắt còn ướt nước lộ ra một tia ôn nhu cùng ngưng ngung.

Đây là cảnh tượng rất khó có được, đẹp đến mức khiến người ta phải nín thở.

“Lý Toàn, ta thích người.” Khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Lăng lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói, giống như lời khẩn cầu: “Ta biết ta có rất nhiều điểm không hợp với đối tượng lý tưởng của người, thế nhưng ta có thể sửa đổi, ta sẽ trở nên thành thực đáng tin cậy, trước đó, người có thể thử thích ta một chút hay không?”

Lý Toàn muốn nói chuyện, nhưng Phượng Lăng lại ngăn gã lại: “Chờ một chút, ta muốn lặp lại một lần, người cho ta câu trả lời thuyết phục nhưng phải là lời thật tâm của người, người không thể gạt ta, chính người đã nói sẽ trung thành với ta cả đời, vậy thì phải tuân thủ theo sự trung thành đó mà không được lừa gạt ta.”

Phượng Lăng khẩn trương, hơn nữa sợ hãi, y lo lắng Lý Toàn sẽ vì cố kỵ thân phận của y mà làm trái với tâm tư của gã, nhưng nếu như Lý Toàn nói thật sự không thể thích y, y lại sợ bản thân không thể chịu nổi.

Loại tâm tình mâu thuẫn đó hiện đang dày vò y không thôi, Phượng Lăng chậm rãi buông lỏng tay ra, run rẩy nắm tay lại đặt lên đùi Lý Toàn, vô cùng nghiêm chỉnh ngồi chờ Lý Toàn trả lời.

Lý Toàn nhìn thấy bộ dạng vừa đáng thương vừa đáng yêu như thế của y, lại phát giác bản thân ngay cả một câu nói để đánh vỡ hy vọng của y cũng nói không nên lời.

“Vấn đề của ta làm khó người đến vậy sao?” Đợi một lúc lâu, Phượng Lăng cười khổ nói: “Hay là người đang suy nghĩ cần dạng phương thức cự tuyệt gì mới không đắc tội ta?”

Lý Toàn vẫn tiếp tục yên lặng.

Phượng Lăng cúi đầu, nước mắt bắt đầu điên cuồng chảy xuống, vừa khóc vừa làm ra vẻ kiên cường nói: “Quên đi, người không cần phải nói ra, ta đã rõ ràng ý tứ của người.”

Lý Toàn giống như muốn nói điều gì đó, nhưng lại siết chặt nắm tay, móng tay cắm ngập vào da thịt, để đề phòng bản thân không tự kiểm chế được mà làm ra những chuyện ngu xuẩn.

“Ta, ta phải đi về rồi.” Cứ tiếp tục đứng đây khóc cũng chỉ làm cho chính mình mất hết mặt mũi, Phượng Lăng lấy tay lau nước mắt, thả hai bàn chân đang đặt trên đùi Lý Toàn xuống, lão đảo mà đi ra cửa.

Y khóc đến mức không mở mắt ra nổi, trước mặt hoàn toàn là một mảnh mơ hồ.

Lý Toàn lúc này đang ngồi xổm trên mặt đất cố gắng khắc chế dục vọng muốn quay sang nhìn y một chút, ngay lúc gã nghĩ chỉ cần cố chịu đựng qua giờ khắc này liền có thể giấu diếm mọi chuyện thì phía sau vang lên một tiếng va đập lớn.

Lý Toàn theo bản năng xoay người lại, trái tim trong ***g ngực vì tình cảnh trước mặt mà đột nhiên chậm đi nửa nhịp – Phượng Lăng không cẩn thận té ngã trên mặt đất, trên trán còn đang chảy máu.

“Tam hoàng tử!” Lý Toàn chạy tới đỡ y lên, đau lòng mà ôm y vào trong ngực.

Phượng Lăng giơ hai tay lên che mặt, hô lớn, “Người không cần trông nom ta, ta không muốn để cho người nhìn thấy bộ dáng này của ta.”

Y biết bản thân lúc này khẳng định là phi thường chật vật, chạy tới nơi này tìm Lý Toàn, vừa khóc vừa lại nháo, cuối cùng vẫn không thể có được thứ mà y muốn.

“Người để ta nhìn vết thương trên trán người một chút.” Lý Toàn vừa vội vừa lo lắng.

“Không cần! Không cần! Người buông ta ra! Ta phải đi về!” Phượng Lăng thì không ngừng giãy dụa.

Lý Toàn đang nóng lòng như lửa đốt nhất thời quát lên: “Người nghe lời có được hay không!”

Cho tới bây giờ vẫn chưa từng nhìn thấy Lý Toàn phát hỏa, Phượng Lăng hiện giờ sợ đến sửng sốt, ngay cả khóc cũng quên mất.

Thừa dịp này, Lý Toàn liền xem xét thương thế rồi lấy được cao bôi lên trán cho y, miệng lo lắng hỏi: “Sao người lại không cẩn thận như vậy, nếu để lại sẹo thì làm sao đây?”

Biết ý tứ của gã là nói về dung mạo của mình, Phượng Lăng ủy khuất mà nói: “Bị phá hủy mới tốt, người vốn cũng không thích người có dung mạo đẹp mà.”

“Nói vậy!” Nghe y nói ra những lời nói không biết yêu quý bản thân như thế, Lý Toàn không khỏi tức giận mắng.

“Ta mới không có nói vậy, lần trước người rõ ràng đã nói như vậy, người thích người có tính tình hảo, bộ dạng không cần quá xinh đẹp, còn phải hiếu thuận.”

Lý Toàn thở dài, nghĩ thầm y thật đúng là ghi tặc trong lòng, người như vậy sao có thể khiến mình không mềm lòng chứ?

“Lần đó ta chỉ thuận miệng nói ra thôi, cũng không nhất định là phải tìm người như vậy.” Bất tri bất giác, Lý Toàn cũng không phát hiện ra gã đã không dùng kính ngữ khi nói chuyện với Phượng Lăng nữa.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Phượng Lăng tiếp tục truy cứu tới cùng, “Vậy người nói xem rốt cuộc là kiểu người như thế nào mới vừa mắt người?”

“Ta...” Lý Toàn thiếu chút nữa đã đem những lời thật lòng mình nói ra.

“Nói mau!”

Muốn cho Phượng Lăng lấy lại được nụ cười, chỉ là xuất phát từ ý nghĩ đơn giản như thế, Lý Toàn liền buông bỏ bản khoản trong lòng, thần nhiên nói: “Nói thật thì giống như người cũng rất tốt.”

Phượng Lăng ngây dại, hoài nghi bản thân y đã nghe nhầm, vội nghi hoặc nói: “Cái... gì?”

Lý Toàn lấy tay che lại vẻ mặt xấu hổ của mình, nhẹ giọng xin tha: “Ta có thể không cần lặp lại lần thứ hai không?”

“Cái gì hả, người mau nói rõ ràng cho ta!” Phượng Lăng hô lớn, “Người nói như vậy nghĩa là người cũng thích ta...”

Nói còn chưa hết, y liền phát hiện hai tai của Lý Toàn đã đỏ bừng bừng.

Tình huống lúc này nghĩa là sao đây? Phượng Lăng cũng sắp bị gã làm cho hồ đồ theo rồi.

“Lý Toàn, người, người rốt cuộc là có ý gì hả?”

Lý Toàn một câu giải thích cũng không thể nói lên lời, gã đột nhiên nói hết tâm tư của bản thân ra, bây giờ có muốn hối hận cũng không kịp nữa.

Nhìn bộ dạng quần bách không thôi của Lý Toàn, Phượng Lăng coi như cũng dần dần hiểu được, chỉ là không có sự chứng thực gã, y vẫn khó có thể tin được.

Phượng Lăng đứng thẳng dậy, trước mặt một người cao lớn như Lý Toàn, thân hình của y thoát nhìn đã trở nên vô cùng nhỏ bé, thế nhưng lúc này y lại tràn ngập dũng khí, không để ý tới mà ngẩng đầu lên nhìn Lý Toàn.

Đôi môi run rẩy nhẹ nhàng áp vào gò má của hắn.

Người Lý Toàn trong thoáng chốc phát nhiệt nóng bỏng.

Chậm rãi lùi lại, Phượng Lăng lộ ra ánh mắt vô cùng tự tin, nói: “Người không tránh né ta.”

Nơi vừa bị Phượng Lăng hôn qua vẫn còn giữ lại hơi nóng, trái tim trong ***g ngực Lý Toàn đập phồng kịch liệt như muốn thoát ra ngoài, hắn cười khổ mà nghĩ thầm, vừa rồi làm sao ta có thể tránh ra được?

“Lý Toàn, người cũng thích ta, có đúng hay không?” Phượng Lăng hỏi lại một lần nữa như để chứng thực, ngữ khí đã không còn một chút bàng hoàng bất lực nào nữa.

“Cầu người...” Lý Toàn lại một lần nữa cầu xin, gã thật sự đã bị sự cố chấp của Phượng Lăng đánh bại, hắn làm sao có thể ngờ được quyết tâm của mình lại bị nước mắt của Phượng Lăng làm cho sụp đổ dễ dàng như vậy chứ.

“Không được, người phải trả lời ta, người thích ta phải không? Thích hay là không thích?”

Lý Toàn cảm thấy những lời này nặng tựa ngàn cân, khó khăn lắm gã mới có thể thừa nhận, quan hệ của bọn họ cũng sẽ phát sinh một sự thay đổi vô cùng to lớn, loại thay đổi này có thật sự tốt đẹp hay không? Gã vẫn cảm thấy rất bất an.

“Giống như hiện tại không tốt hơn sao? Người an tâm làm một hoàng tử, ta mãi mãi sẽ là một thần tử trung thành với người, cái này có gì không tốt đâu?” Lý Toàn tránh né vấn đề mà nói.

“Không tốt, đương nhiên không tốt!” Phượng Lăng không chút do dự bác bỏ, “Thích một người, tự nhiên sẽ muốn ở mãi bên cạnh người đó, cùng nhau nhìn về một hướng, nếu như người không có tình cảm với ta thì cũng thôi đi, nhưng những lời nói vừa rồi chẳng phải đã bộc lộ tâm ý của người rồi hay sao, vì sao lại không muốn thừa nhận? Việc thích ta, đối với người là một việc khó tiếp nhận đến như vậy sao?”

Lý Toàn vội vàng nói: “Không phải như thế, ta vốn chỉ là...”

“Ta không nghe, ta không nghe.” Phượng Lăng bịt hai tai lại, nói: “Đạo lý, nghĩa lớn, cái gì ta cũng hiểu, không cần người phải dạy, ta bây giờ chỉ cần một câu thật lòng của người, có thích ta hay không?”

Bị Phượng Lăng dùng ánh mắt sắc bén như nhìn thấu lòng người chiếu vào, Lý Toàn dĩ nhiên là thảm bại, thành khẩn mà nói: “Thích!”

“...Có bao nhiêu thích?” Phượng Lăng lúc này lại bắt đầu không chịu buông tha cho Lý Toàn.

“...Không cách nào đo được.” Lý Toàn đỏ mặt trả lời.

Nghe thấy vậy, Phượng Lăng hẳn là nên cao hứng như được bay lên thì bỗng nhiên lại một lần nữa rơi lệ, bất đồng chính là, những giọt nước mắt này cho y một cảm giác dị thường ngọt ngào.

“Sao, sao lại khóc rồi?” Lý Toàn vội vàng lau những giọt nước mắt như châu ngọc đang không ngừng rơi xuống của Phượng Lăng.

“Đều tại người!” Phượng Lăng chỉ trích, nếu Lý Toàn chịu nói ra sớm hơn một chút, y cần gì phải thương tâm khổ não thành cái dạng này?

“Đều tại ta, tại ta.” Lý Toàn cam tâm tình nguyện mà đem trách nhiệm đổ lên người mình, đau lòng nói: “Người đừng khóc nữa, nhìn xem, hai mắt đã sưng hết lên rồi.”

“Chân cũng đau, trán cũng đau.” Phượng Lăng được thể làm nũng, vươn tay ra muốn Lý Toàn ôm, “Người mau đưa ta hồi cung đi.”

Lý Toàn một tay ôm lấy y, mở cửa đi ra ngoài, phát hiện Phượng Quân đang ở ngay bên ngoài hành lang chơi đùa với đôi chim quý, hai con hoàng yến vẫn liên tục ríu rít với nhau trong ***g.

“Tam đệ sao rồi?” Phượng Quân đưa ***g chim cho thái giám đứng bên cạnh, chấp tay đi về phía bọn họ.

“Đại hoàng tử, chân của Tam hoàng tử bị thương, đi lại không tiện, thần nghĩ...”

Không đợi Lý Toàn nói xong, Phượng Quân đã khoát khoát tay, nói: “Người đưa đệ ấy về đi, không cần vội vàng quay lại đây ngay, ta cũng đang muốn tới thư phòng gặp phụ hoàng một lát.”

“Tuân lệnh.”

Tới tẩm cung của Phượng Lăng, những cung nhân khác muốn hầu hạ Phượng Lăng thay y phục, thế nhưng Phượng Lăng một mực không chịu, hết lần này tới lần khác chỉ muốn Lý Toàn hầu hạ, có lẽ là đã quen với tính tình ngang ngược của Phượng Lăng, mọi người trong cung liền nhanh chóng lui xuống, nhân tiện cũng tránh bị vạ lây.

Lý Toàn tuy xuất thân là võ tướng, nhưng tay chân cũng xem như linh hoạt, chỉ chốc lát sau liền giúp Phượng Lăng thay xong y phục sạch sẽ.

“Ta đói bụng.”

Phượng Lăng nói một câu, Lý Toàn liền vội vàng cho người truyền lệnh. Đợi ngự thiện phòng đưa đồ ăn tới, Phượng Lăng lại muốn Lý Toàn dứt cho y ăn, Lý Toàn dĩ nhiên cũng không có phản đối gì.

“Các người đi ra ngoài hết đi, ta cùng Lý tướng quân có chuyện cần bàn.” Ăn no bụng, Phượng Lăng phất tay đuổi đám cung nữ ra ngoài, còn dặn dò bọn họ đóng cửa cho kỹ, không có sự cho phép của y, không ai được tiến vào.

“Người nghỉ ngơi một chút đi.” Lý Toàn lấy áo ngủ bằng gấm của Phượng Lăng tới rồi nói.

“Nghỉ ngơi cái gì hả, tinh thần ta bây giờ rất tốt.” Phượng Lăng kéo tay Lý Toàn, nói: “Người cũng lên giường ngủ đi.”

“Không không không, thần sao có thể...”

“Không được dùng kính ngữ!” Phượng Lăng uy hiếp.

Lý Toàn gật đầu tỏ vẻ biết rồi, lại nói: “Ta cũng không thể ngồi trên giường của người, cái này không hợp quy củ.”

“Đây là tấm cung của ta, lời nói của ta chính là quy củ, người đi lên cho ta!” Phượng Lăng dùng sức kéo gã lên.

Sợ dẫm thương y, Lý Toàn đành thuận theo, ngồi xuống cạnh giường.

Thấy Lý Toàn vẫn bày ra bộ dạng khách sáo, muốn bảo trì lễ nghi với y, Phượng Lăng thản nhiên ngồi lên trên đùi gã, hai tay còn vòng lên ôm cổ Lý Toàn, tư thế của hai người lúc này thật vô cùng mập mờ.

“Người, người, người trở về nằm đi.” Lý Toàn lo Phượng Lăng không cẩn thận sẽ bị ngã, hấn đành vươn tay nắm lấy thắt lưng y, càng lúc càng cảm thấy xấu hổ, ấp úng mà nói.

“Người hôn ta một cái đã.” Phượng Lăng lớn mật nói.

“Cái gì?” Về mặt Lý Toàn lúc này vừa hồng lại vừa trắng.

“Người muốn nói người không dám đi?” Phượng Lăng tức giận, neho mắt lại nói: “Người xem ta vì người mà bị thương thành thế này, bây giờ bất quá chỉ muốn người hôn ta một chút, người cũng không làm được sao?”

Lý Toàn bị y nói đến mức á khẩu, cũng không phải là không làm được – thôi vậy, hôn là được rồi.

Gã nâng cằm Phượng Lăng lên, nghĩ muốn nhẹ nhàng hôn lên gò má nộn nộn trắng nõn của y, ai ngờ Phượng Lăng lại bĩu môi, hiển nhiên là muốn gã phải hôn vào môi.

Có chút khó xử, nhưng cũng có chút chờ mong được nếm thử tư vị của đôi môi ngọt ngào kia, Lý Toàn chậm rãi phủ lấy đôi môi của Phượng Lăng, cảm xúc quả thực tốt đến mức không có cách nào hình dung được, gã định cứ như chuồn chuồn lướt nước mà kết thúc nụ hôn này, không ngờ Phượng Lăng lại vươn đầu lưỡi thơm mát của y ra, lý trí của gã trong nháy mắt liền không cánh mà bay.

Hai người hôn đến mức không cần biết đến ngoại cảnh xung quanh, như đã rơi vào mộng đẹp, y phục trên người không biết đã rơi xuống từ lúc nào.

“Hô... Không, không thể...” Một thanh âm khàn khàn từ trong giường truyền ra, giống như đang nhằn nạy cái gì đó.

Tiếp theo đó là một thanh âm khác vang lên, người này hình như đang nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Người dám trốn... ta sẽ tru di cửu tộc nhà người.”

Quả thật là để làm được việc tốt thường phải chịu gian khổ, bọn họ cuối cùng cũng tu thành chính quả rồi.

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doat-tuong>